

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

FREIDA
MCFADDEN

"A relentless mix of
secrets, lies, and jaw-
dropping shocks."

—RILEY SAGER

THE
TENANT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KİRACI

FREIDA MCFADDEN

Telif Hakkı© 2025 yazan Freida McFadden

Kapak ve iç tasarım© 2025 by Sourcebooks

Sourcebooks, Poisoned Pen Press ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz - kısa ve öz olması durumu hariç

Sourcebooks yayıncısının yazılı izni olmaksızın eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Poisoned Pen Press, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Kataloglama-yayın verileri Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır. Menşe Ülke

- yazarı seçildiğinde onaylayın]'da basılmış ve ciltlenmiştir. XX 10 9 8 7 6 5 4 3

2 1

*İlk oda arkadaşım için, uyanmak ve ders çalışmak için alarmını sabah üçe kurar ve sonra ertelemeye alırdı. İki kere.
Seni affediyorum.*

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44

Bölüm II

Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61

Bölüm III

Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68

Sonsöz

Teşekkür Sonsöz

Erkek Arkadaş

Ayrıca Freida McFadden

Yazar Hakkında

YAZARIN NOTU

Kitaplarım geleneksel olarak karanlık ögeler içeren bir tür olan gerilim romanları olsa da, onları olabildiğince aile dostu tutmak için elimden geleni yapıyorum. Herhangi bir grafik şiddet veya S-E-X sahnesine rastlamayacaksınız. (Çoğunlukla aile üyelerimin okuyacağını bildiğim için!)

Ancak insanların farklı şeylere karşı farklı duygusal tepkileri vardır ve bazı kitaplarım daha tartışmalı konulara giriyor. Bu nedenle, tüm gerilim kitaplarım için bir içerik uyarıları listesi oluşturdum ve bu listeyi web sitemin üst kısmında bulabilirsiniz:

<https://freidamcfadden.com/>

Bu, akıl sağlığını korumak isteyen okurların yanı sıra çocukları kitaplarımı okuyan yetişkinler için de kullanılabilecek bir kaynaktır. Bazı durumlarda, bu içerik uyarılarının kitapta yer alan dönüm noktaları için büyük spoiler içerdiğini de lütfen unutmayın.

Bunu akılda tutarak, hayal gücüme yaptığım bu yolculuktan güvenle keyif alacağınızı umuyorum!

BÖLÜM I

BLAKE

ALTI AY ÖNCE, BİRİSİ TAM OLARAK BU NOKTADA DURUYORDU.

Manhattan'da çalıştığım pazarlama şirketi Coble & Roy'un bulunduğu yüksek binanın beşinci katına çıkıp atlamaya çalıştım.

Ne yazık ki (ya da neyse ki) onun için, pencere sadece yaklaşık üç inçlik bir boşluğa izin verecek şekilde açılıyor, bu da yetişkin bir adamın sıkışması için yeterli değil. Vücudunu boşluğa sokacak kadar açmaya çalıştı ama pek işe yaramadı. Güvenlik onu yirmi beş kat aşağıya düşüp ölmeden önce durdurdu ve şimdi New York'un dışında bir yerde papatya topluyor, şarkı söylüyor, şok terapisi görüyor ya da bu tür yerlerde ne yapıyorlarsa artık.

Ve şimdi onun işini aldım.

Bu işi istiyordum. Burada çalışmaya başladığımdan beri istiyordum. *Harika* bir pozisyon. Quigley dibe vurmaya çalıştıktan sonra herkes bu iş için yarışıyordu. Ve şimdi benim.

Peki ya yeni ofisim? Olağanüstü. Deri masa sandalyesi omurgamın şekline mükemmel uyum sağlıyor ve ilk arabamdan daha pahalıya mal oldu. Kahverengi deri koltuk Peru cevizinden yapılmış kitaplıkla uyumlu, kitaplık da odanın ortasındaki masayla aynı tonda, sanki aynı ağaçtan toplanmış odunlardan yapılmış gibi.

Ama en güzeli masanın üzerinde altın harflerle yazılmış isim levhası:

Blake Porter, Başkan Yardımcısı.

Pencereden dışarıya, New York'un efsanevi gökdelenleriyle dolu silüetine bakıyorum. Cleveland'da büyüyen bir çocukken Empire State Binası'nı görmeyi her şeyden çok isterdim ve şimdi her gün ona bakabiliyorum. Sonra bakışlarımı yirmi beş kat aşağıda insanların karıncalar gibi dolaştığı ve araçların annemin mahalledeki bahçe satışlarından benim için topladığı oyuncak arabalara benzediği aşağıdaki caddeye indiriyorum.

Ne tür bir ahmak böyle bir ofisi varken pencereden atlamaya çalışır? Ne salak ama.

Baskıya dayanamadı. Ben .

Telefonum masamın üzerinde bıraktığım yerden çalıyor. Ekranda yanıp sönen *Krista Marshall* adını görebilmek için başımı çeviriyorum ve telefonu kapıyorum. Kaçırdığım ve cevapladığım çağrılar var ama hattın diğer ucunda Krista olduğunda *her zaman* cevap veriyorum.

"Hey, bebeğim," diyorum.

"Merhaba Sayın Başkan Yardımcısı," diye kıkırdıyor Krista.

Dostum, bundan en az bir hafta daha bıkmayacağım.

"Peki sen nasılsın?" diye soruyor.

Masamın üzerindeki evrak yığınlarına bakıyorum, gelen kutumda beni bekleyen yüzlerce e-postayla yarışıyorlar. Tuvalet molası versem, döndüğümde beni bekleyen yirmi mesaj var. Ve çok hızlı işiyorum.

Ama ne var biliyor musunuz? Bu gayet iyi. Geçen hafta pazarlama başkan yardımcılığına terfi ettim çünkü bunu başarabilirdim. Çünkü bunu *hak ettim*. Bir saat içinde halletmem gereken bir haftalık işin mi var? Harika. Getir bakalım.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Önümüzdeki birkaç saat içinde evde olacak mısın?" diye soruyor. "Çin yemeği almamı ister misin?"

Saat neredeyse altı ve hayır, bitirmeye yakın bile değilim. Ama aynı zamanda, son bir aydır her gece yatmadan önce eve gelip soğuk bir paket yemek ya da protein barı yiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve nişanlımın Yukarı Batı Yakası'ndaki evimizin oturma odasında beni hayal ediyorum; çilek sarısı saçlarını her zamanki seksi, dağınık topuzuyla başının üstünde toplamış, siyah tayı tam beline oturtmuş.

İki ay önce, başını döndüreceğini umduğum bir pırlanta ile evlenme teklif ettim ve nefes almak için bir dakikam bile olmadı

O zamandan beri. İsteddiği nişan partisini yapmadık; bir nişan *yemeği* bile *yemedik*. Bundan çok daha iyisini hak ediyor.

"Bu gece paket servis yok," diyorum. "Erken çıkıyorum." "Gerçekten mi?"

Bu kadar şaşırmış görünmesi içimi burkuyor. "Evet ve seni yemeğe çıkarıyorum."

"Blake," diyor usulca. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Çalışman gerekiyorsa, anlarım..."

"Sen daha önemlisin." Sesim serttir - insanların hayır bir sestir bu. "Akşam yemeğine çıkacağız ve gerçekten güzel bir yerde olacak, o yüzden iştahını sakla. Yedi buçukta evde olurum."

Sesi çok mutlu geliyor. Ve tüm bu işler yarın burada olacak. Ayrıca, o uyuduktan sonra açabileceğim bir dizüstü bilgisayarım var.

Krista ile ev hayatını seviyorum. Yirmi beş yaşındayken bir kadınla yaşama fikri düşünülemezdi ama harika gidiyor. O kadar iyi gidiyor ki, kendimize bir evcil hayvan almaya bile karar verdik, ki bunun birlikte bir çocuğumuz olduğu zaman için bir alıştırmaya olduğu konusunda zımnen anlaşıştık. Bir kedi ya da köpek almayı düşündük ama o kadar sorumluluğu kaldıramayacağımız için sonunda bir Japon balığı aldık. Adı Goldy. Japon balıklarının pek sevimli olmadığını biliyorum ama şimdiden ona bağlandım.

Ama iş ve ev hayatımı dengelemeyi öğrenmem gerekiyor. Bu terfiye Krista'ya ve bana istediğimiz hayatı - onun *hak ettiği* ve umarım annemin sahip olduğundan daha iyi olacak olan hayatı - vermek için ihtiyacım vardı. Brownstone'un ödemek için ihtiyacım vardı, çünkü ipotek tüm maaşımı yiyordu.

Sıfırdan geldim ve bundan nefret ettim. Babamın küçük bir hırdavat dükkânı vardı ve onu ayakta tutmak için her zaman mücadele ediyordu, bu yüzden hayatımın farklı olmasını sağlamak için adımlar attım. Hiçbir zaman ışıkların kapanması konusunda endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum.

Telefonumu özenle dikilmiş pantolonumun cebine sokuyorum. Burada yarım kalan birkaç işi tamamladıktan sonra yola çıkacağım. Ama masama dönmeden önce, resim penceresinden dışarı son bir kez bakıyorum. Camda belli belirsiz kendi yansımanı görebiliyorum; uzun boyluyum, 1.80'e yakın boyum var, kahverengi saçlarımı her zaman çok kısa tutuyorum çünkü kıvrılmaya karşı sinir bozucu bir eğilimleri var, çenemde bir yarık var ve koyu kahverengi gözlerim birbirine biraz fazla yakın ama "yoğun" olarak adlandırılıyorlar, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

"Blake?"

Gözlerimi pencereden ayırıyorum. Patronumun sekreteri Stacie ofisimin açık kapısında duruyor, yumruğu dikkatimi çekmek için kapı çerçevesine vurmaya hazırlanıyor. Ve dikkatimi çekti. O etekle - evet, kahretsin, dikkatimi çekti.

"Selam," dedim. "aber Stacie?"

"Wayne seninle konuşmak istiyor."

Saatime tekrar baktım. Bir toplantı için geç bir saat. "Şimdi mi?"

"Şu anda, dedi."

Her zaman yaptığı gibi gözlerime bakmıyor. Sanki gördüğü en ilginç şeymiş gibi yerdeki oryantal halıya bakıyor. Kendi kendime, *"Bu çok garip."* diyorum.

"Tamam," dedim. "Hemen ."

Pencereden uzaklaşıp Stacie'yi ofisten çıkarken takip ettiğimde, önümüzdeki beş dakika içinde tüm hayatımın yerle bir olacağı aklıma bile gelmiyor.

WAYNE VINCENT SON ON YILDIR BENİMPATRONUM.

NYU'dan mezun oldu.

Beni işe alan oydu. Pazarlama hakkında bildiğim her şeyi Wayne'e borçluyum. Bana bir kampanyanın nasıl geliştirileceğini öğretti. Bütçeyi nasıl düzenleyeceğimi öğretti. Rekabeti ve pazarı nasıl analiz edeceğimi öğretti. Onu tanıdığım süre içinde iki eş değiştirdi, yaklaşık kırk kilo alıp verdi ve birlikte bir kamyon dolusu alkol tükettik.

Ve şu anda *kızgın* görünüyor.

Maun masasının arkasında oturuyor -benimkinden yaklaşık yüzde elli daha büyük- ve odaya girdiğimde bana ters ters bakıyor. Kapı aralığında duraksadığımda, tek parmağıyla masasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor ve "*Otur*" diye bağıyor.

Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Bu işi bir haftadır yapıyorum ve iyi yapıyorum. Hayır, *harika* yapıyorum. Yani bu her neyse, saçmalık. Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Ama yanılıyor olsa bile o hâlâ benim patronum, bu yüzden kendimi onun önündeki sandalyenin minderine bırakıyorum. "Her şey yolunda mı Wayne?"

Giydiği pahalı takım elbisenin sadece bir kısmını gizlediği iri kollarını fiçı göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sen söyle, Porter."

Bana soyadıyla seslendi. Beni asla soyadıyla çağırılmaz. "Clemente kampanyasında ilerleme kaydediyorum," diyorum. "Bir maket hazırlayacağım

Cuma'ya kadar. Perşembe, eğer ihtiyacın varsa." Bir gün erken halledebilirim. Kimin uykuya ihtiyacı var ki?

Sonra beni şok eden bir şey söyledi: "Henderson kampanyasını paylaştın."

"Ben... Ne?"

Kafa derisi, çekilmiş saç çizgisinin altında pembeleşiyor. "Kampanyamızı -her şeyi- rakiplerimize gösterdin. Bizden çalmalarına izin verdin, seni hırsız pislik."

Ne? Ağzım açık kaldı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Senin yaptığını biliyorum, Blake." Çenesi titriyor. "Tek bilmek istediğim bağlantının kim olduğu ve sana ne kadar ödedikleri."

"Wayne..."

"*Ne kadar*, Porter?"

"Wayne." Bir yanlış anlaşılma, hepsi bu. Boğazımı temizliyorum. "Sana yemin ederim, asla-"

"Saçmalık." Tükürüğünden bir parça kelimeyle yüzüme çarptı. "Kovuldun Porter. Ofisini topla ve defol."

Ne?

"Wayne!" Yerimden sıçradım, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Şirkete, sana böyle bir şey yapacağımı düşünmen mümkün değil. Neden yapacağımı düşündüğünü bilmiyorum-"

"*Çık dışarı* dedim."

Yüzündeki alaycı ifadeden bunun özenle hazırlanmış bir şaka olmadığını anlayabiliyorum. Kimse terfimi kutlamak için dolaptan sürpriz bir pastayla çıkmayacak. O çok ciddi. Çıkmamı istiyor. On yıllık sadık hizmetten sonra, *kovuldum*. Aynen böyle.

Koltuk altlarımdan soğuk terler boşalıyor. "Lütfen bunu tartışabilir miyiz?"

"Defol. Dışarı." Masasının üzerindeki ahizeyi kaldırdı, diğer eliyle tuş takımındaki numaraları tuşladı. "Binadan çıkarken size eşlik etmesi için güvenliği çağırıyorum."

Bu gerçekten oluyor. Sadece terfimi değil, *işimi* de kaybettim. Ne haltlar dönüyor burada? Bu bir çeşit yanlış anlaşılma olmalı.

"Tamam." Ellerimi kaldırdım. "Ben gidiyorum ama... belki bunu daha sonra tartışabiliriz."

Wayne'in yüzündeki ifade bunu bir daha asla tartışmayacağımızı gösteriyor. "Sadece git. Ve yaptığın şeyden sonra kıdem tazminatını unut."

Çekildi. İşsizlik başvurusunda bulunmayı aklından bile geçirme. Seni hırsızlıktan dava edeceğim, pislik herif."

Buna cevap verecek kelimeleri bulamadığım için sadece başımı sallayabiliyorum.

Saat akşamın altısı olmasına rağmen, neredeyse herkes hala ofiste ve hepsi olanları en ince ayrıntısına kadar duymuş durumda. Çıkarken Stacie'nin masasının önünden geçiyorum ve bir kez daha bana bakmıyor.

"Stacie," diyorum.

"Üzgünüm Blake," diye mırıldanıyor, gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan. "Yapabileceğim bir şey yok."

Tamam, demek böyle olacak. Hepsinin canı cehenneme. Bundan on kat daha iyi bir iş bulacağım.

İş arkadaşlarım üç metre benim hakkımda vızıldarken utanç yürüyüşü yaparak ofisime dönüyorum. En çok Chad Pickering sevinecek - ben kapmadan önce Başkan Yardımcılığı terfisinin ona ait olduğunu sanıyordu. Ama kutlayan tek kişi o olmayacak.

Ne diyebilirim ki? Eğer ilerlemek istiyorsanız, birkaç düşman edinmelisiniz.

Ofise, *yani* ofisime döndüğümde yanımda götürebileceğim çok az şey olduğunu fark ediyorum. Krista'nın çerçeveli fotoğrafı. Büyükbabamın bana mezuniyet hediyesi olarak aldığı kalem - ailemizde üniversiteyi bitiren ilk kişi olduğum için çok gururluydu.

Blake Porter, Başkan Yardımcısı yazan tabelayı da alabileceğime eminim. Burada kimsenin işine yaramaz.

Düşüncesizce, isim levhasını masamdan kaptığım gibi duvara fırlatıyorum ve öyle bir güçle fırlatıyorum ki boyayı deliyor. İsim levhası ikiye bölünmüş bir şekilde yere düşüyor. Ofis tamamen sessizliğe bürünmüş, benim küçük performansımı izliyordu. İyi, bırak izlesinler. En azından Craig Silverton'ın Roberts hesabını kaybettikten sonra yaptığı gibi duvarı yumruklarken elimi kırmadım.

Son bir kez bakmak için pencereye doğru yürüyorum. Alnımı serin cama yaslıyorum, artık lekeleri umursamıyorum.

Ve ilk defa selefimi anlıyorum. Çünkü bu cam kırılrsa ve beni 350 fit aşağıya ölüme gönderse umurumda olmazdı.

ALTMİŞ İKİ GÜNDÜR İŞSİZİM.

Saydığımından değil.

İki saat koşuttuktan ve bir saat ağırlık çalıştıktan sonra brownstone'a geri dönüyorum. Spor salonu üyeliğimin bitmesine daha iki ay var ve onu da kullanacağım. Krista her gün saatlerce egzersiz yapmanın sağlıksız olduğunu ima etti, ama bu nasıl olabilir? *Egzersiz* bu. Tanım olarak sağlıklı.

Ayrıca, başka bir iş bulduğumda enerjimi yüksek tutmalıyım.

İçeri girdiğimde terden sıırsıklam oluyorum - tişörtüm tenime yapışıyor. New York'ta Ağustos ayı, boğucu nem nedeniyle koşuya çıkmak için en kötü zaman ama yine de yapıyorum. Kendimi ne kadar zorlayabileceğimi görmek hoşuma gidiyor. En kötü ne olabilir ki? Düşüp ölür müyüm?

Merkezi havalandırmayı çalıştıracak paramız yok ama oturma odasında nefesimi tutarken bangır bangır çalmasına seviniyorum. Tarçın kokusu burun deliklerime çarpıyor ve midem gurulduyor. Bugün yediğim tek şey güçlü bir kahvaltı (üç tam haşlanmış yumurta) ve açlıktan ölüyorum.

Krista'nın fırından bir tepsi kurabiye çıkardığı mutfağa giriyorum. Omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor ve gülümsüyor. "Snickerdoodles?" diye soruyorum.

Tepsiyi mutfak tezgahının üzerine, geçen yaz bit pazarından aldığımız antika metal saatin yanına koyarken başını sallıyor. Snickerdoodle onun spesiyalitesi, imzası niteliğinde bir kurabiye. Mutlu olduğunda, canı sıkıldığında ya da özellikle stresli olduğunda yaptığı şey bu: kurabiye pişirmek.

Size Krista'nın snickerdoodle'larından biraz bahsedeyim. Ağzınıza attığınızda kenarları gevrek ama ortası yumuşaktır ve anında eriyerek tarçın, şeker ve tereyağının mükemmel bir kombinasyonunu yayarlar. İlk buluşmamızda benim için pişirmişti ve bu kurabiyeler ona aşık olmamı sağlayan şeylerin bir parçasıydı. Tadı bu kadar güzel olan bir şeyi pişirebilen bir kadında gerçekten özel bir şeyler olduğunu biliyordum.

Kurabiye yapmayı annesinden öğrendi; bir keresinde Idaho'dan uçakla geldiğinde tanışmıştım ve tam da harika kurabiyeler yapmasını bekleyeceğiniz türden bir kadındı. Krista'ya evlenme teklif ettiğimde, bir gün onun da annesi gibi çocuklarımız için kurabiye pişireceğini hayal etmiştim.

İstedğim hayat bu. Onunla birlikte.

Bir kurabiyeye uzanıyorum ama elime vuruyor. "Fırından sıcak sıcak çıktılar!" diye azarlıyor beni. "Bir duş al, işin bittiğinde soğumuş olurlar."

Koşudan sonra terli olmamdan nefret ediyor, ki bu adil bir şey. "Tamam."

Üst kata çıkıp tişörtümü ve spor şortumu çıkarıyorum. Duşun musluğunu buz gibi soğuğa çeviriyorum ve akıntıya giriyorum. Buz gibi duşların psikopatlar için olduğunu duymuştum ama ben bağımlıyım, üniversiteden beri yapıyorum. Antrenmanımın yoğunluğundan kurtulduktan sonra ekstra bir adrenalin patlaması oluyor.

Temizlenip giyindikten sonra aşağı iniyorum, midemdeki gurultu bu kez daha ısrarlı. Aşağı inerken, mama kabında keyifle yüzen Goldy'nin yanından geçiyorum. Krista onu aşırı beslediğimi söylese de ona birkaç tane yem atıyorum. Onun aç olması fikrinden nefret ediyorum.

Krista mutfaktan elinde bir tabak kurabiye ile çıkıyor. Onları kanepeye taşıyor ve ben de hevesli bir köpek gibi onu takip ediyorum. Tabağı cam sehpanızın üzerine indiriyor ve her zaman yaptığı gibi bir bacağını altına alarak kanepeye yerleşiyor. Yanına oturuyorum ve bir kurabiye alıyorum.

Her zamanki gibi inanılmaz.

"İş konusunda şansın yaver gitti mi?" diye soruyor bana.

Pazarlama alanında hemen yeni bir iş bulacağımı düşünmek aptallıktı. Wayne tüm şehirde hakkımda ileri geri konuştuktan sonra, kimsenin beni herhangi bir pozisyon için işe almak için can atmadığını tahmin edebilirsiniz. Başvurduğum son iş için fazlasıyla kalifiyeydim ve terfi öncesi maaşımın dörtte birini ödüyordu. Cevap bile alamadım.

"Henüz değil," diyorum, hissettiğim kadar kederli görünmemeye çalışarak.

Krista sesimdeki tutukluğu fark ediyor ve kollarını bana dolamak için eğiliyor. "Bu doğru mu?" diye kulağıma fısıldıyor.

"Sekizinci seviye," diyorum.

Beni daha sıkı sıkıyor. Bu ikimizin geliştirdiği küçük bir gelenek. Flörtümüzün ilk günlerinde Krista işte zor bir gün geçirmişti ve o gece buluştuğumuzda bana berbat gününü anlattığında ona sarılmak için eğilmiştim. Ona yeterince sıkı sarılmadığımdan şikayet ettiğinde, o anda ne kadar boktan hissettiğimizi göz önünde bulundurarak ne kadar sıkı sarılmamız gerektiğini belirlemek için on puanlık bir ölçek bulduk. Biliyorum.

-O kadar sevimliyiz ki kusmak istiyorsun.

Bir dakika boyunca, yaklaşık sekiz ya da dokuzuncu seviye olan kucaklaşmada kaldık. İhtiyacım olan doğru sayıya nasıl ulaşacağımı çok iyi biliyor.

Ama tabii ki sarılmanın bir sonu olmalı. Uzaklaştığında kaşlarının arasında endişeli bir kırılganlık var. "Çekinde bir sonraki ipotek ödemesi için yeterli para var mı?" diye soruyor nazikçe.

Nadiren yapıyorum. Ama ondan sonra, mahvoldum. İpoteği ödeyemeyeceğim ve evimi kaybedeceğim. Her ne kadar Krista'nın değil de benim adıma olsa da, o da evsiz kalacak. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. "Zor," diye itiraf ediyorum.

"Daha fazla katkıda bulunabilirim," diyor bana, her ne kadar başlangıçta fazla bir şeyi olmadığını bilsem de.

Krista birkaç blok ötedeki kuru temizleme dükkanını yönetiyor. Bu şekilde tanıştık. Bir takım elbise getirdim ve onu tezgahın arkasında gördüğümde, takım elbiselerimi yeterince sık kuru temizlemeye vermediğimi fark ettim. Haftada iki ya da üç kez geliyor, sırf bırakıp alırken onunla birkaç dakika konuşabilmek için çamaşırlara küçük bir servet harcıyordum.

Hemen harekete geçmedim çünkü bir kız arkadaşım vardı. O sıralar Gwen adında bir kızla çıkıyordum, ama o kadar da iyi gitmiyordu ve daha da kötüye gidiyordu. Gwen'le ilişkimiz bittikten bir gün sonra kuru temizlemeciye gittim ve Krista'ya akşam yemeğine çıkma teklif ettim.

"Bir şeyler bulacağım," diye söz veriyorum.

Açık kahverengi kaşlarından birini kaldırıyor. "Yapacak mısın?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Sonsuza kadar işsiz kalmayacağım Krista.

Bir şeyler ortaya çıkacaktır."

Eninde sonunda bir iş bulacağım -bulmak zorundayım- ama bu iş son işimin verdiği parayı vermeyecek ya da çok az bir kısmını bile vermeyecek. İş alanımı genişletmem gerekecek.

Benim ağım.

Kahretsin, hala inanamıyorum. Altmış iki gün önce her şeyim vardı. Nasıl oldu da her şey bu kadar kolay dağıldı? Wayne'i onlarca kez aradım ama bana geri dönmedi. Sanırım e-postalarım onun spam klasörüne gidiyor.

"Bir şey önereceğim," diyor ağırlığını değiştirerek, "ve hemen hayır demeni istemiyorum."

Oh harika. Aklına nasıl bir fikir geldi? Böbrek satmamı mı istiyor? Bugünün piyasasında bir böbrek için ne kadar alabilirsiniz? "Tamam..."

"Bence sen kendi ayaklarının üzerinde durana kadar bir kiracı almalıyız."

Ona bakıyorum. Ciddi miydi? "Hayır. Hayatta olmaz. Bir yabancıyla yaşamayacağım."

"Neden olmasın?"

Böbrek bağışı fikri kulağa gittikçe daha iyi geliyor, ancak son on yılda ne kadar alkol tükettiğim nedeniyle bunun için en yüksek doları alamayabilirim. "Yirmi yaşında bir üniversite öğrencisi olmadığım için mi?"

Krista burnunu kırıstırıyor. "Biliyor musun, birlikte yaşamaya başlamadan önce bir oda arkadaşım vardı."

"Ve sen ondan *nefret ediyordun!*"

Krista'nın eski ev arkadaşı gündüzleri kreş müdürü, geceleri ise amatör bir şarkıcıydı. Inwood Hill Park yakınlarındaki iki yatak odalı küçük dairesine yaptığım ziyaretler sırasında, ev arkadaşı duş alırken, yemek pişirirken ve bazen de bir cümlemin ortasında şarkı söylemeye başlardı.

"O zaman daha normal birini buluruz," diyor Krista.

"Manhattan'da mı?" Homurdanıyorum. "Burada kimse normal değil. Normal kimseyi bulamazsın."

Gülüyor ve sadece bir kısmı kurabiye kırıntılarıyla kaplı olan elime uzanıyor. "*Seni buldum,*" diye işaret ediyor.

Yorum yok.

Kanepede bana yaklaşıyor ve başını omzuma yaslıyor. Tişörtümde kalan kurabiye kırıntılarını temizliyorum, sonra kolumu omuzlarına atıp onu kendime çekiyorum. Saçlarını bu kadar yumuşak yapan şey ne? Kullandığı kız şampuanının içinde gizli bir madde olmalı, çünkü inanılmaz.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Blake," diye mırıldanıyor boynuma doğru. "Eninde sonunda bir şey bulacağımı biliyorum ama... endişeleniyorum."

Sen ben, bebeğim.

"Belki..." Nişan yüzüğünün pırlantasının tepedeki ışıkların altında parladığı sol elini uzatıyor. "Belki de yüzüğü satmalıyım. Bu bize biraz zaman kazandırır."

Bir nefes çekiyorum. Hayır. Bunu satmasını istemiyorum. Yani, evet, bu bize iki ay daha nefes aldırırdı ama umurumda değil. Babam, büyükbabamdan miras kalan zor durumdaki hırdavat dükkanıyla

-Anneme sahte pırlantalı bir nişan yüzüğü almıştım ama *hala* utanç verici derecede küçüktü. Krista'ya sadece gerçek bir elmas değil, aynı zamanda tüm arkadaşlarının kıskanacağı bir elmas aldığım için çok gururluydum. Bizi ayakta tutmak için o yüzüğü sattıysaydım.

Hayır. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

Hastalıkta ve sağlıkta Krista'ya göz kulak olacağıma yemin ettim. Hayır, bekle, evlendiğimizde böyle yemin *edeceğim*. Ve eğer bu durumdan bir çıkış yolu bulamazsam, bu asla olmayacak. İkimizi de evsiz bırakırsam benimle evlenmez.

"Peki," dedim. "Bir kiracı bulalım."

Upper West Side'da üst katta tek kişilik yatak odası hemen müsait ağaçlarla çevrili sakin bir sokakta brownstone. Yatak odası tamamen mobilyalıdır ve iki büyük pencereye ve çok sayıda dolap alanına sahiptir. Büyük ortak mutfak, yemek alanı ve oturma odası. Metro bitişiğinde. Evcil hayvan yok, park yeri sağlanmıyor.

BOŞ ODAYA BAKMAK İÇİN GELEN İKİ KIRACI ADAYIMIZ VAR.
önümüzdeki bir saat içinde.

Pek iyimser değilim. Krista ilanımızı tüm şehre ve internete astığından beri yaklaşık bir düzine kişi odaya baktı ve de *berbattı*. Abartmıyorum. "Berbat", ne olduklarını anlatmak için uygun bir kelime.

İçlerinden biri kendini kickboks fanatiği olarak tanımlıyordu. Sonra da duvarımızdaki bir deliği tekmeleyerek gösterdi. Şimdi onu tamir ettirmemiz gerekiyor. Başka bir kadın, hayatımda gördüğüm en vahşi hayvanla geldi. Köpek olduğunu iddia etti ama kurt ya da daha kötüsü olmadığına ikna olmadım.

En kötüsü iki gün önceydi; beyaz bir Linux şapkası takmış, kısa boylu, keçi sakallı bir adamdı. Yirmi dakika boyunca beni buranın internet olanakları hakkında acımasızca sorguya çekti. Sorularını yanıtlamak için elimden geleni yaptıktan sonra, taşıdığı çuvala uzandı ve bir *matkap* çıkardı. Kablo tesisatını kontrol etmek için duvarı delmesi gerektiğini söyledi ve onu fiziksel olarak durdurmak zorunda kaldım, yoksa bunu yapacaktı. Yama yapmak için ikinci bir deliğe ihtiyacım yoktu.

Şimdi beş dakika sonra Elizabeth adında bir kadın, yarım saat sonra da Whitney adında başka bir kadın gelecek. Eminim ikisi de berbat olacak. Ama olmazlarsa diye evi baştan aşağı temizledik. Belki bakarlar diye buzdolabının içini bile süngerle sildim.

Krista küçük yemek masamızın üzerine bir tabak taze pişmiş çikolata parçacıklı kurabiye koyuyor ve ben bir tane almaya çalıştığımda bana vuruyor. "O *misafirler* için."

"Krista, bu bir açık ev değil. İki kişi geliyor ve tabakta yirmi tane kurabiye var."

Bana bir bakış fırlatıyor, ben de elimi çekiyorum. Bugün pantolon *giydiğimden* emin olmak için son bir kez kontrol ederken bakışları üzerimde geziniyor, ki giymişim. Tıraş bile olmuşum, bu da beni evsiz bir insana daha az benzetiyor.

"Onayınızı aldım mı?" Dudakları seğiriyor. "Sanırım."

"Biliyor musun," diyorum, gözlerim aşağıya iniyor, "gömleğinin her tarafı un olmuş."

Krista bordo atletinin her tarafına bulaşmış unu görünce gözlerini kaçırır ve nefesi kesilir. Fırçayla temizlemeye çalışır ama bu sadece daha fazla yayılmasına neden olur.

"Dur sana yardım edeyim," diyorum ve göğsünü okşadığımda hiç de eğlenmiyor. Ama hey, bu müstakbel kiracılar iyi olacak gibi değil. Biraz eğlenelim bari.

"Blake!" diye azarlıyor beni, her ne kadar gülümsemesini bastırsa da. "Kes şunu. Her an burada olabilirler."

Sanki bir işaretmiş gibi, kapı zili çaldı.

"Kahretsin," diyor. "Blake, bu Elizabeth olmalı. Onu içeri alır mısın, ben de bir dakika sonra sana katılırım?"

Ben cevap veremedim Krista aceleyle üstünü değiştiriyor ve bir daha asla görmeyeceğimiz bu kadının yararına çalışıyor. Kapıyı açmaya gidiyorum, ama ağzıma atmak için bir çikolatalı kurabiye almadan önce değil. Dostum, ev yapımı kurabiyeler gibisi yok.

Ön kapıyı açtığımda, annemle aynı yaşlarda, cübbe giymiş bir kadın orada duruyordu. Evet, *beni* duyduunuz - cübbe, cübbenin çoğulu gibi. Tanımlayabildiğim en az üç cübbe var. Uzun beyaz saçları var, nemden kıvrıcıklaşmış ve bir tür cübbeyle örtülmüş.

Gümüş şapka. Folyo şapka taktığını ama folyo şapka *olmadığından* da tam olarak emin değilim.

"Merhaba," diyorum.

"Drake?" diye sordu bana.

"Hayır, Blake," diyorum.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Ve sen de Elizabeth olmalısın," diyorum.

Başını sallar. "Hayır, *Quillizabeth*."

"Quill...Elizabeth?"

"Doğru," diyor, sanki bilmem gereken yaygın bir isimmiş gibi. "Tamam," diyorum. "Peki, lütfen içeri gelin... Quillizabeth."

Quillizabeth evimizin eşliğine bakıyor ve burnunu kırıstırıyor. Sonra birçok cübbesinden birine uzanıyor ve -şaka yapmıyorum- bir tuzluk çıkarıyor. Girişe bolca tuz serpiyor.

"Bu yapılması gereken önemli bir şey," diyor bilgece, "kötü ruhların binaya girmesini engellemek için."

"Hı-hı," diyorum. Harika. Şimdi o gittikten sonra bir avuç tuzu temizlemek zorunda kalacağım.

"Bunun için özür dilerim." Etrafa tuz saçmaya devam ediyor ve hatta kendi kendine birkaç kelime söylüyor. "Ama ruhani dünyayla çok güçlü bir bağlantım var, özellikle de gerekli önlemleri almazsam."

"Huh," diyorum. Arka azı dişlerimden birine bir parça çikolata sıkışmış. "Dürüst olmak gerekirse, o şeylere inanmıyorum."

Bir an için doğruldu ve hesapçı bir bakışla beni sabitledi. "Sen bir Akrep burcusun, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Bana kendi adımı bilmediğimi itiraf etmişim gibi bakıyor. Bu uzun bir otuz dakika olacak.

Sonunda, kapımız yeterince terbiye edildikten sonra, Quillizabeth beni kahverengi taşın içine kadar takip ediyor. Keskin gözleri her köşe bucağı inceliyor, şöminenin üzerindeki Krista ve benim fotoğraflarıma takılıyor, koyu kahverengi kanepemizi inceliyor, odanın köşesindeki altmış iki inçlik televizyonu değerlendiriyor.

Bakışlarının temas ettiği her yeni nesneyle birlikte, sanki büyük bir günah işlemişiz gibi dilini şapırdatıyor. *Gerçekten* sinir bozucu. Krista'nın buna kızacağını düşünmesem, hemen gitmesini isterdim. Bu saçmalığa ihtiyacım yok.

"Kız arkadaşım kurabiye yaptı," diyorum sonunda.

Quillizabeth çikolata parçacıklı kurabiye tabağını alır. Hala yeterince sıcak oldukları için cipsler hafifçe erimiş. Krista her an oturma odasına dalmak üzere olmasaydı bir tane daha alırdım.

"Blake," diyor Quillizabeth, "kurabiyelerdeki şekerin hem zehirli hem de yüksek derecede bağımlılık yaptığının farkında mısın? Eğer şeker şu anda piyasaya sürülseydi, hükümet tüketimini asla onaylamazdı. Evinizin önündeki kaldırımını yalasanız da olur."

Evimizin önündeki kaldırımını *gördü mü?* Ama iyi. O zaman kurabiye yok.

"Ayrıca," diye ekliyor, "kurabiyeler doymuş yağ ve boş kalori ile *yüklüdür.*"

Bu sözleri söylerken dikkatle karnıma bakıyor. Ona ters ters bakıyorum ve devam edip kendime bir kurabiye daha almaya karar veriyorum.

"Her neyse," diyor, "ilanda mobilyalı tek kişilik bir odanız olduğunu söylemişsiniz?"

"Evet," diye onaylıyorum kurabiye ısırıkları arasında. "Ama aslında çoktan birini bulmuş olabiliriz. Yani... bilirsiniz, zamanınızı boşa harcamak istemiyorum."

Quillizabeth bir parmağını yalıyor ve havaya kaldırıyor. "Burası oldukça cereyanlı, değil mi?"

"Fark etmemiştim."

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Yüz ifadesi ölümüne ciddi, sanki bana evrenin sırlarını anlatıyormuş gibi. "Senden önce burada yaşamış olan tüm eski sahipler. Etrafta dolanarak oldukça kalabalık yaratıyorlar. Taşındıktan sonra basit bir kanallık seremonisiyle onlardan kurtulmanıza yardımcı olabilirim. Bu hava akımını ortadan kaldıracak" -parmaklarını şıklatıyor- "işte böyle."

Krista yatak odamızdan çıkmak için bu anı seçiyor, üzerinde daha önce giydiğinin neredeyse aynısı olan yepyeni bir gömlek var ama bu kez un yok. Kadınların kıyafet değiştirmesi neden bu kadar uzun sürüyor? Ben gömleğimi beş saniyede, belki daha kısa sürede değiştirebilirim.

"mi o?" diye sesleniyor merdivenlerden koşarak inerken.

"Quillizabeth," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Krista son basamakları da iniyor ve Quillizabeth ona baktığında, eve adım attığından beri gördüğüm tek onay kırıntısıyla bakıyor. "Canım benim!" Quillizabeth haykırıyor. "Sen çok güzel bir kızsın!"

Krista yanakları pembeleşirken "Teşekkür ederim," diyor. Kadının iyi bir zevki var, hakkını vermeliyim. Krista solgun ellerinden birini uzatıyor. "Benim adım Krista. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Elizabeth."

"Quillizabeth," diyor.

Tokalaşırlar ama avuç içleri temas ettikten bir saniye sonra Quillizabeth haşlanmış gibi elini çeker. Tökezleyerek geri çekilir, elleri titrer.

"I..." Quillizabeth'in sesi aniden boğuklaştı. "Aslında gitmek zorundayım. Burası... çok küçük. Bundan sonra kiralamayacağım."

Tanrıya şükür. Belki bir kurabiye daha kaparım. "Tamam, sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyorum, çok memnun görünmemeye çalışarak.

Ama Krista kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı? Daha yatak odasını bile görmedin."

Quillizabeth bakışlarını kaydırarak bana bakıyor ve gözlerinde gerçek bir korku var. Krista'ya döndüğünde ses tonu aceleciydi. "Seninle... dışarıda konuşabilir miyiz, Krista canım?"

Krista izin vermem için bana bakıyor, ben de başımı hayır anlamında sallıyorum. "Ne oldu?" Krista soruyor.

Quillizabeth bir adım daha geri çekilir. "Dışarı. *Lütfen*."

Sulu gözleri Krista'nın kilitlendi. Bu kadının nesi var böyle? Onu içeri davet ettiğim için bile üzgünüm. Tuzluk çıktığında kapıyı suratına çarpmalıydım.

"Bak, Quillizabeth," diyorum. "Yakında bir kiracı adayımız daha gelecek, o yüzden..."

"Seni öldürecek," diye kaçırıyor yaşlı kadın. "Blake seni öldürecek. seni *öldürecek*, Krista. Buradan uzaklaşmalısın."

NE. NE. CEHENNEM Mİ?

Bu deli az önce evime gelip nişanlıma onu *öldüreceğimi* mi söyledi? Bu saçmalık.

Quillizabeth oturma odamızda sabit bir şekilde duruyor, tüm vücudu titriyor. Neredeyse nöbet geçiriyor gibi. Ambulans çağırırdım ama o zaman onu buradan asla çıkaramayız.

"Seni mutfak bıçağıyla bıçaklayacak." Quillizabeth titrek bir parmakla ayaklarımızın altındaki halıyı işaret ediyor. "Tam *burada* olacak. Cesedinin üzerine çömelmiş, kan kaybından ölmeni izlediğini gördüm."

Krista'ya baktım. Yüzündeki tüm renk uçup gitmişti. Bu kadını ciddiye alma ihtimali var mı? *Kelimenin tam anlamıyla folyo şapka takıyor.*

"Tamam o zaman." Quillizabeth'i oturma odasından çıkarmak için elimi sırtına koyuyorum ama sanki onu kızgın bir demirle dağlamışım gibi sıçırıyor. "Gitmen gerek."

"Lütfen bana inan, Krista." Quillizabeth kız arkadaşıma boğumlu bir el uzatıyor. "Dikkatli ol. Öngörülerim... asla yanılmazlar."

Quillizabeth ve Krista'nın arasına girerken dişlerimin arasından "Eminim," diyorum. "Ama bugün onu öldürmeyi planlamıyorum, o yüzden bence gidebilirsin."

Gerekirse bu kadını kaldırıp dışarı atarım.

Quillizabeth bir itiraz çığlığı atar ama sonunda Krista başını sallar. "Ben iyiyim," diye onu temin eder Krista. "Sen... sen gitmelisin."

Quillizabeth'i ön kapıya kadar götüren Krista'dır. Bu sırada yaşlı kadın ona yalvarıyor ve kolunu tutuyor. "Tehlikeli" kelimesini tekrarladığını duyuyorum ve sonra "dışarı çık" diyor. Krista'nın kapıyı kapatması için birkaç dakika sessiz bir konuşma gerekiyor ve o noktada Quillizabeth neredeyse hiçkırığa ağlıyor.

Tanrım. Krista'nın o aptal yüzüğü satmasına izin vermeliydim.

Kendimi kanepeye bırakıyorum. Krista oturma odasına dönüyor, ancak önceki halinden birkaç ton daha solgun görünüyor.

"Vay canına," dedim. "O kadın aklını kaçırmış."

"Evet," diye mırıldandı Krista.

Ona bakıyorum. Bir şeye üzüldüğünde yaptığı gibi ellerini birbirine vuruyor.

"Ona gerçekten , değil mi?" diye sordum.

"Hayır, tabii ki hayır." Ama Krista bunu söylemeden önce bir an tereddüt ediyor. Ve kanepede yanıma oturduğunda, aramızda her zaman olduğundan biraz daha fazla boşluk bırakıyor. "Ama kabul etmelisin ki, biraz... sarsıcıydı."

"Pek sayılmaz. O deliydi."

Krista'nın dudaklarının sol tarafı yukarı kıvrılıyor. "Akrep burcu olduğun için her şeye şüpheyile yaklaşıyorsun."

Ben mi?

"Bak," diyorum, "şüpheli ya da değil, seni oturma odamızda bıçaklamayacağım. Yani, böyle bir şey yapabileceğime gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyor, ama yine o tuhaf *tereddüt* var.

"Bana güvenmemeni gerektirecek hiçbir şey yapmadım," diye .

Ve bu doğru.

Bildiği kadarıyla.

"Ben iyi bir adamım." Elini tutuyorum ve Quillizabeth gibi onun da titrediğini fark etmeden edemiyorum. "Öyle olduğumu biliyorsun. Sana ya da başkasına zarar verecek hiçbir şey yapmam. Bunu *biliyorsun*."

Krista kucağına bakar. Bir nefes alır. "Blake, kahverengi taşın peşinatı için parayı nereden buldun?"

"Ne?"

Mavi gözlerini yavaşça kaldırıyor. "Altı ay önce burayı satın aldığında. Bana peşinat için yeterli paran olmadığını söylemiştin. Ama sonra birdenbire parayı buldun."

Ne diyor? Wayne Vincent'ın beni suçladığı o korkunç şeyi yaptığımı mı düşünüyor? Bu evi satın alacak parayı bulmak için şirketimi bir pislik olduğumu mu düşünüyor? Bunu mu ima ediyor?

"Emekliliğimi nakde çevirdim," diyorum dişlerimin arasından. "Parayı bu şekilde aldım." Bir şey söylemeyince ekliyorum: "Bana inanmazsan makbuzları gösteririm."

"Hayır," diyor usulca. "Sana inanıyorum."

Öyle mi? Krista ve ben iki yıldır birlikteyiz ama ilişkimiz henüz çok genç. Görünüşe göre cüppeli ve folyo şapkalı bir Yeni Çağ şarlatanının doğru şeyleri söyleyip kafasına şüpheler ekebileceği kadar erken. Ve kabul edelim, son zamanlarda bin vuruş yapmıyorum.

Onu rahatlatmak için ne söyleyebileceğimi düşünmek için beynimi zorluyorum. Ama kelimeler aklıma gelmeden önce kapı çalıyor.

Tanrım, bir tane daha.

KRISTA CEVAPLAR KAPI BU ZAMAN ISE KENDIMI İÇİN
DESTEKLIYORUM

Diğer tarafta kim varsa. Bu müstakbel kiracının ne olacağını kim bilebilir? Zincire vurulmuş bir katil mi? Bir yamyam mı? Ateş püskürten bir ejderha mı? Bu noktada, hiçbir şey beni şaşırtmaz.

Ama kapıda duran kadın normal görünüyor.

Yüzündeki her bir gevşek deri parçasını delen piercingleri yok, cübbe ya da folyo şapka giymiyor ve duvarımızda bir delik açmaya çalışmıyor. Açık kahverengi düz saçları yüzünün etrafında gevşekçe sallanıyor ve kulaklarının her birinde basit halkalar var. Bizim yaşlarımızda.

-Belki otuz yaşlarında ve kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giymiş.

"Merhaba." Sevecen ve gergin bir gülümseme takınıyor. "Benim adım Whitney Cross."

Krista ona karşılık veriyor. "Merhaba Whitney. Ben Krista, bu da Blake."

Whitney elini uzatıyor ve ikimiz de oturma odasının kan gölüne döneceğine dair psişik imgelemler görmeden el sıkışmayı başarıyoruz ki bu iyiye işaret. Bu görüşme şimdiden diğerlerinden çok daha iyi gidiyor. "İkinizle de tanışmak harika," diyor kibarca.

Krista, "Üst kattaki tek kişilik odaya mümkün olan en kısa sürede taşınacak birini arıyoruz," diyor. "Bu zaman çizelgesi sizin için uygun mu?"

Whitney başını sallıyor. "Evet, son evimde kira kontratım bitti ve şu anda... şey... daireler arasında gidip geliyorum. Çalıştığım Cosmo's Diner'a astığınız ilanı gördüm ve bu bir nimet gibiydi."

"Cosmo'da mı çalışıyorsun?" diye sordum. Buradan yaklaşık on blok ötede, önünden defalarca geçtiğim ama hiç girmedığım bir Yunan lokantası.

"Evet. Ben garsonum." Kibarca gülümsüyor. "İkiniz de ne iş yapıyorsunuz?" "Kuru temizlemeci işletiyorum," diyor Krista.

Şimdi Whitney bana bakıyor, cevabımı bekliyor. Terfi etmeden önce bile yaptığım işten gurur duyardım. Şimdi sadece mırıldanıyorum, "İşler arasındayım."

Konu değiştirme ustası Krista, "Kurabiye denemek ister misiniz? Bunlar ev yapımı."

Whitney yemek masasındaki çikolatalı kurabiyelerden birini kabul edip ne kadar lezzetli olduğunu anlatarak büyük puan topluyor. Daha sonra bizi oturma odasına kadar takip ediyor ve biz ona etrafı gezdirirken tüm uygun ooh ve aah'ları yapıyor.

"Bu bizim balığımız, Goldy," diyor Krista gururla, sanki Harvard'dan yeni mezun olmuş çocuğumuzmuş gibi. Ama Goldy'nin kasenin etrafındaki o küçük döngüleri yapmasından gurur duymadığımı söyleyemem. Bütün balıklar bunu yapar mı? Bence Goldy yetenekli olabilir.

"Çok şirin!" Whitney daha yakından bakmak için eğilerek şöyle diyor.

Krista turu oldukça standart olan mutfağımıza taşıyor, ancak Krista'nın anlatış tarzına bakılırsa, bunun *The Price Is Right*'ta bir ödül olduğunu düşünebilirsiniz. Satış işinde aradığını bulamamış.

Whitney, "Aman Tanrım, bir bulaşık makinesi cennet gibi olurdu," diye iç geçiriyor. "Şimdi yok mu?" Şaşırarak sordum.

Krista bana bir bakış attı ama makul bir soruydu. Bu çağda kimin bulaşık makinesi yok ki? Bu kırmızı bir bayrak mı?

Whitney bir an tereddüt eder, sonra başını sallar. "Hayır, sadece lavabo."

"Birlikte yaşamaya başlayana kadar benim de yoktu," diye itiraf ediyor Krista. "Blake diğer yarının nasıl yaşadığını anlamıyor."

İkisi benim yüzümden gülüyorlar. Ama umurumda bile değil, çünkü Whitney *iyi* birine benziyor. İlk izlenimler yanıltıcı olabilir, ama o çok zararsız görünüyor. Yamyam olmadığından yüzde 99 eminim.

Belki bu gerçekten işe yarar.

Ona birinci katı gezdirdikten sonra üst kata çıkıyoruz. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi merdivenlerin başında duruyor ve Whitney'nin gözleri onları görünce fal taşı gibi açılıyor. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Tamamdır!" Krista diyor ki. "Bu bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi. Kompakt ama yine de çamaşırlarınızı çamaşırhaneye götürmekten çok daha iyi."

"Aman Tanrım, *evet*." Whitney ellerini birbirine vuruyor. "Oraya en son gittiğimde biri tüm kıyafetlerimi kurutucudan çıkarıp yere atmıştı! İçerisi tam bir orman."

Küçük çamaşır makinemi ve kurutucumu başka bir kadınla paylaşma fikri beni heyecanlandırmıyor. Krista zaten bir aylık kıyafetini bir haftada yıkıyor. Yine de odayı kiraya veremeyiz ve kiracının yatak odasının kapısından on adım ötede bir makine varken kıyafetlerini iki blok ötedeki çamaşırhaneye götürmesini bekleyemeyiz.

Brownstone'un ikinci katında bir banyo ve iki yatak odası var - Krista ve benim paylaştığımız ana yatak odası ve daha küçük bir oda. Fazladan yatak odalarımızı çocuklarla doldurmayı hayal etmiştim, ama bu bir ömür önceymiş gibi geliyor. Şimdi o yatak odalarından birini bir yabancıya devretmek zorundayız ve eğer yakında bir iş bulamazsam, diğeri de kapanın elinde kalabilir.

Whitney'e hepimizin paylaşacağı duşlu küçük banyoyu gösteriyoruz, çünkü sadece iki banyomuz var ve alt kattaki yarım banyo. Sonunda, dar merdivenlerden yukarıya, kahverengi taşın en üst katına çıkıyoruz.

Üçüncü katın tavanı evin geri kalanından daha alçak. Tavan yüksekliğini 1 metre 5 santim olarak ölçmemize rağmen hep eğilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum - benim boyumdan tam yarım metre daha uzun. Bu katta mobilyalı bir yatak odasının yanı sıra Krista ve benim bir gün oyun odasına ya da erkek mağarasına dönüştürebileceğimizi tartıştığımız geniş ve açık bir alan bulunuyor. (Bilin bakalım ikincisini kim savundu?)

Mobilyalı yatak odası, henüz bir olmamasına rağmen şimdiye kadar misafir odası olarak hizmet veriyordu. İçinde bir çift kişilik yatak, bir şifonyer, yarım boy bir kitaplık ve büyük bir dolap bulunuyor.

"İkinci katta mobilyasız bir odamız da var," diye ekliyor Krista, "eğer bunu tercih ederseniz."

"Hayır." Whitney'nin bakışları, yakacak param varken çok fazla para harcadığım mobilyaların üzerinde geziniyor. "Bu *mükemmel*. Kendime ait hiçbir eşyam yok."

Hangi otuz yaşındaki kadının kendine ait bir parça mobilyası yoktur ki?

Whitney dolaba doğru yürüyüp kapıyı açarken gözleri parlıyor. Gömme dolap değil ama yeterli büyüklükte. Onun boş yatak odamız için planlar yapmasını izlerken aklıma başka bir düşünce geliyor:

Whitney güzelmiş.

Tamamiçeri ilk girdiğinde fark etmedim değil. Yani, ben otuz iki yaşında bir adamım ve gözlerim var. Ama şimdi onu misafir odasındaki büyük pencereden gelen ışıktaki görebildiğim için, düşündüğümde daha da güzel olduğunu fark ettim. Kot pantolon ve kapüşonlu tişörtle, makyajsız, hoş görünümlü bir kız. En ufak bir çaba gösterseydi? Gerçekten seksi olurdu. Ve tam da benim tipim.

Krista'ya bakıyorum, acaba onun da aklına aynı şey mi geldi diye. Gerçekten güzel bir kızın taşınmasından endişeleniyor mu? Bu onu duraksatacak türden bir şey mi?

Ama hayır, endişeli görünmüyor. Gülümsüyor. Bana güveniyor.

On beş dakika önce, oturma odamızda onu bıçaklayarak öldürebileceğimden endişeli görünüyordu.

Yine de bana güvenmeli. Nişanlımın burnunun dibinde birlikte yaşadığımız kıza bulaşacak değilim ya. Sadece dünyanın en büyük pıslığı değil, aynı zamanda tam bir aptal olmam gerekir.

Whitney bize dönüyor, yüzü parlıyor. "Bayıldım. İlgilenen başka biri var mı bilmiyorum ama *ben* ilgileniyorum. Hem de çok ilgileniyorum."

Krista bana kaşlarını kaldırdı. Whitney'e odayı teklif etmek için benden izin istiyor.

Derin bir nefes alıyorum. Bu odayı Whitney'e kiralamak istemiyorum ama bunun Whitney'in kendisiyle bir ilgisi yok. Bu odayı *kimsenin* almasını istemiyorum. Eski lanet işimi geri istiyorum, böylece ipoteği kendim ödeyebilirim, kapılarımızı bir yabancıya açmak zorunda kalmadan. Ama bu asla olmayacak, bu yüzden gerçekçi olmak zorundayım. Eğer yakında biraz nakit getiremezsek, brownstone'u tamamen kaybedeceğiz.

Ve Whitney iyi biri. Bunu anlayabilirsin. Tuhaf biri değil, gecenin bir yarısı heavy metal patlatacak bir tipe benzemiyor ve kibar biri. Şu ana kadar görüştüğümüz herkesten çok daha iyi.

Ben de Krista'ya bakıp başımı salladım.

"Aslında," diyor Krista Whitney'e, "henüz birini bulamadık. Size bir oda teklif etmek isteriz."

"Gerçekten mi?" Whitney'nin yüzü mutluluktan pembeleşir. "Aman Tanrım, bu inanılmaz. Teşekkür ederim! Yanımda bir çek var, böylece size ilk ayın kirasını ve depozitoyu verebilirim ve-"

"Hayır." Bir elimi kaldırdım. "Taşınmadan önce durum tespiti yapmamız gerekiyor. Kredi kontrolü yapmak için Sosyal Güvenlik numaranıza ihtiyacımız var ve en az bir referans istiyoruz."

Whitney'nin yüzündeki gülümseme anında kaybolur.

Bu beni rahatsız ediyor. Kredi kontrolü konusunda endişelenmesinin bir *nedeni* var mı? Neden bir referans sağlayamasın ki? Kafamın arkasında küçük bir alarm zili çalıyor.

Bize sosyal güvenlik numarasını veremezse, buradan gider. Ne kadar hoş ya da güzel olduğu umurumda değil.

"Bu sadece bir formalite," diye ekliyor Krista çabucak. " bir sorun değil, değil mi?"

Gülümseme çabucak geri dönüyor. Whitney, "Tabii ki hayır," diye teminat veriyor. "Neye ihtiyacınız varsa verebilirim. Burada yaşayacağım için *çok* heyecanlıyım ve bir an önce taşınmak istiyorum."

Bir nefes verdim. Tamam, sadece hevesli, hepsi bu. Bize sosyal güvenlik numarasını verecek, biz de kredi kontrolü ve geçmiş araştırması yapacağız ve her şey yoluna girecek. Tanrı biliyor ya, paraya ihtiyacımız var. İlk ayın kirasını ve güvencesini peşin ödeyebilirse, bu bize biraz nefes aldırır.

Ama... Neden kafamın arkasındaki bu ses hala yapabiliyorken ondan hemen kurtulmamı söyleyip duruyor?

WHITNEY CROSS BUGÜN BROWNSTONE'A TAŞINIYOR.

Geçmiş araştırması için kendim para ödedim ve endişe verici bir şey çıkmadı. Tutuklama yok, arama emri yok, cinsel suç yok, hiçbir tehlike işareti yok. Whitney Jersey'nin küçük bir kasabasından yasalara uyan bir vatandaş ve iyi bir kredi puanı var. Lokantadaki patronu da onun örnek bir çalışan olduğunu söyledi.

Biz de ondan taşınmasını istedik.

Bir arkadaşının arabasını ödünç aldı ve tüm eşyalarıyla birlikte buraya geliyor. İşsiz olduğum ve aynı zamanda ilişkimizde ağır eşyaları taşıyan kişi olduğum için Krista taşınmasına yardım etmem için beni gönüllü yaptı. Ki bu iyi bir şey. *Birilerine* faydalı olabilirim.

Whitney'in gelmesinden bir saat önce park yeri aramaya başladım. Bizim sokakta (ya da Manhattan'ın herhangi bir yerinde) park yeri bulmak zor, bu yüzden arabam yok. Buraya taşındığım ilk yıl arabamı tutmaya çalıştım, ancak işe gidip gelmemin yarısını tampon tampona trafikte sıkışarak geçirdim, bu yüzden bir taksi bana arkadan çarptığında ve arabam pert ilan edildiğinde, o andan itibaren metroya bağlı kalmaya karar verdim. Pişman değilim.

Whitney'nin gelişinden yirmi dakika önce evin önünde bir yer açılıyor, ben de çöp kutularımızdan birini alıp onu kurtarmak için oraya yerleştiriyorum. Daha sonra onu fiziksel olarak korumam gerekiyor, çünkü ben burada olmazsam bir arabanın çöp kutusunu ezip geçmesi neredeyse kesin. İyi ki bir işim yok.

Brownstone'un merdivenlerinde Whitney'i beklerken, Central Park'taki koşu yolumda birkaç kez gördüğüm bir kız yanımdan geçiyor.

İç çamaşırını zar zor gizleyen pembe bir şort giyerek. Bana göz kırıyor ve ben de elimden geldiğince yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. Birkaç yıl önce olsa böyle bir kıza abayı yakardım ama artık öyle değil. Hafifçe bakmak ama *asla* dokunmamak sorun değil ve bakmak bile artık yapmamak için elimden geleni yaptığım bir şey.

Telefonum cebimde titriyor. Çıkartıyorum ve ekranda "Baba" kelimesi yanıp sönüyor. Sesli mesaja yönlendirmeyi düşünüyorum ama babamla en son ne zaman konuştuğumu hatırlamaya çalıştığımda yapamıyorum. Annem meme kanserine yenik düştüğünden beri son birkaç yıldır yalnızdı ve ondan kaçtığım için kendimi suçlu hissediyorum. Ama pek ortak noktamız yok, bu yüzden konuşmalarımızın çoğu garip geçiyor.

Saatimi kontrol ediyorum. Whitney her an gelebilir, bu da telefonu kapatmak için bir bahane olur. Telefona cevap veriyorum.

"Blake!" Babam diyor ve sonra öksürmeye başlıyor, bu da beni daha da suçlu hissettiriyor. "Nasılsın?"

"İyiym," diye yalan söyledim. "Peki ya sen?"

"Oh, harikayım." Ama sonra yine öksürüyor. Son konuştuğumuzda soğuk algınlığını atlatmaya çalıştığını söylemişti ve görünüşe göre hala atlatamamış. "İş arama nasıl gidiyor? Bir şey bulabildin mi?"

"Hala üzerinde çalışıyorum."

"Çünkü düşünüyordum da," dedi boğazını temizleyerek, "Jeff'in geçen ay işten ayrılmasıyla birlikte mağazada fazladan yardıma ihtiyacım olabilir. Ve eğer devralmak istersen..."

"Baba..."

"Zamanlama mükemmel," diyor artan bir heyecanla. "Benim yardıma, senin de işe ihtiyacın var. Ve Blake, mağaza senin mirasın. Babamdan bana kaldı, şimdi de senin olmalı."

Tam da miras olarak istediğim şey. Cleveland'da zor durumdaki bir hırdavatçı dükkanı.

Babam sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi ekliyor: "Birkaç blok ötede yeni bir site inşa edildi. İşler iyi gidiyor."

"Baba..."

"O pahalı, küçük kahverengi evini satabilirsin," diye devam ediyor aceleyle. "Buraya geri taşın ve beşte bir fiyatına beş katı büyüklüğünde bir ev alabilirsin. Eminim Krista burada çok mutlu olur. Ve eğer dükkânı alırsan-"

"Baba, ben çalışmak için üniversite diploması almadım!" Patladım.

Babam diğ er hatta anında sessizleşiyor ve şimdi kendimi büyük bir ahmak gibi hissediyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyor ve Tanrı biliyor ki sonsuza kadar yanında olmayacak - annem öldüğünde bunu zor yoldan öğrendim. Tek oğlunun işini devralmasını istiyor. İsteyeceğim son şey olsa da bu çok da kötü bir şey değil.

" z r dilerim Blake," diyor babam uysalca. "Sadece düşündüm ki..."

O cümlesini tamamlayamadan, paslı kırmızı bir Ford Pinto, direksiyonunda Whitney'le birlikte kaldırıma yanaşıyor. Ayağ a kalkıyorum, pantolonumun pa asını fır alıyorum çünkü merdivenlerdeki pisliğı düşünmek istemiyorum. "Baba, gitmem gerek."

"Tamam," diyor. "Seni seviyorum oğlum."

"Ben de seni seviyorum baba," diyorum aramayı sonlandırmak için kırmızı tuş a basmadan hemen önce.

Whitney'nin arabayı tam olarak park edebilmesi için çöp kutusunu kenara çekmem gerekiyor. Park ettikten sonra arabadan iniyor, açık kahverengi saçları başının arkasında sallanan yüksek bir at kuyruğ  şeklinde geriye doğru toplanmış.  zerinde başka bir kot pantolon ve sıcağ a uygun dar bir atlet var.

Evet, *baktım*. Dava et beni. Ben sadece insanım. "Hey," dedim.

Whitney bana sırtıyor, k  k boş yatak odamıza taşınma ihtimalinden çok memnun olduğ  belli. "Hey, Blake. Bana yardım ettiğin için çok teşekkürler."

"Sorun değil," diyorum, sanki hepsi Krista'nın fikri değilmiş gibi. "Bakalım sende ne varmış."

Whitney beni arabanın bagajına götürüyor ve arabanın anahtarlarını kullanarak bagajı açıyor. İçerideki iki büyük kutuya ve dev bir spor çantasına bakıyorum.

"Bu mu yani?" şaşkınlıkla sordum.

"Arka koltukta büyük bir çanta dolusu kıyafetim daha var."

Bagaja bakıyorum, bu kızın sahip olduğ  her şeyin bir Pinto'nun arkasını bile doldurmadığ  gerçeğini anlamaya çalışıyorum. Taşındığ mda koca bir *kamyonet* almıştım ve o sadece benim içindi. Ve Krista... Eminim o spor çantasını sadece kemerleriyle bile doldurabilir. (Kemerlere çok d ş k nd r.)

Whitney biraz savunmacı bir tavırla, "Kıyafetlere o kadar d ş k n değilim," diyor. "Ve çok fazla taşınıyorum, bu yüzden kıyafetlerimi azaltmak zorunda kaldım."

Hala. *Hala*. Bir kez daha kafamda alarm zilleri çalıyor, ancak bu noktada daha çok siren gibiler.

Onu hala geri çevirebilirim. Henüz taşınmadı. Tabii ki çekini yatırdık ve faturaları ödemek için kullandık. Ve Whitney muhtemelen şu anki yaşam koşullarından vazgeçti. Bu noktada sırf "kötü bir his" yüzünden onu geri çevirmek aptalca bir hareket olur. Bu Quillizabeth'in yapacağı bir şey.

"Peki," diyorum, " zaman çabuk olacak, değil mi?"

Kutulardan birini almak için bagajına uzandığımda Whitney'nin yüzü rahatlatarak gülümsüyor. O kadar ağır bile değildi. Neredeyse dolu. Bu kutulardan beş tanesini terlemeden taşıyabilirim.

Arabanın arka koltuğundaki büyük spor çantasını tutmaya çalışıyor, çantanın ağırlığıyla zorlanıyor.

"Hey," dedim, "bırak . Bütün çantaları senin için yukarı taşıyabilirim." Arka koltuktan kurtarıırken homurdanıyor. "Hayır, ben hallederim." "Ama ben yapabilirim."

"Bana zayıf mı diyorsun?" Bana alaycı bir gülümseme gönderdi. "Beş dolarına bahse girerim ki senden daha fazla çanta taşıyabilirim."

Çantanın kayışını göğüslerinin kıvrımları arasında ayarlıyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Whitney düşündüğümde daha da seksi ve bu iyi bir şey değil.

bile geçirme, Blake.

"Hey, Porter!" diye sesleniyor sert bir ses.

Kutuyu bagajın kenarına koyup arkamı dönüyorum. Komşum Bay Zimmerly, pijama pantolonu ve tüylü terlikleriyle kendi evinin önündeki kaldırımında kambur duruyordu. Burada yaşadığım süre boyunca adamı gerçek ayakkabılarla gördüğümü hiç sanmıyorum. Bir çift ayakkabısı olduğundan bile emin değilim.

"Merhaba Bay Zimmerly," diyorum elimden geldiğince kibarca.

Bay Zimmerly'ye iyi davranmaya çalıştım ama o bunu hiç kolaylaştırmadı. İlk adının ne olduğunu bile bilmiyorum çünkü bana hiç söylemedi. H ile başladığını biliyorum çünkü postası kazara bana geldiğinde (ve ben de onu kapısına kadar getirecek kadar nazik olduğumda) üzerinde hep *H. Zimmerly* yazıyor ama burada yaşadığım altı ay boyunca onun hakkında öğrenebildiğim tek şey bu. Ayrıca benden nefret ediyor ve nedenini bilmiyorum.

"Porter," diye bağırıyor bana, ilk tanıştığımızda ona ilk adımı söylemiş olmama rağmen. "Çöp kutun neden yine kaldırımında?"

Şehirdeki fare istilasını nedeniyle, artık siyah plastik çöp torbalarını kaldırıma koymamıza izin verilmiyor ve bunun yerine çöplerimizi

çöp kutuları: biri çöp, diğeri geri dönüşüm için. Hafta boyunca çöp kutularımı merdiven boşluğunun altında kilitli tutuyorum. (Çöp kokan bir kutunun hırsızlık tehlikesiyle karşı karşıya kalacağını düşünmezsiniz ama New York böyle bir yer). Sonra çöp gününde, çöpçülerin boşaltması için onları kaldırıma taşıyorum.

Zimmerly'nin benimle ilgili en büyük şikayeti çöp toplama gününde çöp kutularını çok uzun süre dışarıda bırakmam. Çöp kamyonunu izlememi ve çöpler alındıktan hemen sonra kutuları sokaktan almamı istiyor. Bunu defalarca yapamadım ve birbirimizi her gördüğümüzde bana bu gerçeği hatırlatıyor.

Yine de bu tamamen onun hatası değil. Zimmerly'nin kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama yüzündeki derin kırışıklıklara ve kafa derisindeki beyaz saç tutamlarına bakarak en iyi tahminim seksen küsur yaşında olduğu. Burayı yıllar önce, şehirde emlak hala nispeten ucuzken satın aldı ve her şeyin ilk taşındığı, dinozorların yeryüzünde dolaştığı zamanlardaki gibi yapılmasını bekliyor.

"Özür dilerim," dedim. "Sadece park yeri kazanmak için kullanıyordum. Şimdi yerine koyacağım."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve dudaklarını yalıyor, hala oraya yapışmış diş macunu topağını temizlemeyi başaramıyor. İçeri geri dönecekmiş gibi görünüyor, ama sonra Whitney'nin yanımda durduğunu ve bagajındaki kutuları fark edince donup kalıyor.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor, sanki ona şaka yapmaya çalışıyormuşum gibi.

Gülümsemeye zorladım. "Bu Whitney. Bir süre bizimle kalacak." Ama umarım *çok* uzun sürmez.

"Başka bir kadın mı?" Zimmerly homurdanıyor. "Tanrım, kaç taneye ihtiyacın var, Porter? Mahalleyi geneleve çeviriyorsun!"

Tamam, burada bulunduğum süre boyunca benimle yaşayan bir kadın vardı, bu da açıkça bir genelevin gerisinde kalıyor. Ama bunu komşuma açıklamanın bir anlamı yok.

Whitney kibarca, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi. "Bay Zimmerly.

Bu mu?"

Zimmerly Krista'ya yeterince iyi davranıyor, ama o aynı şeyi hissetmiyor gibi görünüyor.

Whitney hakkında. Nefesinin altından bir şeyler ve terlikleriyle merdivenlerden yukarı çıkar.

"O hep böyledir," diyorum özür dileyerek. "Bunu kişisel algılama."

Whitney, Zimmerly'nin kaba davranışını umursamamış görünüyor. Neden bilmiyorum ama komşumun benden hoşlanmaması beni deli ediyor. İş arkadaşlarımdan hepsi beni sevmediğinde umursamıyordum ama bu beni rahatsız ediyor.

Yaşlı adamın alt basamaklarından biri hafifçe ufalanmış -muhtemelen yıllarca süren kar fırtınalarından sonra aşınmış- ve bir an için tökezliyor. Kendini yakalıyor ama kıl payı kurtuluyor. Aklıma bir fikir geliyor ve o içeri giremeden basamaklara doğru koşuyorum.

"Bay Zimmerly!" Sesleniyorum.

Arkasını dönüyor, yüzündeki ekşi ifade değişmemiş. "Şimdi ne olacak, Porter?"

Hasarlı basamağı tekmeliyorum ve biraz daha çimento çıkıyor. "İstersen basamağını tamir edebilirim. Böylece takılıp düşmezsın."

Gözlerini bana dikti. "Ne kadar?"

Parayı kullanabilecek olsam da hemen "Ücret yok," diyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken homurdanıyor. "Bu işi yapabilecek gibi görünmüyorsun. Üniversitede basamakları nasıl tamir edeceğinizi öğretmiyorlar."

"Bir beton basamağı nasıl tamir edeceğimi biliyorum," diyorum savunmacı bir şekilde. Çocukken babamla yaptığım türden bir şeydi bu. Yıllardır yapmadığımı itiraf etsem de nasıl yapıldığını hatırlıyorum. Bisiklete binmek gibi. Ve eğer sıkışırsam, babam sadece bir telefon uzağımda, yardım etmeye hevesli.

Bir an için Bay Zimmerly bunu düşünüyor gibi göründü. Ama sonra tiksintiyle bana bir el salladı. "Muhtemelen durumu daha da kötüleştireceksin. Kendi çöpünü bile yönetemiyorsun!"

Bu sözlerle birlikte arkasını dönüp evine geri dönüyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Denedim.

Bay Zimmerly açıkça yardımımı istemediği için Whitney'nin arabasına dönüyorum. Kutuyu tekrar kollarıma alıyorum ve spor çantalarından birini de omzuma atıyorum. Whitney arkamdan geliyor, çantayı getireceğini söylememe rağmen arka koltuktan taşıyor. Ön kapıyı açık bırakmışım, bu yüzden eşyalarını merdivenlerden üst kata çıkarmak için hızlı bir yolculuk oldu. Ben arabadan son kutuyu alırken o da eşyalarını yerleştirmeye koyuldu.

Odasına döndüğümde Whitney kıyafetlerinin yarısını çoktan çıkarmıştı. Bana gülümsüyor. "Teşekkürler, Blake. Sadece yere bırak."

Whitney'nin tüm hayatını iki kutu ve iki çantaya sığdırmayı başardığı gerçeğini hâlâ aklımdan çıkaramıyorum. "Başka bir şey olmadığına emin misin?"

"Aslında..." Kapıya doğru bir adım atıyor ve kapı kolunu sallıyor, kapı yüksek sesle tıkırdıyor ve tehdit ediyor. "Sence biz

bu kapı kolunu tamir ettirebilir misin? Kapı kolunun düşmesinden ve odamda mahsur kalmaktan korkuyorum."

İşimi kaybetmeden önce bu tür şeyleri tamir etmesi için bir tamirci çağıırdım çünkü hem çok meşguldüm hem de tamir *edebilirdim*. Ama tıpkı kırık basamak gibi, gevşek bir kapı kolu da tamir edebileceğim bir şey. Bir alet çantam var ve bunu ve bu evde bozulan diğer her şeyi tamir edebilirim. Babam bana iyi öğretti.

"Sorun değil," diyorum. "Başka bir şey var mı?"

Başını iki yana sallar. "Tuvalet malzemeleri almak için eczaneye gitmem gerekiyor."

"Eşyalarını yerleştirdikten sonra dışarı çıkamayacak kadar yorgunsan," diyorum, "bu arada sabunumuzu falan kullanabilirsin. Ya da çamaşır deterjanımızı. Mutfağımızda da istediğin her şeyi kullanabilirsin. Tencere, tava... ketçap, hardal."

"Teşekkürler." Gözlerini bana dikti. Önceleri kahverengi olduklarını sanıyordum ama şimdi kehribar rengi benekleri seçebiliyorum. "Her şey için gerçekten minnettarım Blake. Sen iyi bir adamsın."

Bunu söylerken sadece nazık davranıyor. İyi bir adam olup olmadığını bilmiyor. Beni hiç tanımıyor.

"Gerçekten çok güzel bir oda," diyor giydiği kot pantolonun aynısını katlayıp açık çekmeceye yerleştirirken. "Dekorasyonda harika bir iş çıkarmışsın."

"Aslında," diyorum, "hepsini Krista yaptı. Mobilyaları o seçti çünkü gerçekten güzel bir misafir odası istiyordu."

"Karnızın harika bir zevki var."

Orantısız bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Krista ve ben evli değiliz."

"Oh!" Kirpikleri titriyor ve bir elini göğsüne götürüyor. "Oh, özür dilerim. Düşündüm ki-"

"Büyütülecek bir şey değil," diyorum. "Yani, biz nişanlıyız. Yani, biliyorsun, evleneceğiz."

"Bir tarih belirlediniz mi?"

Hayır. Evlenme teklifimden sonra insanüstü saatler çalışıyordum ve kovulduktan sonra parasını bile karşılayamayacağım bir düğün planlamak istemedim. Ama bunların hiçbirini Whitney ile paylaşmayacağım. "Henüz değil."

Birkaç saniye daha bana bakıyor - beni kıvrandıracak kadar uzun bir süre - ama sonra eşyalarını yerleştirmeye devam ediyor. O sırada

giysilerini yeniden katlayıp çekmecelere yerleştirdiğinde, artık geri dönmek için çok geç olduğunu anlıyor.

Whitney artık burada yaşıyor.

"Yani... uh..." Boynumun arkasını ovuyorum. "O zaman sizi yalnız bırakayım. Ama..." Gitmeden önce başka bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum, bu yüzden "Bir ara yemeğe çıkmalıyız" diye ekliyorum.

Whitney gözlerini çıplak elleriyle yırtarak açtığı kutudan kaldırdı. "Akşam yemeği mi? *Seninle* mi?"

"Ve Krista," diyorum, belki belli olmamıştır diye. Tanrım, buraya taşındıktan beş saniye sonra ona asıldığımı düşünmesini istemiyorum.

"Elbette," diyor. "Kulağa harika geliyor!"

Onun coşkusu beni her konuda biraz daha iyi hissettiriyor. Evet, evimize bir yabancı getiriyoruz ama Whitney gerçekten iyi birine benziyor. Belki üçümüz birlikte harika vakit geçiririz.

Ama çok iyi arkadaş olsak bile, yakında kaybettiğim işten daha iyi bir iş bulacağım ve sonra ona kapıyı göstereceğiz.

SABAH İÇİN PLANLARIM ARASINDA BALIKLARIN SUYUNU DEĞİŞTİRMEK DE VAR.
Tank.

Eskiden bu işi Krista yapardı ama artık ondan daha fazla boş vaktim olduğu için bu iş bana kaldı. Aslında, evdeki temizlik işlerinin çoğunu ben üstlendim ve bunu umursamıyorum. Annem her zaman temiz bir ev için titizdi, bu yüzden yerleri süpürmekten ve tezgahları parlayana kadar fırçalamaktan memnuniyet duymayı öğrendim. Krista'nın benden önce uyandığı sabahlarda yatağı bile ben yapıyorum. Nedense bunu çok komik buluyor ve benimle bu konuda acımasızca dalga geçiyor ("Bay Suzy Ev Hanımı" ile ilgili bir şey).

Akvaryumu temizlemek evimizdeki en karmaşık işlerden biri. Suyun tamamını boşaltıp sonra tekrar dolduramam, çünkü görünüşe göre bu balıkları öldürür. Bu yüzden suyun yüzde yirmisini çıkarmak zorundayım - ne daha fazla, ne daha az. Suyun yerine musluk suyu *da* koyamam, çünkü bu *da* balıkları öldürür. Musluk suyunu klor giderici ile karıştırmam gerekiyor. Bundan sonra, bir sifon kullanarak tankın dibindeki kalıntıları temizlemem gerekiyor.

Çok fazla iş var ama aynı zamanda Goldy'ye bir şey olmasına da izin veremem. O bizim uygulama *çocuğumuz* ve eğer ölmesine izin verirse, bu gelecek için uğursuz bir haberci gibi görünüyor. (Balığa "" diyoruz çünkü ismiyle uyumlu, ancak dişi olduğu fikrini destekleyecek sağlam bir kanıtımız yok). Goldy'nin tankıyla işim bittikten sonra spor salonuna gidip egzersiz yapacağım. Bugünlerde sürekli hareket etmem gerektiğini hissediyorum, yoksa bütün gün uyuyup bütün gece uyanık kalacağım.

Krista duştayken ben de akvaryumu temizlemek için aşağıya indim. Tüm malzemeleri hazırlamıştım ama sonra Goldy'nin küçük akvaryumunda ileri geri yüzüşünü görünce tuhaf bir şekilde büyülendim. Ne olduğunu anlamadan beş dakika boyunca hiç kıpırdamadan orada durdum.

"Bana ne oldu böyle?" Goldy'ye soruyorum. Goldy bana dönene kadar bir daire çizerek yüzüyor.

"Ya bir daha iş bulamazsam? Ya evi kaybedersem?" Goldy bana bakıyor. Bu konuda söyleyecek pek bir şeyi yok.

Tamam, şimdi bir balıkla sohbet ediyorum. Belki de kan şekerim düşüktür. Biraz kahvaltı etmeliyim.

Mutfığa gittiğimde Whitney'i orada görünce irkildim. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil. İki gündür bizimle yaşıyor ve mutfığımızı kullanmak onun hakkı. Ama evimi işgal eden bu yabancıya hâlâ alışmaya çalışıyorum.

Ayrıca, Whitney giyinik değil. Yani, soyunmamış ama onu gördüğüm diğer tüm zamanlarda normal kıyafetler giyiyordu ya da keresinde onu duştan çıkarken yakaladığımda bornoz giymişti. Ama şimdi dar bir kolsuz bluz ve minik bir pijama şortu gibi görünen bir şey giyiyor. Ayrıca, göğüs uçlarını üzerinden görebiliyorum. Bu da kötü haber, boxer şort giydiğimi düşünürsek.

"Günaydın Blake," diyor neşeyle, buzdolabına bakarken, içerisinin ne kadar *soğuk* olduğundan habersiz.

"Hey, Whitney." *Dik meme uçlarına bakma. Dik meme uçlarına bakma.* "İyi uyudun mu?"

Buzdolabından eli boş döner. "Harika. Yatak çok rahat." olmalı. Bunun için yeterince para ödedik.

Meyve kasemizden bir elma alıyor ve çürük olup olmadığını inceliyor. "Bu elma benim mi senin mi?"

"Sanırım benim, ama sen alabilirsin." "Teşekkürler.

Yakında alışverişe gideceğim."

Pijamasının ince kumaşına sürtünmemek için elimden geleni yaparak yanından geçiyorum. Mutfak tezgahına uzanıp bir kutu Frosted Flakes alıyorum. Şu anda güçlü bir kahvaltı için zaman yok. Kendime bir kase mısır gevreği yapıp buradan defolup gideceğim.

Whitney, "Frosted Flakes'e bayılırım," diye yorum yapıyor.

"Öyle mi?" Kendime rağmen ona sırtıyırım. "Bu benim en sevdiğim mısır gevreği."

Elindeki elmadan bir ısırık alıyor ve suyunun bir kısmı çenesinden aşağı dökülüyor ama hemen siliyor. "Kutuya bakmak bana nostalji yaşıyor. Altı yaşımdan dokuz yaşıma kadar her gün yedim."

"Her gün mü?"

"Yapmak zorundaydım. Eğer yeterince kutu toplarsanız, onları gizli bir şifre çözücü kalem için postalayabilirsiniz."

"Gizli şifre çözücü kalem!" Bu ortak anı karşısında gözlerim parlıyor. "Bunu hatırlıyorum! Sen hiç aldın mı?"

"Aynen öyle." Sol yanağındaki gamzeye işaret eden bir gülümsemeyle bana bakıyor ve dikkatimi meme uçlarından uzaklaştırıyor. "Bir şey istediğimde, hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermem."

Başımı sallıyorum. "Aynen."

"Her neyse, Frosted Flakes'i özledim!" Özlem dolu bir bakışla kutuya bakıyor. "Yıllardır bu kadar gevrek ve şekerle kaplı bir şey yememiştim."

Kutuyu ona uzattım. "Hey, devam et."

Tereddüt ediyor. "Mısır gevreğini çalmak istemiyorum. Zaten bütün tabaklarını kullanıyorum ve elmanı yiyorum."

"Onu çalmıyorsun. Sana teklif ediyorum. Kahvaltıda öylece bir elma yiyemezsin. Hem zaten kimse grr- eatness'tan mahrum bırakılmamalı."

Bu onu güldürüyor. Hoş bir kahkahası var ve bu kahkahası diğer özelliklerine de uyuyor: tatlı, temiz ve arkadaş canlısı. Bir oda arkadaşına ihtiyaç duyma fikrinden ne kadar nefret etsem de Whitney Cross'tan tamamen hoşlanmıyorum.

Aslında, ondan hoşlanıyorum.

KRISTA GENELLİKLE EN İYİ ARKADAŞI BECKY İLE HAFTADA BİR AKŞAM YEMEĞİ YER, Ama evde kendi kendimi izole etmemden bıktığı için, Becky'nin kocası Malcolm'la çifte randevu yapmak üzere bu gece beni de Becky'nin evine sürükledi.

Yetişkinler arası bir oyun randevusu gibi hissettiren bu şeyi dört gözle beklemiyorum. Malcolm'un da Coble & Roy'da çalışıyor olması ve kovulduğumdan beri şirketten gördüğüm ilk kişi olacak olması da yardımcı olmuyor.

Ama işte buradayız, Becky ve Malcolm'un onuncu kattaki dairelerinin önündeki koridorda duruyoruz. Elimde Krista'nın çok sevdiği Porto şarabından bir şişe var ve dün gece pişirdiği yulaflı kuru üzümlü kurabiyeler de elimizde. Krista'nın sırt dekolteli kısa mavi elbisesi onu inanılmaz gösteriyor, özellikle de çilek sarısı saçları açık ve çıplak omuzlarından aşağı dökülürken. Burnunun kenarındaki çilleri kapatacak kadar makyaj yapmamış ve bana gülümsediğinde göğsümde bir çarpıntı oluyor.

O bir afet ve eğer yakında kendimi toparlayamazsam, beni terk .

Krista bana bakıyor, yüzümü inceliyor. "İyi misin?" "Evet, tabii."

Yalan söylediğimi anlıyor. Kollarını bana doluyor ve küçük bedenini bana doğru bastırıyor. Pantolonumda bir çadır oluşturmadan gecenin daha az korkunç görünmesini sağlayacak kadar sıkıyor. "Seviye altı mı?" diye soruyor.

"Belki yedi," diye cevap veriyorum ve beni biraz daha sıkıyor.

Sarılmayı çok çabuk bırakıyoruz ama zaten beş dakika gecikmişiz. Krista kapının zilini çalıyor ve birkaç saniye sonra Becky ikimiz için kapıyı açıyor. Burun deliklerim hemen Becky'nin her zaman çok fazla kullandığı iek parfümünün saldırısına uğruyor. Krista buna nasıl dayanıyor bilmiyorum. Onun yanındayken ağzımdan nefes almamak için elimden geleni yapıyorum.

Becky önce Krista'ya sarılıyor, sonra bir süre düşündükten sonra bana da sarılıyor. Harika. Şimdi onun gibi kokacağım.

"Blake." Becky geri çekilip bana bakıyor ve güzel bir gömlek giymeme, tıraş olmama ve iek ii gibi kokmamama rağmen burnu hafifçe kırışıyor. Bu özellikle aşağılayıcı çünkü geçmişte, en iyi arkadaşının erkek arkadaşı olduğum göz önüne alındığında, benimle her zaman çok uygunsuz hissettiren bir şekilde flört etmişti. "Nasılsın?"

"Harikayım," diyorum ama Krista'yla biraz konuştuyrsa bunun yalan olduğunu kesinlikle biliyordur.

"Blake önümüzdeki hafta yeni bir işe başlıyor," diyor Krista.

Utaniyorum. Pazartesi günü başlayacağım geçici ofis işi, hakkında konuşmak istediğim son şey. *On yıl önce* kalifiye olduğum bir işe, sıfır sosyal hak ve buna uygun bir maaşla başvurmak zorunda kalmak utanç verici. Ama iş iştir.

"Bu harika Blake," diyor Becky. "Bir şeyler bulacağınızı ." Tanrım, şu şarap şişesini ne zaman açabiliriz?"

Doğal olarak, akşam yemeği henüz hazır değil. Becky'nin yaptığı lazanyanın fırında yarım saat daha beklemesi gerekiyor. Lazanya pişerken Becky bizi oturma odasına yönlendiriyor ve sehpanın üzerinde bizi bekleyen bir tabak kraker ve peynir sözü veriyor. Malcolm zaten oturma odasında ve biz odaya girdiğimizde koltuğundan kalkıp heyecanla el sallıyor.

"Blake." Nefret etmeyi öğrendiğim sempatik bir hareketle başını yana eğiyor. "Nasılsın?"

"İyi," diyorum

sıkıca. "İyi, iyi, iyi."

Kelimeleri defalarca tekrarlamak gibi sinir bozucu alışkanlığını neredeyse unutmuştum. "Coble & Roy'da işler nasıl?" Tükürmeyi başardım.

Sorumdan biraz utanmış görünüyor, olması gerektiği gibi. Bir yıl önce Krista'ya iyilik olsun diye ona orada iş bulan bendim. Kesinlikle vasat biriydi, ama her nasılsa, o hala orada ve ben kovuldum.

"hiçbir şey aynı değil," diyor.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" Becky bana ve Krista'ya sordu. Tanrı'ya şükür. "Bir bardak kırmızı alayım," diyorum çok hızlı bir şekilde.

Kanepeye yerleşirken Becky ikimize birer kadeh şarap getiriyor. Biraz zaman öldürmek için masadan bir krakere uzanıyorum ama Krista elime vuruyor. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor, sanki çok fazla atıştırdığımı düşünüyor gibi - ki adil olmak gerekirse bu doğru olabilir. "İştahını kaçırma," diye azarlıyor beni.

Ona bıkkın bir bakış attım. "Yememiz için kraker koymuşlar."

Malcolm kıkırdar. "Kendini kötü hissetme, Blake. Benim de onları yememe izin yok."

Kanepeye yaslanıyorum ve ön kolumu kaşıyorum. Neden bilmiyorum ama bu gömlek kollarımı kaşındırıyor. Gömleğin kolunu açıp kıvrıyorum ve ön kolumun alt tarafının kızarıp tahriş olduğunu görüyorum. İşten ayrılalı ancak üç ay oldu ve şimdiden gömleklere karşı bir alerji geliştirdim.

Becky şarabımızla döndüğünde kolumu indirip tekrar ilikliyorum. Kadehi minnetle kabul ediyorum ve içindekilerin yarısını bir dikişte mideye indiriyorum. Şişeyi getirip sehpanın üzerine bıraktı, böylece dördümüz de kendi kendimize servis yapabiliyoruz ki bu tehlikeli. Krista fark etmeden ya da ben kelimelerimi gevelemeye başlamadan önce bu gece ne kadar içebileceğimi merak ediyorum. Eğlenceli bir deney olacak. Bilim için yapacağım.

"Yani," diyor Becky, "yeni oda arkadaşın mı?" Krista

başını sallıyor. "Whitney geçen hafta taşındı."

"İyi biri mi?" Malcolm sorar.

"Gerçekten çok hoş," diyor Krista. "Çok tatlı biri. Ve çok sessiz. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse mükemmel."

"Güzel mi?" Becky soruyor.

Soruyu sorarken bana bakıyor. Aslında, herkes birden bana bakmaya başladı. Ben de yememe izin verilmeyen krakerlere bakıyorum.

"Pek sayılmaz," diyorum, çünkü tam bir aptal değilim.

Krista gözlerini devirir. "Aslında, o gerçekten muhteşem. Doğal bir güzellik, biliyor musun?"

"Uh-oh." Malcolm kaburgalarımın dirsek attı. "Kulağa bela gibi geliyor, değil mi?"

"Onu neredeyse hiç görmüyorum," diye mırıldanıyorum. Bu bir yalan. Onu evin her yerinde görüyorum, bazen sadece şeffaf pijamalarıyla, bir keresinde de üzerinde havludan başka bir şey olmadan.

Krista gülüyor ve elini dizime bırakıyor. "Endişelenmiyorum." Bu iyi bir şey. Ben de öyle düşünüyorum.

Mutfaktan eriyen peynir ve domates sosunun kokusu gelirken midem gurulduyor. Peynir ve krakerlere özlemle bakıyorum ama Krista zaten hiç olmadığı için yaygara kopardı. Ben de kadehimdeki şarabın kalanını usulca bitirip kendime bir tane daha dolduruyorum.

"Her neyse," diyor Krista, "kiracı ararken görüştüğümüz bazı kişileri görmelisiniz. Dürüst olmak gerekirse, biraz korkutucuydu. Whitney konusunda çok ama çok şanslıydık."

"Öyle mi?" Malcolm sandalyesine yerleşerek sorar. "Kulağa iyi bir hikâye varmış gibi geliyor."

"Benim favorim neredeyse Goldy'yi yiyecek olan kadındı," diye konuşuyorum, nihayet aç karnına içtiğim şaraptan biraz keyif almaya başlamıştım.

Krista dizime vurdu. "Neredeyse Goldy'yi yemiyordu!"

"O yaptı!" Israr ediyorum. "Akvaryumun hemen yanında durdu ve bize taze Japon balığının tadının ne kadar güzel olduğunu anlattı. Aslında bize Goldy'yi nasıl *pişireceğimize* dair talimatlar veriyordu."

Krista, "Goldy'nin yanında cipsle iyi gidebileceğinden bahsetti," diyor.

"Ya da birayla dövülmüş," diye ekliyorum.

Krista şimdi kıkırdıyor, biraz da kafası güzel. Yüzü, içkiyi biraz fazla kaçırdığında zaman olduğu gibi hafifçe parlıyor. Her zaman hafif sıklet olmuştur. "Ama o son kadın kadar kötü değildi... adı neydi? Elizabeth'in garip bir versiyonu gibiydi, değil mi?"

Midem çalkalanıyor, şarap aniden iyi gelmiyor. "Uh... Bunun ilginç bir hikaye olup olmadığını bilmiyorum..."

Krista'nın gözleri irileşir ve arkadaşlarının arasına bakar. "Bu kadına *inanamazsınız*. Bir çeşit medyum ya da onun gibi bir . Elime dokunduğunda psişik bir imgelem gördü."

"Ooh!" Becky ellerini birbirine kenetler. "Bu bayılıyorum!"

Tabii ki bayılır.

"İmgelem neydi?" Malcolm sorar.

Krista neredeyse boş olan kendi kadehinden bir yudum alıyor. "Blake'in beni oturma odasında bıçaklayarak öldüreceğini söyledi!"

Becky ve Malcolm aynı derecede şaşkın ifadeler takınırlar. Tanrı aşkına. Bu gerçekten *olmuş* gibi değil. Sadece bir kaçığın saçmalamasıydı.

"Bu kadın zihinsel olarak hiç orada değildi." Birdenbire çok daha fazla kaşınmaya başlayan ön kolumu kaşıyorum. "Yani, folyo şapka takıyordu."

"Öyle miydi?" Krista kaşlarını çatar. "Bunu hatırlamıyorum. Çok iyi giyindiğini sanıyordum."

Becky öne doğru eğilerek bacak bacak üstüne atıyor. "*Senin evinde* olduğunu gördü. oturma odası?"

"Sanırım öyle," diyor Krista. "Bunu söylerken bizim katı işaret etti."

Becky bir elini ağzına kapatıyor, sanki şu anda en yakın arkadaşının başında kanlı bir bıçakla dikiliyormuşum gibi dehşet ifadesiyle bana bakıyor.

"O kadın gerçek bir medyum değildi." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onu görmeliydin. Üç tane cüppe giyyordu ve her yere tuz döküp duruyordu."

"Tuz kötü ruhları uzaklaştırmak için önemlidir," diyor Becky bilgece. Benimle dalga mı geçiyor?

"Neden bu kadar şüphecisin?" Becky koyu kahverengi gözlerini bana diyor. "Sen Akrep burcu musun?"

"Öyle," diye onaylıyor Krista başını sallayarak.

İki kadına ters ters bakıyorum, ikisini de bıçaklamaya hazırım. (Pek sayılmaz.) "Bakın, rastgele bir kadının bize ne söylediği umurumda değil. Krista'yı öldürmeyeceğim, tamam mı? Size *akli dengesi bozuk* gibi mi görünüyorum?"

Sonra da ikinci kadeh şarabımı bitiriyorum.

"Alınma Blake," diyor Becky nazikçe. "Kimse senin bir katil olduğunu düşünmüyor. Ama bazı insanlar sanki *beklenmedik* bir şey yapacakmış gibi bir havaya sahipler."

Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmiyor.

"Ve itiraf etmelisin ki," diye ekliyor Malcolm, "son birkaç aydır biraz dağıldın. Krista tek yaptığının evi temizlemek ve takıntılı bir şekilde spor salonuna gitmek olduğunu söylüyor. Hepimiz senin için endişeleniyoruz, dostum."

Neden bahsettiklerini bilmiyorum. Evet, kovulduğumdan beri pek iyi değilim. Ama spor salonuna çok sık gitmekle oturma odasında cinayet işlemek arasında büyük bir fark var.

"Ben iyiyim," diyorum milyonuncu kezmiş gibi gelen bir sesle. "Pazartesi günü başlayacak bir işim var, böylece her şey normale dönecek ve Krista

öldürülmeyecek."

Krista elimi tutmak için uzandı. Bir an için elimi ona vermek istemedim. Yani, *bu* da neydi *böyle*? Neden herkese o kaçıkta bahsetti? Şimdi odadaki herkes kafayı yediğimi düşünüyor. Ama sonra parmaklarını benimkilere soktu ve dürüst olmak gerekirse, ona kızgın kalmak çok zor.

"Sadece sana takılıyoruz Blake," diyor. "Açıkçası, beni öldürmeyeceğinizi biliyorum." Göz kırıyor. "En azından düğün planlaması başlayana kadar."

"Ooh!" Becky canlandı. "Siz ikiniz henüz bir randevu ayarlamadınız mı?"

Sohbetin, yaklaşan nikâhımız için bir tarih belirlenmemesine dönmesi beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı. İki kadın evlenmek için en uygun ayı tartışırken ben koltuğa yaslanıp dalgın dalgın kolumu kaşıyor ve üçüncü kadeh şarabımı yudumluyorum. (Görünüşe göre Mayıs?) Ama Becky'nin bakışlarımdan özenle kaçındığını ve benimle konuştuğunda acı verici bir kibarlık sergilediğini fark etmeden edemiyorum.

Neler oluyor burada? Becky gerçekten nişanlımı öldürebileceğimi mi düşünüyor?

Bu çok saçma. Krista'yı *seviyorum*. Onu incitecek bir şey *asla* yapmam.

Asla.

BECKY VE MALCOLM'UN EVİNDEKİ AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA UYUYAMADIM.

Saat sabahın biri ve son bir saattir tavana bakıp duruyorum. Yirmi dakika önce işlemek için kalktım, belki işe yarar diye düşündüm ama yaramadı. Krista aynı sorunu yaşamıyor. Yanımda sızmış, ağzı bir karış açık, yanındaki yastığın üzerinde küçük, sevimli bir salya birikintisi var (Anlaşılan onu yormuşum.)

Başımın üzerindeki sıvadaki çatlaklara bakarken, akşamki olayları tekrar tekrar yaşıyorum. Belli ki Becky de Malcolm da benim büyük bir ezik olduğumu düşünüyor. Ama en kötüsü Krista onlara medyumun söylediklerini anlattığında Becky'nin bana bakışydı. Sevdiğim kadına zarar verebileceğimi nasıl düşünebilirler? Nasıl bu kadar çabuk bana sırt çevirebildiler?

Sonunda uykudan vazgeçtim. Yataktan çıkıyorum ve kimseyi uyandırmamak için merdivenlerden olabildiğince sessizce iniyorum. Ancak basamakların dibine geldiğimde, evin birinci katının beklediğim gibi ölüm sessizliğinde olmadığını fark edince şaşıyorum. Oturma odasından hafif sesler geliyor ve tepedeki ışıklar sönük olmasına rağmen televizyondan belli belirsiz bir parıltı geliyor.

Whitney uyanmış olmalı.

Oturma odasına girdim, işte oradaydı. Kanepede oturuyor, üzerinde uyurken giydiği dar pijama takımı, gözlerini televizyonun ekranına dikmiş. Beni fark ettiğinde irkildi ve göğsünü tuttu.

"Blake!" diye bağıyor. "Beni ölümüne korkuttun!"

"Özür dilerim." Çarpık bir gülümseme sunuyorum.

"Uyuyamadım."

"Ben de," diye iç geçiriyor.

"Size katılmamın sakıncası var mı?"

"Kesinlikle. Insomniac Club'da ne kadar çok o kadar neşeli."

Kanepede ona katılmadan önce mutfaktan kendime bir bardak su alıyorum. Oradayken Krista'nın pişirdiği ve küçük akşam yemeği partimize yetiştirmeyen kurabiyeleri fark ediyorum. Bir avuç dolusu kurabiyeyi bir tabağa koyup oturma odasına taşıyorum.

"Aman Tanrım, bunlar Krista'nın kurabiyeleri mi?" Whitney nefesini tuttu. Tabağı sehpanın üzerine koyuyorum. "Yulaf ezmeli kuru üzümlü."

"Bunlar delicesine bağımlılık yapıyor." Whitney bir kurabiyeye uzanıyor, düz saçları yüzüne düşüyor. "Profesyonel bir fırıncı falan olmalı."

"Evet, o harika biri." Kendi kurabiyelerimden birine uzanıp bir ısırık alıyorum. Tam kıvamında yumuşak ve çiğnenebilir. "Eğer dört taneden fazla yediğimi görürseniz, müdahale etmekten çekinmeyin."

"," diyor. "O çekmeceyi benim için tamir ettikten sonra en azından bunu yapabilirim."

Whitney'nin şifonyerinin çekmecelerinden biri rayından çıkmış ve çökmek üzereydi. Pahalı bir parça. Odasında yaklaşık bir saat geçirdim, çekmecenin parçalarını sorunsuzca girip çıkana kadar yeniden birleştirdim. Bu babamla defalarca yaptığım bir şeydi. Whitney ne kadar iyi bir iş çıkardığımı büyük bir olay haline getirdi ve itiraf etmeliyim ki üzerinde çalışmak eğlenceliydi ama bir yanımda son üç aydaki en büyük başarımın bir şifonyeri tamir etmek olmasından utanıyordu.

"Peki," diyorum konuyu değiştirmeye çalışarak, "ne izliyoruz?"

Whitney bacaklarını göğsüne yaklaştırıyor. "Şey, insanların kek olmayan şeylere benzemesi gereken kekler pişirdiği ve sizin de bunun kek olup olmadığını anlamanız gereken bir program."

"Ne gibi?"

"Masanın üzerindeki gitarı görüyor musun?" "Uh-huh..."

"Bu kek."

"Asla olmaz!"

"Way," diyor yeni bir cinayeti rapor eden bir dedektifin tüm ciddiyetiyle.

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Ve bu uyumana yardımcı olan türden bir şey mi?"

Whitney televizyon ekranına bakıyor; görüntüler göz bebeklerine yansıyor. "Aslında *hiç* uyuyamıyorum. Biraz eğleneyim bari."

Monitörden gelen loş ışıktaki Whitney'nin gözlerinin altındaki mor halkaları zar zor seçebiliyorum. "Bir şey alıyor musun?"

"Denedim. Hiçbir şey yardımcı olmuyor." "Özür dilerim."

Whitney sanki önemli bir şey değilmiş gibi omzunu kaldırıyor. "Gecenin bir yarısı burada olmam seni rahatsız etmediği sürece sorun yok."

"Asla olmaz. Bana eşlik edecek birileri olduğu için mutluyum."

Bu bir sırtışa yol açtı. "Peki bu gece *seni* uyanık tutan nedir, Blake?"

Whitney üzerindeki tabaktan bir kurabiye daha alır.

Kesinlikle sütyen giymiyor.

Kanepede kıvranıyorum. "Bilmiyorum. Sanırım gelecek konusunda gerginim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Yani evlenmek gibi mi?"

"Hayır, bu konuda hiç gergin değilim," diyorum dürüstçe. "Ama Pazartesi günü yeni bir işe başlıyorum ve... her şeye yeniden başlamak zor."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diyor Whitney, bana kesinlikle anladığını hissettiren bir şekilde.

"Her neyse." İçimi çektim. "Bunu düşünmeden edemiyorum."

"Endişeleniyorsun," diye onaylıyor.

"Hayır, *endişelenmiyorum*. Sadece, bilirsin işte..."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse," diyor, "ne olursa olsun her zaman ayaklarının üzerinde duran bir adama benziyorsun."

Garip bir şekilde, onun güven oyu yükseltiyor. "Öyle mi?"

"Kesinlikle." Parmaklarıyla işaretlemeye başlıyor. "Belli ki zekisin, karizmatiksin, motive olmuşsun, yakışıklısın..."

Umarım sadece kibar davranıyordur, çünkü Krista gecenin bir yarısı oturma odasında bana yakışıklı diye hitap eden açık saçık bir kızla yalnız kalmamdan hoşlanmazdı. Ama bana öyle bir şekilde bakıyor ki, sadece kibarlık yapmadığını düşünüyorum. Yoğun gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda ve üzerimde sadece bir atlet ve bir çift boxer olduğu için kucağıma stratejik olarak yerleştirmek üzere bir yastık kapmak zorunda kalıyorum.

"Bak ne diyeceğim," diyor. "İlk gününün iyi geçeceğinden o kadar eminim ki, yarın kutlamamız için lokantadan biraz pasta getireceğim."

"Ne tür bir pasta?"

"Ne tür istersen." Dilini kısa bir süreliğine üst dudağının üzerinde gezdiriyor. "Sen ne istersin, Blake?"

Ve şimdi o yastık kucağında olduğu için çok mutluyum.

Yine de Whitney ile aramda hiçbir şey olmayacak. Şimdi olmaz, asla olmaz. Bunu Krista'ya milyon yıl geçse de yapmam.

Çok çekici *olmasına* rağmen.

"Ne tür istersen." Boğazımı temizliyorum. "Piyanoya benzediği sürece."

Whitney ve ben ekrandaki davul setinin gerçekten pasta olup olmadığını hararetle tartışırken benim şakam gerilimi düşürüyor. Sonunda yastığı bile terk edebildim. Sonraki birkaç saat boyunca televizyon izliyoruz, ara sıra yorum yapıyoruz ama çoğunlukla sadece yerimizi paylaşıyor ve kurabiye yiyoruz. Sabahın üçü civarında kanepede sızıyorum ve uyandığımda boynum tutulmuş ve ağrıyordu, Whitney gitmişti.

BUGÜN O APTAL GEÇİCİ İŞTEKİ İLK GÜNÜM. ÇOK KORKUYORUM.

Ama bunu ciddiye almak zorundayım. Çünkü ajans, eğer başarılı olursam bunun kalıcı bir pozisyona dönüşebileceğini söyledi. Ve bu, tekrar düzgün bir işe girme şansımın olabileceği saygın bir şirket. Zaten bir şansım var.

Bu yüzden alarmımı sabah yedi buçuğa kurdum, egzersizden vazgeçersem saat dokuzda ofiste olabilmek için kendime bolca zaman tanıyacaktım. Beni uyandırmak için güne dondurucu soğuk suyla başlama ritüelime geri dönerek duşa giriyorum.

Bir saniye daha dayanamayınca suyun sıcaklığını tekrar sığa çeviriyorum ama ne yazık ki duş başlığından sadece ılık bir su akıyor. Krista hala yatağımızda uyuyor, bu yüzden bu sabah erkenden duş alan ve tüm sıcak suyu kullanan Whitney olmalı. Lanet olsun. İyi bir başlangıç olmadı.

Sabun şişesine uzanıyorum, kendimi zar zor ılık bir duşa bırakıyorum. Ama elime bir parça sıkmaya çalıştığımda hiçbir şey çıkmıyor.

Ne oluyor be?

Bu sefer şişeyi sallayarak daha sıkı sıkıyorum. Şansım yok. Sabun şişesi tamamen boşaldı.

Belli ki Whitney hepsini kullanmış. Sabunumu kullanmasına izin vermiştim ama bu şişenin yarısı daha birkaç gün önce dolmuştu. Kim o kadar sabun kullanır ki? Daha da kötüsü, saçımı yıkamak için şampuan ve saç kreminde biraz sıkmaya çalıştığımda, o şişe de boş.

Krista'nın kız sabunu ve şampuanını kullanmaktan başka çarem yok. Bu yüzden ılık duştan çıktığımda saçlarım hindistan cevizi ve kayısı gibi, vücudum ise *tertemiz* kokmak yerine limon ve vanilya gibi .

Tamam, sorun değil. Whitney'le duş ürünleri hakkında konuşurum. İyi bir adam olmaya çalışıyordum ama belli ki paylaşmak işe yaramayacak.

Krista'yı uyandırmamaya çalışarak sessizce giyiniyorum. Bu işten ne kadar korkuyor olsam da işe geri dönmek iyi hissettiriyor. Korkunç şeylerle suçlanmış olsam da kariyerim bitmedi. Bu sadece geçici bir aksilik. Kravatımı pazarlama stajyerliğimin ilk yılında kendime öğrettiğim şekilde düğümlüyorum. Yatak odamızdaki boy aynasında kontrol ettim. mükemmel görünüyor. Geçici görevli gibi görünmüyorum. Başkan yardımcısı gibi görünüyorum.

İstediğin iş için giyinmen gerektiğini söylerler. Bu sadece zaman meselesi.

Annem bana kahvaltının günün en önemli öğünü olduğunu öğretti ve bu onun bana verdiği birkaç tavsiyeden biri. İşe gitmek için ne kadar acelem olursa olsun, her zaman bir şeyler yerim. Güçlü bir kahvaltı için kesinlikle zaman yok ama şehir merkezine giden metroyu yakalamak için dışarı çıkmadan önce mutfığa gidip hızlıca bir kase mısır gevreği yiyorum. Frosted Flakes tam olarak şampiyonların kahvaltısı sayılmaz ama şeker akışı bana iyi geliyor.

Bıraktığım yerden mısır gevreği kutusunu alıyorum ve seramik kasenin üzerinde çalkalıyorum. Hiçbir şey çıkmıyor, bu yüzden tekrar sallıyorum, baş aşağı olana kadar yana yatırıyorum, bu noktada küçük bir şeker yığını ve biraz mısır gevreği tozu kaseme düşüyor.

Ciddi misin?

Görünüşe göre Whitney'e ürünlerimi kullanması için izin verdiğimde herkes için bir serbestliğe dönüştü. Tamamen bitene kadar kullandı. Hiçbir şey söylemeden, "*Hey, daha fazla mısır gevreğine ihtiyacımız var, Blake.*" gibi. Yani, kim bir kutu mısır gevreğini bitirip tezgaha geri koyar ki?

Şimdi on dakika içinde çıkmam gerekiyor ve yiyecek hiçbir şeyim yok.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum. Dürtüsel olarak, boş mısır gevreği kutusunu tezgahdan alıp yere fırlatıyorum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey değildi. Kutu mutfak zeminine çarparak sekti, her yere şeker parçaları ve mısır gevreği kırıntıları saçıldı.

Saçmalık.

Şimdi bu son birkaç dakikayı yarı besleyici bir kahvaltı yaparak geçirmek yerine, Frosted Flakes kalıntılarını süpürerek geçireceğim. Ama kırıntıları yerde bırakmayacağım. Bu beni çıldırtır.

Goldy süpürgeyi yerde gezdirirken beni izliyor. Ağzını açıyor ve küçük bir hava kabarcığı kâsenin yüzeyine yükseliyor.

"Nasıl oldu da bütün mısır gevreğimi yediği konusunda beni uyarmadın?" Balığa soruyorum. Goldy'nin bir cevabı yok.

"Blake? Aşağıda neler oluyor?"

Krista, onu süpürgeyle uyandırdım. Bir suçluluk hissettim. Bugün işi yoktu, yani uyumak için bir şansı vardı. Ama şimdi merdivenlerden iniyor, üzerinde uyuduğu eski büyük boy Green Day tişörtüm var.

"Özür dilerim," dedim. "Küçük bir kaza geçirdim."

Bu, çıldırıp mısır gevreği kutusunu yere fırlattığımı ve sonra da temizlemek zorunda kaldığımı söylemenin daha kibar bir yolu.

Krista esniyor, kollarını başının üzerinde yukarı doğru uzatıyor. "Kahvaltı ettin mi?"

"Whitney bütün mısır gevreğimi yedi," diye homurdanıyorum. "Sabunumu ve şampuanımı da tüketti."

Krista'nın kaşları havaya kalktı. "Bütün eşyalarını sormadan mı aldı?"

"Şey, hayır," diye itiraf ediyorum. "Ona kullanabileceğini söyledim. Ama *hepsini* kullanabileceğini söylemedim."

"Tamam, yani ona senin eşyalarını kullanabileceğini söyledin ve şimdi de bunu yaptığı için kızgınsın öyle mi?"

Yüzümü ona döndüm. "Sadece bir kase mısır gevreği istedim,

Krista." "O zaman benimkinden ye. Frosted Flakes'ten çok daha

sağlıklı." "Seninkinin tadı rendelenmiş karton gibi."

"Tanrım, özür dilerim." Gülüyor ve beni iterek mutfığa giriyor, her zaman bir fincan az yağlı yoğurtla yediği o iğrenç sağlıklı mısır gevreğini alıyor. "Her neyse, eğer Whitney senin eşyalarını kullanıyor diye sinirleneceksen, sinirlenmek yerine ona bir şeyler söylemelisin."

O haklı. Whitney çoktan işe gitti, ama onu bir dahaki görüşümde eşyalarımı paylaşmak istemediğimi söylemeliyim. Eminim anlayacaktır.

Artık gerçek bir kahvaltı için zamanım yok ama meyve kasesinde henüz tamamen kahverengiye dönmemiş birkaç elma var. Onlardan birini alıyorum ve kaseinin üzerinde her zamankinden daha fazla meyve sineğinin gezindiğini fark ediyorum. Meyve sinekleri çoğalmadan önce kalan elmalardan kurtulmak iyi bir fikir olabilir, ki bunu yapmaya meyilliler. Mutfağı böceklerden arındırmak için her gün temizliyorum ama meyveler bu küçük böcekler için karşı konulmaz.

Krista mısır gevreğı kutusunu bırakıp bana gülümsüyor. "Bugün iyi şanslar," diyor.

"Teşekkürler," diyorum elimi hafif nemli saçlarımda gezdirirken. "İyi görünüyor muyum?"

"Neredeyse..." Başını eğip görünüşümü dikkatle değerlendiriyor. Uzanıp lacivert kravatımı düzeltiyor ve düğümü biraz daha sıkıyor. "İşte böyle. şimdi çok yakışıklı görünüyorsun." Çıplak ayaklarının ucuna basarak pembe dudaklarını kaldırıyor, böylece onu öpebiliyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Seviye dokuz," diye fısıldıyor kulağıma, ben de kucaklamamı sıkılaştırıyorum. Bu beni ayrılmak zorunda olduğum için üzmeye yetiyor ama aynı zamanda yeniden toplumun üretken bir üyesi olmak da rahatlatıyor. Nihayet ayrıldığımızda Krista kolumu sıkıyor. "Öldür onları, Blake."

"Yapacağım."

Geçici bir iş ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Birkaç yıl sonra burayı ben işletiyor olacağım.

Ön kapıdan çıkıyorum, üç blok ötedeki metro istasyonunu içeren bir iş rotası planlamıştım. Battery Park City'ye otuz dakikalık bir yolculuk olacak ve tren istasyonundan beş dakika daha sürecek. Yani herhangi bir gecikme olmadığı sürece yaklaşık kırk beş dakika içinde işte olmalıyım. Sonra Bay Zimmerly, alametifarıkası olan terliklerini giymiş, sanki beni bekliyormuş gibi kahverengi evinden çıkıyor. Banliyödekinin aksine, evlerimiz arasında hiç boşluk yok; onun eviyle benimki neredeyse öpüşüyor.

Evinin merdivenlerinden inerken "Porter!" diye sesleniyor. Tanrım, yine ne var? "İşe gidiyorum, Bay Zimmerly."

Zimmerly iş kıyafetlerimin içinde beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, çenesindeki bıyıkları ovuştururken dudakları kıvrılıyor. "Sonunda kendine bir iş buldun, ha?"

İşten atılmadan önce, son on beş yılda çalışmadığım tek bir gün bile olmadı ve buna üniversite sırasında *iki işte çalışmak* da dahil. Ama onunla bu konuya girmek istemiyorum. Tek söylediğim "Evet". "O yüzden gitmem gerek ve-"

Bay Zimmerly bana "Adımlarınızla ilgili bir şeyler yapmanız gerekiyor" dedi.

Cıllalı siyah elbise ayakkabılarımın altındaki gri çimentoya bakıyorum.
"Adımlarım mı?"

"ok pisler!"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Benim adımlarım da tertemiz değil ama onunkilerden daha kötü değil. "Dışarıdalar."

"Bahanen bu mu yani?" diye tükürdü bana. "Bu tüm blok için bir utanç kaynağı! Böyle hissedenden tek kişi ben değilim."

"Peki," dedim. "Onları hortumla yıkayacağım, tamam mı?"

Bay Zimmerly nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra kendi evine geri döndü. Merdivenleri temizleyeceğime inanmıyor gibi görünüyor. Ki bu adil, çünkü bunu yapmamın imkanı yok. Hortumum bile yok.

GEÇİCİ İŞTEKİ İLK GÜN OLABİLDİĞİNCE İYİ GEÇTİ. I

Yani, işimin benden beş yaş küçük insanlar için dosyalama ve veri girişi yapmak olduğunu düşünürsek.

Bütün günü bir ofiste tıkış tıkış geçirdikten sonra, metrodan erken inmeye ve eve dönmek için son bir kilometreyi yürümeye karar verdim. Parkta koşmayı tercih etmezdim ama iş kıyafetlerimle böyle bir seçeneğim yok. Ayrıca, yaz nihayet sona eriyor ve hava harika. Yukarı Batı Yakası'ndaki mahallem Greenwich Village'daki ilk dairemin çevresi kadar renkli olmasa da, yürüyüş yine de zihnimi temizliyor. O kadar iyi bir ruh halindeyim ki, bir içki dükkânının önünde para üstü dilenen bir adamın kahve fincanına bir dolar atıyorum.

Yaklaşık yarım mil yürüdükten sonra, Whitney'in garsonluk yaptığı Cosmo's adlı lokantadan sadece bir sokak ötede olduğumu fark ediyorum. Daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan, lokantaya ulaşmak için yaya trafiğinin arasından dolambaçlı bir yoldan ilerliyorum. Saat ancak beş buçuk, yani lokanta çok kalabalık olmayacak. Whitney ile bir dakika sohbet etmek istersem, bunun için iyi bir zaman olabilir.

Cosmo's, şehirdeki diğer Yunan lokantalarının çoğuna benziyor; orta büyüklükte bir lokanta, duvarlar boyunca sıralanmış kabinler ve odanın ortasındaki masalar, ızgaradaki hamburgerlerin hafif kokusu havaya yayılıyor. Sağlık departmanından A+ alan lokantanın duvarında menüde musakka ve yaprak sarma gibi etnik yemekler olduğu iddia ediliyor, ancak müşterilerin yüzde 99'unun buraya hamburger ve patates kızartması için geldiği açık.

Whitney'i arka tarafa yakın bir yerde görene kadar odayı tarıyorum, üzerinde başka bir kot pantolon ve göğsünde *Cosmo's Diner* yazan rahat bir tişört var, saçlarını mantıklı bir topuz yapmış.

Benim onu gördüğüm anda o da beni fark ediyor ve bana neşeli bir el sallarken yüzü aydınlanıyor. Aceleyle durduğum yere geliyor ve kulağının üzerindeki oyuga küçük bir kalem sıkıştırıyor.

"Blake!"

"Hey, Whitney."

Bir elini pazularımın üzerine koyuyor, işsiz kaldığım süre boyunca ne kadar çok çalıştığım düşünülürse oldukça iyi durumda. Yine de onun için esnemiyorum.

Tamam, biraz esniyorum.

"?" diye sorar. "İşteki ilk günün nasıldı?" "Fena değildi."

Ön kolumu kaşıdım. Günün sonuna doğru Becky ve Malcolm'un evinde olduğu gibi yine kaşınmaya başladım. Acaba işten uzak kaldığım süre boyunca gömleklerin bileşenlerinden birine karşı bir alerji mi geliştirdim? Böyle şeyler olur mu? Yoksa stresten mi? Tanrı biliyor ya, yeterince stres altındayım.

"Harika olacaksın," diyor Whitney, eli hâlâ kolumda. "Söz veriyorum."

"Uh, teşekkürler."

Omzunun üzerinden çoğunlukla boş olan yemek alanına bakıyor. "Gördüğünüz gibi şu anda oldukça ölü. Size bir masa ayarlayabilir miyim? Limon kremalı turtamıza bayılacaksınız."

"Aslında," diyorum, "seninle konuşmak istiyorum. Sorun olur mu?"

"Elbette." Kaşlarını çatıyor, endişeli görünüyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Bir an duraksıyorum, o çalışırken bunu onunla tartışmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyorum. Ama zaten buradayım, bu yüzden ilerliyorum. "Aslında, hayır. Tam olarak değil. Bak, sana eşyalarımı kullanabileceğini söylediğimi hatırlıyor musun? Sabun, şampuan ve mısır gevreği gibi mi?"

Gözlerini kısıyor ve sonunda kolumu bırakıyor. "Evet..."

"Aslında artık paylaşmamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Ne kadar kullanacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası biraz şok oldum. Bundan sonra her şeyi ayrı tutmanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Bana göz kırpmıyor. "Buraya geldin ve isteyken beni bölüp *Bu* mu?"

Kolumu tekrar kaşıyorum. "Üzerimde ağırlık yapıyordu."

"Pekala," diye tersledi beni, "bunu içinizden attığınıza *çok* sevindim."

Bunu umduğum kadar iyi karşılamıyor. Geriye dönüp baktığımda, iş yerine gelip burada ona şikâyetle bulunmak aptalca bir hareketti. Ama kendimi savunmam gerekirse, sürekli çift vardiya çalışıyordu ve ne zaman evde olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu konuşmayı gece yarısı yapmak istemedim.

"Dinle," diyorum, "belki de işleri kolaylaştırmak için eşyalarımızı etiketlemeliyiz."

"Mısır gevreğine etiket yapıştırmana gerek yok, Blake." Beni küçümsüyor. "Bir daha dokunmayacağım. Söz veriyorum."

"Sadece işleri ayrı tutmanın daha kolay olduğunu düşünüyorum," diyorum onu yatıştırmak için. "Yani, sen bizim kiracımızsın. Arkadaş falan değiliz."

Whitney ona vurmuşum gibi başını geriye attı. Kalem kulağının arkasından çıkarıyor ve bir an için bana saplayacağından korkuyorum. Derin bir nefes aldı.

"Haklısın," diyor yavaşça. "Biz arkadaş değiliz. İyi bir noktaya değindin."

Buraya gelirken iyi niyetliydim ama bu konuşmayı halde batırıyorum. Bunu düzeltmek için ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum ama o anda lokantanın kapısından bir aile giriyor.

"Affedersiniz," diyor Whitney bana, ses tonu canlı. "İşe gitmem gerekiyor."

Bu bir felaketti. Ama diğer taraftan, söylemem gerekeni söyledim. Whitney bir şekilde kırıldı ama gerçek şu ki biz arkadaş *değiliz*. O sadece oda kiraladığımız bir kız. Ve ben ayaklarımın üzerinde durmaya başlar başlamaz, o da gitmiş olacak.

Her halükarda, bu akşam işe başladığım ilk günü kutlamak için eve pasta getireceğini sanmıyorum.

KRISTA VE BEN KOLTUKTA SARILMIŞ FILM IZLIYORUZ.

Çalışmaya başladığımdan beri daha da aşk dolu oldu. İşimin aslında düşük maaşlı bir stajyer olmak olması önemli değil. En azından biraz para kazanıyorum. Ve onları etkilersem pozisyonun kalıcı hale gelmesi için bir fırsat var.

Kanepeye sarılmak için de mükemmel bir hava. Şiddetli yağmur yağıyor ve şimdi oda bir şimşek çakmasıyla aydınlanıyor, ardından bir gök gürültüsü sesi geliyor. Yüksek ses Krista'yı bana daha da sokulmaya itiyor. Kolumu ona doladım ve onu daha sıkı sıkıyorum (dokuzuncu seviye). Bana bakmak için yüzünü kaldırıyor ve dudakları televizyonun ışığında parlıyor. Filmin henüz yarısında olmamıza rağmen onu öpmek için eğiliyorum.

"Güzel kokuyorsun Blake," diye fısıldıyor kulağıma.

Whitney hepsini kullandıktan sonra daha fazla almak zorunda kaldığım sıradan sabun ve şampuanım gibi kokuyorum. Anladığım kadarıyla kendi Dove vücut şampuanını satın aldığından beri bir daha kullanmadı. Ve insanoğlunun bildiği en az erkeksi meyvelerden ikisi olan kayısı ve hindistancevizi gibi kokmak zorunda değilim.

"Sen de güzel kokuyorsun," fısıldıyorum.

Krista'yı tekrar, bu sefer daha derinden öpüyorum, parmakları sırtımdaki kaslara gömülürken onu kanepenin minderlerine doğru itiyorum. Elim yılan gibi gömleğinin altına giriyor ve neredeyse sütyenine ulaşmıştım ki ön kapının kilitlerinin açıldığını duyuyoruz ve ben de üzerinden atlıyorum.

Kahretsin, burada bir kiracının yaşamasından *nefret ediyorum*. Kendimi kız arkadaşımın ailesi etrafta yokken gizlice bir şeyler hissetmeye çalışan bir ergen gibi hissediyorum ve bu hiç de *eğlenceli* değil.

Whitney arkamızdaki koridorda, ayakkabılarındaki suyu karşılama paspasımıza vuruyor. Şemsiyesiyle oynadığını duyuyorum ve bir iç çekiyorum. Keşke hemen odasına çıksa.

Bir dakika sonra Whitney oturma odasına gelir, saçları kafa derisine yapışmış, su içinde görünmektedir. Makyaj yapıyor olsaydı, yanaklarından aşağı akıyor olurdu. Kanepede beceriksizce oturan ikimize baktı.

"Bir şeyi mi *böldüm*?" diyor alaycı bir sesle, ancak gözlerinde mizah yok.

Whitney'le lokantada konuştuğumdan beri ilişkimiz oldukça bozuldu. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor, konuştuğunda da ses tonu kesinlikle dostça değil.

Krista aramızdaki gerginlikten habersiz, "Biz de tam film izliyorduk," diye konuşuyor. "Biraz patlamış mısır ister misin? Tonlarca yaptık."

"Hayır," diyor Whitney alaycı bir tavırla. "kullanmak istemem."

Krista onun sesindeki alt tonu özlüyor. "Merak etme! Ne istersen al."

Whitney ona cevap bile vermiyor. Sadece arkasını döndü ve mutfağa doğru yürüdü. Bir saniye sonra mikrodalganın sesini duydum. Yemeğini ısıtıyor olmalı.

Krista'nın dizini sıkmak için uzandım. "Biraz daha su getireceğim, tamam mı?"

"Tamam. Çabuk dön."

Yarısı dolu olmasına rağmen bardağımı sehpadan alıyorum. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ama Whitney Cross'la mutfakta baş başa birkaç kelime konuşmak istiyorum.

Oraya gittiğimde Whitney bir strafor kap yavaşça dönerken mikrodalgaya bakıyordu. Lokantadan eve getirmiş olmalı. Kulağının etrafında vızıldayan bir meyve sineğine vuruyor, bana bakmıyor.

"Bir dakika içinde yolunuzdan çekileceğim," diyor. "Böylece sen ve Krista kanepede seks yapmaya devam edebilirsiniz."

"Biz-"

"Ben aptal değilim, Blake."

Buraya özür dilemek için geldim ama onun yerine ona bir şey fırlatmak istiyorum. "Öyleyse ne olmuş? Burası *benim* evim Whitney. Sen sadece bir oda kirliyorsun."

"Evet. Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin." At kuyruğunu omzunun üzerinden atıyor. "Merak etme. Televizyonunuzu kullanmak istemiyorum, özellikle de size haber vermeden."

Tanrım, neden bu kadar *kızgın*? "Bak Whitney," diye iç geçirdim. "En iyi arkadaş olmak değiliz, ama burada yaşayacaksan en azından iyi geçinmeliyiz. Eğer seni üzecek bir şey yaptıysam-"

"*Eğer mi?*" homurdanıyor. "Gerçekten bu kadar kalın kafalı mısın?"

"Özür dilerim," diyorum sıkıca. "Seni üzdüğüm için çok üzgünüm. Ve... belki yeni bir başlangıç yapabiliriz."

Mikrodalganın sesi. Whitney içinde hamburger ve patates kızartması olan strafor kabı çıkarıyor. Yeniden ısıtılmış bir çizburger ve patates kızartması pek çekici görünmüyor, ama Whitney aldırıyor gibi.

"Hatırlıyor musun," diyor, "yeni işin konusunda endişeliydin ve ben seni teselli ediyordum ve sana çok başarılı olacağını düşündüğümü söyledim çünkü sen akıllısın, karizmatiksin, yakışıklısın falan."

"Uh, evet..."

"Bunların hiçbiri doğru değil." Bakışları o kadar yoğun bir şekilde içime işliyor ki bir adım geri çekiliyorum. "Başarılı *olmanın* nedeni -başarılı olmanın nedeni- bencil bir pislik olman. İyi bir adammışsın gibi davranmayı seviyorsun, ama içten içe berbat bir insan olduğunu biliyorsun."

Ona bakakaldım. Sabunumu kullanmamasını istediğim için mi bu kadar sinirlendi? Bu kız aklını kaçırmış. "Whitney..."

"Kız arkadaşınla filmin tadını çıkar." Omzumu itecek kadar sert bir şekilde yanımdan geçip gidiyor. "Dua et de akıllanıp senin gerçekte nasıl biri olduğunu anlamasın. Ama onun iyiliği için, umarım anlar."

Whitney'nin ayakları iki basamaklı merdivenleri çıkarken ve yatak odasının kapısı çarparak kapanırken mutfakta durup kendimi çalışıyorum. Bu da neydi böyle? Tamam, lokantaya gelip ona zor anlar yaşatmanın dünyanın en hoş şeyi olmadığını kabul ediyorum ama bu tiradı gerçekten hak etmiş miydim?

Ben bir pislik değilim. Elbette, hayatımda birkaç boktan şey yaptım. İyi bir adam olarak rekabetçi bir pazarlama müdür yardımcılığı işi alamazsınız. Ama dışarıda benden daha kötü insanlar da var.

Her halükarda, Whitney'i yakından takip etmeliyim.

EĞER BU TOPLANTIDA BİR SANİYE DAHA KALMAK ZORUNDA KALIRSAM, KAYBEDECEĞİM Aklımda.

Bu geçici işte çalıştığım bir ay boyunca, toplantılara benden beklenen katkı çok net bir şekilde ortaya kondu: Tutanak tutuyorum. Benden fikir üretmem, konuşmam ya da düşünmem beklenmiyor. Sadece herkesin ne söylediğini ve ne zaman söylediklerini yazıyorum. Bu önemli bir iş. (Değil.)

Bana dizüstü bilgisayar verilmediği için kâğıt ve kalemimi çıkardım ve toplantının ilk yirmi dakikasında not tutma konusunda harika bir iş çıkarıyordum - geçici bir süper yıldızdım - ancak sonraki yirmi dakika boyunca bu durum büyük ölçüde değişti. Tüm göğsümde ve kollarımda yoğun bir kaşıntı hissiyle dikkatim giderek dağıldı. Tek düşünebildiğim bu.

Bunu giderek daha fazla fark ediyorum. Her gün değil ama son zamanlarda daha sık kaşınıyorum. Ve bugün hiç olmadığı kadar kötü.

"Porter?"

Parmaklarımı ön koluma sürüyorum ama asıl yapmak istediğim şey gömleğimi yırtıp beş dakika boyunca ya da kan gelene kadar (hangisi önce gelirse) göğsümü kaşımak. Gömleğimin altında ne olduğunu bilmiyorum ama kızgın kırmızı şimdi kolumun altından dışarı çıkıyor.

"Porter!"

Kafamı kaldırdım. Patronum, Kenny adında, kesinlikle otuz yaşından büyük olmayan bir adam bana bakıyor. Kalemimi daha sıkı tutuyorum, yazıyormuşum gibi davranıyorum her neyse sıkıcı saçmalık onlar sadece tartışıyorlardı hakkında

sinerjik çözümler. Toplantılarda tutanak tutmak çok boktan bir iş. Şirketlerin artık bunu yaptığını bile bilmiyordum. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Peki ne bekliyorsun?" Kenny bana soruyor.

Gözlerimi kaldırıp onun temiz tıraşlı yüzüne bakıyorum. Belli ki ben dikkatimi vermediğimde bana bir şey sormuştu çünkü kendi derimi çizmemeye çalışırken dikkatim çok dağılmıştı ve şimdi ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek yapabildiğim ona boş boş bakmak.

"Kahve, Porter," diye iç geçiriyor. "Bize taze bir demlik getirebilir misin?"

Bu toplantılar sırasındaki diğer önemli işimden bahsetmeyi unuttum: kahve getirmek.

"Doğru." Ayağa fırladım. "Tabii ki. Çok özür dilerim."

Konferans odasının arkasındaki boş kahve fincanını kaptım. Odadan çıkarken Kenny'nin bir başkasına "Bu sıcaklıkların bazıları diğerlerinden daha iyi, ha?" dediğini duyuyorum.

Harika. Bu işin kalıcı olması için çok fazla.

Burada çalışma şansım hiç olmadığından, kahve almak için acele etmiyorum. Demliği dinlenme odasına getiriyorum ama doldurmak yerine orada bırakıp erkekler tuvaletine doğru yol alıyorum.

Neyse ki herkes toplantıda olduğu için içeride kimse yok. Gömleğin küçük düğmelerini açıyorum, onu yırtma isteğine direniyorum. Tüm düğmeler çözüldüğünde, gömleği çekerek açıyorum. Ve nefesim kesildi.

Bu kadar kaşınmama şaşmamalı. Göğsümün her santimini kaplayan kızgın kırmızı bir döküntü var. Tişörtü tamamen çıkarıyorum ve kollarımda ve sırtımda da olduğunu fark ediyorum. Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, birkaç dakika orada durup, cildim çiğ ve neredeyse kanayana kadar vücudumun ulaşabildiğim her santimini kaşıyorum.

Neden böyle bir isilik çıkardım? Elbise gömleğimin altındaki bölgeye lokalize olduğu için, sebebin bu olduğunu varsaymak zorundayım. Ama bu gömlek yeni değil. Yıllardır giyiyorum ve hiç sorun yaratmamıştı. Ve kaşıntı beni her gün rahatsız ediyor, farklı gömlekler giydiğimde bile.

Çamaşır deterjanı olamaz. Şişesinde orman fonunda balyoz tutan iri yarı bir adamın olduğu bir deterjan kullanmayı çok isterdim ama bunun yerine üzerinde hipoalerjenik pelüş bir hayvan olan bir deterjan alıyorum çünkü bu tür şeylere karşı hassas olduğumu biliyorum. Ama iri yarı erkek deterjanı bile beni böyle kızartmamıştı. Beni bu şekilde kızartan tek şey...

Limonen.

Genellikle amaşır deterjanlarında bulunan narenciye kokulu bir koku kimyasalı olan limonene karşı ařırđ alerjim var. Bunu ocukken, annem her kullandđında isilik olduğumda öğrendim. Bu yüzden bundan kaınıyorum. Krista, içeriğinde limonen bulunan tüm deterjanlardan kaçınması gerektiğini biliyor. Aslında, ondan makinemizde hiç kullanmamasını istedim, çünkü makinedeki kalıntı bile cildimi tahriş edebiliyor.

Ama Whitney bunu bilmiyor.

Whitney bize taşındıktan hemen sonra, yani bir aydan biraz fazla bir süre önce kaşıntı hissini fark ettiğimi anlıyorum. Zaman izelgesi uyuşuyor. Whitney amaşır makinesinde limonen içeren bir deterjan kullanıyor olmalı, ben de çamaşırlarımı yıkadığında kalıntıları alıyorlar. Ve şimdi onunla konuda konuşmam gerekiyor, ki eminim eğlenceli bir sohbet olacak.

Bütün günümü erkekler tuvaletinde göğsümü kaşıyarak geiremeyeceğimin farkındayım. Ve kendime hiç iyilik yapmıyorum. Kızarıklđın yanı sıra şimdi de derimde aşağı yukarı çizik izleri var. Gömleğimi tekrar giymeli, kahvemi doldurmalı ve heyecan verici grevlerime devam etmeliyim.

Çiğ ve ağrıyan cildimi yatıştıracağını umarak üzerime soğuk su sıratıyorum. Biraz işe yarıyor, ama daha çok gömleğimi hafifçe nemlendiriyor. Toplantıya döndüğümde, bunca zaman ne halt ettiğimi merak edecekler.

Burada alışma şansımı kaybettieğimi söyleyebilirim. Ve her şeyimi kaybetmeden önce bir an önce toparlansam iyi olur.

EVE DÖNERKEN BİR ECZANEDE DURUP BİR TÜP KORTIZON ALIYORUM.

krem, yardım etme şansı olan tek şeyin bu olduğunu bilerek. Şu anda herhangi bir sağlık sigortam yok, bu yüzden reçetesiz olanın işe yaramasını umsam iyi olur.

Brownstone'a döndüğümde kaşıntı her zamanki gibi şiddetliydi. Zar zor dayanabiliyorum ve Bay Zimmerly'nin ön kapısı açılıp terlikleriyle merdivenlerden indiğinde kesinlikle havamda değilim. Bana bakarken alnındaki bir tutam beyaz saçı fırçalıyor.

"Porter!" diye bağılıyor. "Çöp tenekelerin kaldırımında!"

Doğru söylüyor. Boş çöp kutularım kaldırımında ve çöpler bu sabah toplandı. İşe gitmeden önce kutuları kaldırımdan neredeyse eminim. Gömleğime çöp suyu bulaştırmamaya çalışırken onları kaldırımdan geçirdiğimi çok net hatırlıyorum. Kesinlikle yaptım.

değil mi?

Yine de çöp kutuları hala kaldırımında duruyor. Zimmerly bunu uydurmuyor. Ve bu sabahla şu an arasında neden birinin boş çöp kutularımı kaldırıma geri taşıdığını hayal bile edemiyorum. Geçen haftayı düşünüyor olmalıyım.

Geçirdiğim günün ardından yapmak istediğim son şey çöplerle uğraşmak. Ama bunu yapmazsam, sadece komşumun gazabına uğramakla kalmam, aynı zamanda ceza alma tehlikesiyle de karşı karşıya kalırım.

"Ayrıca," diye ekliyor, "adımlarınız hala kirli!"

Göğsümdeki kaşıntı birkaç kademe daha artıyor. Derimi yüzmek istiyorum. Ayrıca bu çöp kutusunu alıp Zimmerly çenesini kapatana kadar kafasına vurmak istiyorum. Üç iyi vuruştan sonra, artık şikayet edecek pek bir şeyi kalmayacağını söyleyebilirim.

"Eee?" diyor.

Ona ters ters bakıyorum. Tek kelime etmeden gömleğimin açıklığını yakaladım ve sertçe çektim, düğmelerin gerildiğini ve sonunda verdiğini hissettim. Bir saniye sonra gömleğim açılmıştı. Zimmerly çenesi açık bir şekilde bana bakarken, ben onu yırtıp tiksintiyle kaldırıma fırlatıyorum. Ekim havası çıplak vücuduma bir serinlik gönderiyor, cildimin ne kadar çığ ve kırmızı olduğu düşünüldüğünde bu oldukça iyi hissettiriyor.

"Bak!" Çöp kutusunu aldım ve kilitlemek için merdivenin yanına götürmeye başladım. "Ben yapıyorum! Mutlu musun?"

Bir kez olsun, o huysuz yaşlı piçin söyleyecek sözü kalmadı.

Eve geri dönmekten önce kaldırımdan gömleğimi alıyorum ve onu küçük bir top haline getiriyorum. Zimmerly'nin yaptığı gibi, merdivenleri tepinerek çıkıyorum ve kendimi içeri atıyorum. Ev sessiz, ama Whitney'nin spor ayakkabıları kapının yanındaki ayakkabılıkta, bu da evde olduğu anlamına geliyor.

Güzel.

Kendimi kortizonlu kreme bulamak için can atmama rağmen, bunun yerine çamaşır makinesi ve kurutucuya yöneliyorum. Özel hipoalerjenik deterjanım makinenin yanında yerde duruyor ve ben herhangi bir deterjan şişesi göremiyorum. Ama limonen içeren *bir şey* kullanıyor. Öyle olmalı.

Kendi yatak odama bile uğramadan, ikinci merdivenleri tırmanıp doğruca onun odasına gidiyorum ve yumruğumu kapısına vuruyorum. Yüksek sesle.

Hemen cevap vermedi, ben de kapıyı tekrar çaldım. Ve tekrar. Birkaç saniye sonra kapı açılıyor ve Whitney kot pantolonu ve tişörtüyle orada duruyor. Üstümde tişörtüm olmadan beni görünce gözleri açılıyor ve bir an için odasına gelmeden önce bir tişört almadığıma pişman oluyorum.

"Blake?" diyor.

"Kokulu çamaşır deterjanı kullanmayı bırakmalısın," diye geveledim. "Bana bak!"

Bakışları çıplak göğsümde geziniyor, kızarıklık iş yerinde soyunduğum zamanki kadar kırmızı ve öfkeli. Tenim sıcaktan yanıyor. Gözlerinde eğlence titreşiyor. "Anlıyorum..."

"Limonene karşı aşırı alerjim var." Elimle göğsümü işaret ediyorum. "Pek çok deterjanda bulunan bir koku. Kendi çamaşırlarımda olmasa bile kıyafetlerime bulaşıyor. Yani, bu rahat görünüyor mu?"

"Hayır." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Kesinlikle değil. Ama kokulu deterjan kullanmazsam, giysilerimin taze ve temiz kokmasını nasıl sağlayabilirim?"

"Gerçekten umurunda değil," diye tükürdüm ona. "Yandaki çamaşırhaneye gidebilirsin. Ne istersen. Ama şu andan itibaren çamaşır makinesinde parfüm yok. Anladın mı?"

Bana sırtıyor. "Seni çok net duyuyorum."

Bunu ciddiye alıyor gibi görünmüyor. Anlamıyorum. Whitney onunla ilk tanıştığımızda çok iyi görünüyordu. Bu bu kadar iyi saklamayı nasıl başardı?

"Dinle," dedim, "eğer çamaşır makinesinde bir daha limonen görür ya da kokusunu alırsam, buradan gidersin. İmzalanmış bir kira kontratımız ya da anlaşmamız yok. İstedğim zaman seni kovmak benim hakkım."

Yüzündeki gülümseme hemen kaybolur. "Bu doğru değil aslında. New York'ta kira kontratı olmasa bile beni öylece kapı dışarı edemezsin. Yasayı oku, pislik."

Tabii ki, o kesinlikle haklı. Araştırdım ve New York Eyaleti'nde kira kontratı olmasa bile kiracım olarak hakları var. Yapabileceğim en iyi şey ona otuz günlük bir tahliye bildirimini vermek, ancak bu otuz günden sonra bile kalmayı seçerse onu zorla çıkaramam. Kanun bu konuda onun tarafında. Şu anda istediğim son şey bir dava açmak.

Belki bunu bilmiyordur *diye* umuyordum. Öyle bir şansım yok.

Whitney bu sözlerle kapıyı yüzüme kapattı. İrkilerek bir adım geri çekiliyorum. Çamaşır makinesinde kokulu deterjan kullanmaya devam edip etmeyeceğini bilmiyorum ama durumu daha iyi bir hale getirmediğim kesin. Eğer bu kadınla en azından birkaç ay daha yaşamak zorunda kalırsam, onunla iyi geçinmeyi öğrenmem gerekecek. Ve gerçek şu ki hala onun kira parasına ihtiyacımız var. Geçici işimden aldığım maaş gülünç.

Gömleğimi tutarak arkamı dönüyorum ve o anda Krista'nın merdivenlerin ortasında durmuş, donmuş bir şekilde bana baktığını fark ediyorum. Uzun süredir orada olduğunu sanmıyorum, ki bu kötü bir şey, çünkü muhtemelen kavga ettiğimizi duymamıştı. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, Whitney'nin yatak odasının kapısını kapattığını ve sonra da tişörtümü çıkarmış olan beni gördü.

Kahretsin.

"Krista," diyorum onun peşinden aceleyle ikinci kata çıkarken. "Bu... bu görüldüğü gibi değil."

"Gerçekten mi?"

Yüzündeki incinmiş ifade beni neredeyse ikiye bölüyordu. Onu *Whitney* ile aldatacağımı nasıl düşünebilir ki? Whitney hakkında ne hissettiğimi biliyor.

"Sadece konuşuyorduk," diyorum. "Tartışıyorduk aslında. Kapıyı suratıma çarptı."

"Ve tişörtünü çıkarmışsın çünkü..."

Tişörtümü tutan sağ elime bakıyorum. Bu daha kötü görünemezdi. "Eve girdiğimde çıkardım çünkü cildimi tahriş eden bir şey var. Yani, bana *bak* Krista."

Koridor loş, çünkü bir nedenden dolayı ampuller tepedeki aydınlatma armatürlerinde pek iyi çalışmıyor gibi görünüyor - muhtemelen elektrikle ilgili bir sorun - ama göğsümdeki ve kollarımdaki kızarıklıkları görebilmesi için yeterince parlak. Anladıkça gözleri açılıyor.

"Tanrım, Blake," diye soluk soluğa kaldı. "Korkunç görünüyor. Bu nasıl oldu?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Whitney belli ki yıkamada limonen kullanıyor. O olmalı. Kabul etmiyor ama beni bu hale getirebilecek tek şey bu." Çamaşır makinesine ve kurutucuya bakıyorum. "Çamaşır makinesini fırçalamalı ve tüm kıyafetlerimi tekrar çalıştırmalıyım."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben halledebilirim." Tırnaklarımı göğsümün üzerinde gezdiriyorum. Tüm bu drama yüzünden kaşıntıyı unutmuştum ama şimdi işler yoluna girdiğine göre kaşıntı tüm gücüyle geri geldi. "Ama sırtıma kortizon kremi sürerken kesinlikle biraz yardıma ihtiyacım var."

Bana göz kırpmıyor. "."

Tanrıya şükür Krista bana inanıyor. Hayatımdaki neredeyse her şeyin darmadağın olması yeterince kötü, ama Krista'yı kaybedersem ne yaparım bilmiyorum. Kendimi tamamen kaybederdim.

GÜM!

Yatak odamda yankılanan sesle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir dakika önce mışıl mışıl uyuyordum ama şimdi uyanık ve şaşkınım. Gerçekten bir şey mi duydum? Belki de dışarıdan geliyordur. Başımı çevirip yatağımın yanındaki saate bakıyorum. Saat sabahın 1:18'i.

Güm! Güm!

Gözlerimi gökyüzüne kaldırıyorum ve inliyorum. Ses her neyse, tam üstümden geliyor gibi görünüyor. Tekrar uykuya dalabilmek için sesin kesilmesini dileyerek tavana bakıyorum.

Güm! Güm güm güm!

Yatakta dik oturuyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum. Krista yanımda mışıl mışıl uyuyor ama horladığımı iddia ettiği için her zaman kulak tıkacıyla uyuyor. Bu yüzden bana eziyet eden sesin farkında bile değil.

Güm!

Whitney ile çamaşır deterjanı konusunda yüzleşmemin üzerinden bir hafta geçti ve onunla hala birlikte yaşıyor olsak da, iyi anlaştığımızı söyleyemem. Oturma odasında ya da tuvalete giderken birbirimizin yanından her geçişimizde bana öfkeli bir bakış atıyor. Krista ondan özür dilemeye çalışmam gerektiğini söylüyor, ancak ne için özür dileyeceğimi bilmiyorum. Onun kabalığına tepki verdiğim için gerçekten özür dilemem gerekiyor mu?

En azından kızarıklık iyileşmiş görünüyor. Ancak bunun bedeli, her çamaşır koyduğumda çamaşır makinesini temizlemek zorunda kalmam, çünkü limonen kullanmadığına güvenmiyorum.

Güm! Güm!

Ve şimdi, görünüşe göre, bana eziyet etmenin yeni bir yolunu bulmuş.
Orada ne halt ediyor? Aerobik antrenmanı mı? Hentbol mu oynuyor?
İrlanda step dansı mı? Ve bunu neden sabahın birinde yapıyor?

Güm!

Bu kadar. Daha fazla dayanamayacağım.

Öfkeden neredeyse havaya uçarak yataktan çıktım. Sadece boxer şortla uyuyordum, bu yüzden üzerime bir atlet geçirdim. Şansım yaver gider umuduyla mümkün olduğunca az kıyafetle uyumayı seviyorum ama ne yazık ki Whitney taşındığından beri bu konuda işler oldukça yavaş ilerliyor. Bir kiracı bulmanın faturaları ödeme stresini biraz azaltması gerekiyordu ama kendimi her zamankinden daha gergin hissediyorum.

Yatak odasından çıktıktan sonra doğruca üçüncü kata çıkan merdivenlere yöneldim. Ama merdiven boşluğuna girer girmez, gümbürtüler aniden kesiliyor. En azından artık duymuyorum. Ama odama geri dönmek için arkamı dönmüyorum. Whitney'nin sabahın birinde yaptığı şeyin iyi *olmadığını* bilmesi gerekiyor.

Whitney'nin kapısına ulaşana kadar hareket etmeyi bırakmıyorum, yeterince eminim, altında ışık hala yanıyor. Sonunda açılana kadar yumruğumu kapıya defalarca vuruyorum. Whitney küçük pijama şortu ve sütyensiz atletıyla karşımda duruyordu ve ben en ufak bir tahrik bile olmamıştım.

"Blake." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bu gece yarısı ziyaretini neye borçluyum?"

"Çok gürültü yapıyorsun," diye tükürdüm. "Saat sabahın biri ve ben uyumaya çalışıyorum."

Masumca göz kırpmıyor. "Seni kırmak istemem ama yatakta oturmuş sessizce kitap okuyordum."

Ne aradığımdan emin olmasam da omzunun üzerinden bakmak için boynumu eğiyorum. Step ayakkabısı mı? Odasına kapattığı vahşi bir hayvan mı? Hâlâ orada ne yaptığını bilmiyorum ve bunun bir önemi de yok. Durması gerekiyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "On birden sonra gürültü seviyesini düşük tut, tamam mı?" "Halüsinasyon görüyorsan bu benim suçum değil, Blake."

Halüsinasyon sesleri mi? Neden bahsediyor bu? Yatak odamızdan gelen gümbürtüleri net bir şekilde duyabiliyordum. Bunu hayal etmemiştim.

Ben yapmadım.

Whitney başını yana yatırır. "O kadar da ateşli görünmüyorsun, Blake. Belki de daha fazla uyumaya çalışmalısın."

"Tüyo için teşekkürler." Ona doğru savurmak istediğim bir dizi küfrü ısırmak zorunda kalıyorum. "Dediğim gibi, sadece... her ne yapıyorsan, kes şunu."

Yüzünde eğlenen bir ifade var. "Tamamdır patron. Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, hepsi bu."

"Harika."

Sonra da kapıyı yüzüme kapattı.

Merdivenlerden inip kendi yatak odama dönüyorum. Aniden uyandırıldığım ve Whitney'le karşılaştığım için kalbim hâlâ hızlı atıyor. Önümüzdeki bir saat içinde tekrar uyuyabilirsem şanslıyım. Tek söyleyebileceğim, eğer sesler tekrar başlarsa, yaptıklarımdan sorumlu tutulamayacağım.

MUTFAKTA ÇÜRÜYEN BİR KOKU VAR.

Son bir aydır bunu giderek daha fazla fark ediyorum. Ama bugün, geçici işimde geçirdiğim berbat bir günün ardından gevšememe yardımcı olması için bir bira almak üzere mutfağa girdiğimde -ki bu sırada neredeyse sıkışan fotokopi makinesiyle savaşa giriyordum- koku çok ağır basıyor. Elimi burnuma götürmek zorunda kaldım.

İlk düşüncem *Whitney'in hatası olduğu*.

Whitney'le gecenin bir yarısı gelen gümbürtü sesi hakkında yüzleşmemin üzerinden iki hafta geçti. Bir hafta sonra bir kez daha duydum ama merdiven boşluğuna girer girmez ses yine kesildi ve sırttan Whitney'le sinir bozucu bir karşılaşma daha yaşamak yerine birinci kata inip kanepede televizyon izleyerek sızdım.

Ne yazık ki son bir ay içinde uyuduğum en kötü gece bile değildi. Neyim var bilmiyorum ama uykum berbat. Gözlerimin altında kalıcı bir çift torba var.

Bu yüzden mutfağında gizemli bir kokuyla uğraşacak havada değilim. Kaynağını bulmaya çalışarak tezgahın etrafına bakıyorum. Bir meyve sineği sürüsü yüzümün etrafında dönüyor. Bu da başka bir şey. Mutfaktaki meyve sineği durumu neredeyse dayanılmaz hale geldi. Birkaç gün önce Krista'ya kurabiye yapıp yapamayacağını sordum ve mutfakta çok fazla sinek olduğu için yapmak istemediğini söyledi.

Buzdolabını çekip açıyorum, suçluyu orada bulabilir miyim diye bakıyorum. Burası kesinlikle çok kötü kokuyor. Çömelip bakıyorum.

İçeride. Her zamanki gibi çeşniler, bir somun ekmek, biraz söğüş et, yağsız yoğurt ve bir düzine yumurta. Ama sonra buzdolabının arkasında birkaç tane strafor kap fark ediyorum; Whitney'nin lokantadan eve getirdiği türden.

Onları çıkarıyorum ve elime alır almaz, kokunun sebebinin bu olduğundan hiç yok. *Berbat* kokuyorlar. Sanki içinde çürüyen küçük bir leş varmış gibi.

Kaplara bakıyorum, eldiven giymeden onlara dokunmak bile istemiyorum. Yine de hastalıklı bir merakı bastıramıyorum. İçinde ne olduğunu bilmem gerekiyor. Kokunun kaynağının gerçekten bunlar olduğunu teyit etmem gerekiyor.

Ben de ilk kutuyu açtım.

Yaptığım için hemen pişman oldum. Strafor kutunun içindekiler midemi bulandırmaya yetti. Eskiden patates kızartması ve tavuklu sandviç vardı ama ekmeği küften neredeyse tamamen yeşile dönmüştü. Patates kızartması da bir çeşit sosla kaplanmıştı, bu sosun da yeşile döndüğü belliydi ve patates kızartmasının kendisi de yeşile dönmüştü. Pis koku dayanılmaz.

Kahretsin, Whitney.

Diğer iki kabı açmaya zahmet etmiyorum, çünkü içlerindeki de aynı derecede kötü olduğundan eminim. Üçünü de doğrudan çöpe atıyorum, sonra da poşetin ağzını kapatıp dışarı çıkarıyorum. Bu pisliği artık evimde bile istemiyorum.

Mutfağa döndüğümde, her yer aynı derecede kötü kokuyordu. Tezgâhın üzerinde yaklaşık bir düzine meyve sineği var ve çıplak elimle öldürebildiğim kadarını öldürüyorum. Ama onlardan kurtulmanın ne kadar kolay olacağından emin değilim.

"Ne yapıyorsun, Blake?"

Krista mutfağa geldi, iş kıyafetlerini giymişti. Beni buzdolabının üzerine tünemiş bir meyve sineğini teknik olarak gerekenden daha fazla güç kullanarak ezerken yakaladı.

Kendimi sakinleştirmek için nefes alarak arkamı döndüm. "Whitney buzdolabında çürümüş yiyecek bırakmış."

Burnunu kırıştırıyor. "Evet. Vay canına. *Berbat* kokuyor." "Şaka yapmıyorum."

Parlıyor. "Yatak odasında oda spreyi var. Mutfağa da sıkabilirim."

Bahsettiği oda spreyini biliyorum çünkü bazen banyoya sıkıyor. Aşırı derecede çiçek kokuyor ve benim

Gözlerim kaşınıyor. Genel olarak nefret ediyorum ama mutfağın şu anki kokusundan daha iyi. Çürüyen yemek kokusunu örtmek için her şeyi yaparım. Ama şu anda daha büyük bir sorunumuz var.

"Whitney'nin artık burada yaşamasını istemiyorum," diyorum ona.

"Buzdolabındaki çürümüş yiyecekleri unuttuğu için mi? Bunu her zaman yapıyorsun, Blake. Senin olmadığına emin misin?"

"O benim değildi. Güven bana." Çenem titriyor. "Neden bundan daha fazla rahatsız olmuyorsun? Burası ölüm gibi kokuyor."

"O kadar da kötü değil." Omuz silkiyor. "Sadece birkaç pencere aç ve oda spreyi sık. Eminim birkaç saat içinde her şey yoluna girecektir."

"Sadece o değil, tamam mı? O sadece... O zehirli. Gecenin bir yarısı kim bilir ne yaparak beni iki kez uyandırdı..."

"Ben bir şey duymadım."

"Çünkü kulak tıkaçlarıyla uyuyorsun!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "İnan bana, bunu bana eziyet etmek için yapıyor. Ve ben uyurken boğazımı kesmek istermiş gibi bakıp duruyor. Onun burada olmasından rahatsızım."

"Bence o gerçekten hoş biri." Krista bana göz kırpmıyor. "Anlamıyorum. Sana bakışını beğenmedin mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Benden nefret ediyor. Senden nefret eden biriyle yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Senden nefret etmiyor."

"Öyle!" Bir meyve sineği yüzümün önünde dans ediyor ve hayal kırıklığı içinde ona vuruyorum. "Benden *kesinlikle* nefret ediyor. Dürüst olmak gerekirse, bu çürümüş yiyecekleri sırf bana işkence etmek için buzdolabında bıraktıysa hiç şaşmam!"

Meyve sineği sonunda yüzümden kurtuluyor ve mutfak tezgahına konuyor. Elimizi uzatıp avucumu yere vuruyorum ve canını çıkarıyorum. Kısa süreli bir tatmin duygusu hissediyorum.

Krista hızla gözlerini kırpmıştırarak bir adım geri çekilir. "İyi misin, Blake?"

"Hayır, iyi değilim!" Ben de karşılık verdim. "Evimde yaşayan bir psikopat var ve onun dışarı çıkmasını istiyorum!"

Ve şimdi aptal gözüm seğirmeyi bırakmıyor.

"Son birkaç ay senin için gerçekten stresli geçti," diyor Krista nazikçe. "İşini bu şekilde kaybetmenin senin için zor olduğunu biliyorum ve yeni işinden nefret ettiğini de biliyorum. Ve iyi uyuyamadığını da biliyorum. Ama tüm sorunlarının nedeni Whitney değil. Sana söz veriyorum." İtiraz etmeye başladım ama sonra elini kaldırdı. "Ve sana hatırlatmam gerekir ki

Şu anda bizi ayakta tutan tek şey Whitney'nin bize oda için ödediği para."

. Paraya ihtiyacımız var. Sırada bekleyen başka harika adaylar da yoktu.

"İyi," diye mırıldandım. "En azından çürüyen yiyeceklerden kurtuldum.

Yine de bunu bir daha yapamayacağını bilmesi gerekiyor."

Krista, "Whitney'le yemek hakkında konuşacağım," diyor. "Sen bu işe karışma.

İşleri daha da kötüleştireceksin." Bu kesin.

"Ve meyve sineklerinden de kurtulabiliriz," diye ekliyor. "da, bulaşık deterjanı ve elma sirkesi kullanarak bir tuzak kurabilirsiniz!"

"Harika."

Krista'nın kollarını bana sımsıkı sarmasını bekliyorum-şu anda bir sarılmaya gerçekten ihtiyacım var. En azından 7. seviye ya da üstü. Ama bunun yerine, oda spreyini almak için yukarı çıkıyor. Bu korkunç kokudan kurtulmak için bir şey yapacağını hayal etmek zor, ama denemeye değer. Mutfakta bir penceremiz var, onu açıyorum; sonra oturma odasına gidip birkaç pencere açıyorum, çünkü her yer kokmaya başlıyor. Zavallı Goldy bile küçük kâsesinde biraz yeşil görünüyor. Tanrı'ya şükür en azından hava iyi de pencereleri açık tutabiliyoruz.

Zavallı balığımız için üzüldüm ve ona birkaç tane yem attım. Aç olmalı, çünkü hemen yüzeye çıkıp onları yalayıp yutuyor. Yemek yemek kelimenin tam anlamıyla yaptığı en ilginç şey. Çok sevimli. Küçük evcil hayvanımıza karşı garip bir şefkat hissediyorum. İlgilenecek bir şeye sahip olmak güzel.

Birden kaşınmaya başlayan göğsümü boş boş kaşırken, basamaklarda gümbürdeyen ayak seslerini duyuyorum. Gözlerimi akvaryumdan merdiven boşluğuna kaldırıyorum. En tepede biri duruyor ve ilk başta elinde oda spreyi olan Krista olduğunu düşünüyorum. Ama değil. Whitney.

Ben bir şey söylemiyorum, o da söylemiyor. Her zamanki kot pantolonu ve kapüşonuyla orada öylece duruyor ve bana bakıyor. Ne kadar zamandır orada durduğunu merak ediyorum. Acaba tüm konuşmamızı duydu mu?

Sonra saçlarını kulaklarının arkasına topluyor ve sırtıyor. Her kelimeyi duydu.

GEÇİCİ GÖREVLİ OLARAK YAPTIĞIM EN ÖNEMLİ İŞLERDEN BİRİ DE
Her sabah Starbucks.

Etrafta dolaşıp garson gibi içki siparişi almam gerekiyor ve sonra Kenny bana şirketin kredi kartını veriyor. Üç blok ötedeki Starbucks'a koşa koşa gidip, saat kaçta gelirim geleyim kapıya kadar uzanan kuyruğa katılıyorum. Yarım saatten az bir sürede oradan çıkarsam, bu bir mucize olur.

Bugün tam dokuz içki siparişim var, bu da iki kat içki tepsisini ofise geri taşıyacağım anlamına geliyor. İki cadde boyunca yürürken böyle bir şeyi dengelemek kolay bir iş değil, ancak ne yazık ki orada çalıştığım iki ay boyunca bu konuda çok iyi hale geldim.

Diğer dört kişinin arkasında sırada duruyorum, kolumu dalgınca kaşırken demlenen kahvenin zengin aromasını içime çekiyorum. Çamaşır makinesini kullanmadan önce temizlemeye başladıktan sonra kızarıklık geçti. Ama son birkaç gündür, geri gelmiş gibi görünüyor. Sadece can sıkıcı olacak kadar mevcut.

Sadece bu da değil, mutfak hâlâ kokuyor. Eskisi kadar baskın değil ama çürüyen yemek kokusu hala mevcut, şimdi Krista'nın oda spreyinin kokusuyla karışmış durumda. Ve internette bulduğumuz talimatları kullanarak çok zorlu bir meyve sineği tuzağı inşa etmemize rağmen, meyve sinekleri hala bol miktarda bulunuyor. Ve tuzak işe yarıyor - bu noktada, fincan meyve sinekleri için bir mezarlık gibi görünüyor - ama hala her yerde çıldırıyorlar.

"Blake? Aman Tanrım, sen misin?"

İsmimi duyunca irkiliyorum. Tanınmak istediğim son yer Starbucks'tan ofis için içecek alırken. Ama mecburen dönüyorum

etrafta.

Oh harika. Bu Stacie, beni kovan adamın sekreteri. Ve o uzun bacakları ve kısa eteğiyle kesinlikle harika görünüyor. Sağ elinde bir macchiato tutuyor.

"Hey, Stacie." En azından biraz gerçekçi görünmesini umduğum bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Nasılsın?"

"Güzel!" Bembeyaz dişleriyle ağzını göstererek gülümsüyor. "Ve sen..."

Elbiselerime bakarken omurgamı dikleştiriyorum ve keşke gözlerimin altındaki koyu halkalar için bir şeyler yapabilseydim diyorum.

"Harika görünüyorsun! Gördüğüm kadarıyla yeni bir iş bulmuşsun."

"Evet." Bunun geçici bir iş olduğundan bahsetmeye zahmet etmedim. Herkesin rezil olduğumu öğrenmesi için ofise koşturmasına gerek yok. "Her şey harika gidiyor."

"Ya Krista?" Bana imalı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Siz ikiniz hala..."

"Evet," diyorum çabucak. "Biz nişanlıyız. Hâlâ."

"Uh-huh." Başını yana doğru eğiyor. "Hatırlıyorum. Sadece değişen bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

"Hayır."

Stacie uzanıp elini üst kolumda gezdiriyor. Bir adım geri çekiliyorum. Kaşınıtıyı daha da kötüleştirecek.

"Her neyse," diyor Stacie, "seni tekrar görmek güzeldi Blake. Wayne seni kovduktan sonra açıkçası senin için çok endişelenmişim. Ama görünüşe göre her şey yoluna girmiş."

"Kesinlikle ," diye yalan söyledim. "Çok endişelenmedim. Her zaman ayaklarımın üzerine düşerim." "Kesinlikle öyle," diye onaylıyor.

Stacie içkisini alıp Starbucks'tan ayrılana kadar nefesimi tutuyorum. Şirkette karşılaşmak istemediğim pek çok kişi var ama o listenin başında geliyor.

Yaklaşık yarım saat sonra, kollarımda dokuz fincan kahveyi dengeleyerek ofise geri dönüyorum. Yoldan geçen iki kişi taşıdığım kahve miktarıyla ilgili iğneleyici yorumlar yapıyor ("Hepsini içecek misin?") ve bir taksi yaya geçidinde beni ezmeden bir saniye önce kayarak durduğunda, neredeyse keşke bana çarpıp acıma son verseydi diyeceğim.

Bir mucize eseri ve çok fazla pratik yaparak, hiçbir şey dökmeden ofise geri dönüyorum. Kahve tepsilerini resepsiyon masasına bırakıyorum ve sonra insanlara siparişin geldiğini haber veriyorum. Sanırım tepsileri herkese götürebilirdim, ama bugün bunu yapmaya kendimi zorlayamıyorum.

Ancak Kenny'nin yulaf sütlü mocha lattesini alıp ofisine götürüyorum. Burada kalıcı olarak çalışma şansımı kaybettiğimi düşünüyordum ama dün bir toplantıda otomatik olarak büyük müşterilerden biriyle ilgili bir öneride bulundum. Sıram gelmeden konuştum ama fikrim ve bilgi birikimim onu gerçekten etkilemiş görünüyordu. Toplantı bittikten sonra bana daha fazla soru sordu ve neredeyse beynimi kurcalıyor gibiydi. Eğer işe yarar olduğumu kanıtlayabilirsem, belki de burada gerçek bir iş bulma şansım olabilir.

Kenny'nin ofisine gittiğimde bilgisayarında çalışıyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırdı ama bana gülümsemedi.

"Al bakalım Kenny," diyorum kahvesini masasına doğru uzatırken. Ofisi eskiden benimki kadar güzel değildi ama şu anda işgal ettiğim bölmeden çok daha iyiydi.

"Teşekkürler." Kahveye tuhaf bir yan bakış atıyor. "Kaç fincan kahve aldın?"

"Dokuz. Onları buraya geri getirmek için çılgınca beceriler gerekiyordu."

Kenny gülümsemiyor. "Hey, Porter. Dünkü öğle yemeği toplantısı için kaç tane sandviç aldın?"

"Uh, yirmi sandviç. Benden istediğin ." "Eğer yirmi sandviç aldıysan, nasıl oldu da bitti?"

Omuz silktim. "Sanırım insanlar acıkmıştı."

Kenny hâlâ bana bakıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var. Bu beni çok rahatsız ediyor. Ağırlığımı değiştiriyorum ve dalgınca kolumu kaşıyamaya çalışıyorum. Neden bana kaç tane sandviç ya da kahve aldığımı soruyor? Ben garson değilim.

"Bir sorun mu var?" Sonunda sordum.

Bir an bana bakıyor, sonra nihayet başını sallıyor. "Evet, aslında. Dünkü toplantıda gösterdiğiniz içgörülerden çok etkilendim ve özgeçmişinizde Coble & Roy'u gördüğümü hatırladım. Ben de birkaç arama yaptım..."

Kahretsin. Bunun nereye gittiğini biliyorum. Burada kalıcı bir iş bulmak buraya kadarmış.

"Kendi şirketini soyduğuna inanamıyorum." Kenny başını sallar. "Bu yaşta hâlâ geçici işçi olarak çalışmana şaşmamalı."

"Ben şirketimi soymadım," diyorum sıkıca. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

"Wayne Vincent öyle demedi. Bahse girerim bunu yaparak iyi para kazanmışsındır."

İrkiliyorum. Göğsüm deli gibi kaşınıyor ama kaşıyamıyorum. Şimdi olmaz. "Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur sözüne ne oldu?"

"Bu bir mahkemede, Porter." Kenny kahvesinin kapağını kaldırır ve bir yudum alır. "Bunun tadı berbat. Benim için yulaf sütlü mocha var mı?"

"Ben kendim yapmadım."

"Ukalalık yapma." Kahveyi masaya geri koydu. "Bunu Starbucks'a geri götür ve bir başkasıyla değiştir."

Starbucks'ta bir yarım saat daha geçirip yirmili yaşlardaki bir orta düzey yöneticinin güç gösterisine boyun eğmek istemiyorum. Ama bu işi bırakamam. Geçici bir pozisyondan ayrılmanın sonuçlarını bilmiyorum ama beni tekrar işe alırlar mı emin değilim. Ya da verirlerse, bir fast-food restoranında patates kızartması topluyor olabilirim.

"Gözüm üzerinde, Porter." Bakışlarını bana dikti. "Şirketimden bir şey çalmaya kalkarsan, bu şehirde bir daha asla çalışamazsın. Geçici bir ajans için bile."

Bu adamın böyle bir tehditte bulunacak gücü var mı bilmiyorum ama doğrusu öğrenmek de istemiyorum. Kahvesini alıp dışarı çıkıyorum. Ama tuvalete koşup beş dakika boyunca göğsümü kaşımadan önce değil. Kanayana kadar kaşıdım.

KIYAFETLERİME NE OLDUĞUNU BILMIYORUM.

Artık bir şey yıkamaktan korkuyorum. Çamaşır makinesini kullanmadan önce elimden geldiğince sterilize ediyorum ve bir kapak dolusu hipoalerjenik deterjanım dışında hiçbir şey eklemiyorum ama yine de içinden çıkan her şeye karşı korkunç bir alerjik reaksiyon gösteriyorum. Aklımı kaçırmak üzereyim.

"Çamaşır makinesini temizliyorsun?" Krista bana soruyor. Yatmaya hazırlanırken bunu tartışıyoruz. Ne yazık ki en sevdiğim sohbet konularından biri haline geldi. O çok sıkılmış olmalı ama ben kendimi tutamıyorum.

"Tamamen doğal malzemelerden yapılmış hipoalerjenik bir temizlik spreyi," diyorum kendimi sekiz yaşındaki bir kız çocuğu kadar erkeksi hissederek. "Anlamıyorum, çünkü makineyi temizlemek bir süre işe yarıyor gibiydi, ama şimdi eskisi kadar kötü."

"Kıyafetlerini kuru temizlemeciye götürmemi ister misin?" diye soruyor. "Onları orada senin için temizleyebilirim."

"Başının belaya girmesini istemiyorum." Tanrı biliyor ya, Krista'nın her şeyin üstüne bir de işini kaybetmesine ihtiyacımız yok. "Belki çamaşırhaneye götürmeyi denerim."

Evimde mükemmel bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi varken kıyafetlerimi çamaşırhaneye götürmek zorunda kalmak beni öfkeliyor. Ellerindeki en pahalı istiflebilir modeli bile aldım. Ve şimdi onu kullanamıyorum.

"İçin sorun değil," diyor Krista. "Kimsenin haberi bile olmaz. Gerçekten, kıyafetlerini yıkamama izin ver. Seni böyle acı çekerken görmeye dayanamıyorum."

Tekrar itiraz etmeye başlıyorum ama Krista çoktan çamaşır sepetimi kaldırmış oluyor. Dolaptan file bir çamaşır torbası alıyor ve giysilerimi içine atmaya başlıyor.

"Krista, gerçekten sorun yok," diyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Cevap vermiyor. Elbise gömleklerimden birini tutuyor, yüzünde garip bir ifade var.

"Krista?"

"Blake," diyor, "yakandaki ne?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu daha iyi görebilmek için yatağın kenarına geliyorum. Hala neye bu kadar üzüldüğünü tam olarak bilmiyorum ama sonra görüyorum: beyaz gömleğimin yakasında parlak kırmızı bir leke.

Parmağını kırmızı lekeye sürüyor ve rengin bir kısmı çıkıyor. "Bu ruj," diyor sertçe.

Omuz silkiyorum. "Sanırım yakamda ruj izi var. Ne oldu? Yıkanınca çıkar."

Krista kafasını çevirip bana ters ters baktı. "Bu tonda rujum yok."

Bakışlarım yakasındaki parlak kırmızı ile Krista'nın bugün sürdüğü rujdan eser kalmamış dudakları arasında gidip geliyor. Ona boş boş bakıyorum, çünkü hangi tonlarda ruju olduğunu nereden bilebilirdim ki?

"Ben sadece pembe giyerim," diyor dikkatle. "Ten rengim yüzünden."

Bu doğru olabilir. Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca hiç parlak kırmızı ruj sürdüğünü hatırlamıyorum.

Peki kırmızı ruj yakama nasıl bulaştı?

Bunun nasıl olabileceğini hayal bile edemiyorum ama Krista'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa benden daha iyi bir hayal gücü var.

"Krista." Omzuna dokunmaya çalışıyorum, ama o irkilerek uzaklaşıyor. "Gerçekten seni aldattığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Eğer beni aldatmıyorsan, nasıl oldu da yakana ruj bulaştı?" Gözleri büyüdü. "Bu yüzden mi çamaşırlarını yıkamamı istemedin?"

"Hayır!" Gömleği ondan çekip alıyor, yakasındaki ruju inceliyor ve nasıl oraya düştüğünü anlamak için beynimi zorluyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Belki de gömleğimi ortalıkta bıraktım ve Whitney'nin rujunun bir kısmı üzerine bulaştı."

"Whitney asla ruj sürmez."

Bu doğru. Hiç makyaj yapmıyor gibi görünüyor. Ama içimden bir ses Whitney'in bu işle bir ilgisi olduğunu söylüyor.

"Ya Whitney ikimiz de dışarıdayken yatak odamıza gelip gömleklerime ruj sürdüyse?" Ben önerdim. "Muhtemelen senin görmeni *umuyordu*. Seninle başımın belaya girmesini istiyor."

"Cidden cevabın bu mu?" Krista bana ters ters bakarken ellerini kalçalarına koyuyor. "Whitney yatak odamıza geldi ve tüm kıyafetlerine ruj mu sürdü? Ciddi misin? Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Evet, kesinlikle öyle. Ama Krista'nın söyleyiş tarzından doğru cevabın hayır olduğunu anlayabiliyorum. "Dinle," diyorum. "Rujun yakama nasıl bulaştığını gerçekten bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum, seninle geçmiyordum. Bunu asla yapmam."

"Uh-huh."

"Krista." Göğsümde yükselen panik hissini bastırmaya çalışıyorum. "Seni aldattığıma inanıyor olamazsın. Lütfen bana gerçekten böyle düşünmediğini söyle."

Krista yatağa çöküyor, omuzları çöküyor. "Artık bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse Blake, son zamanlarda çok garip davranıyorsun." "Garip davranmak mı?"

"Ne demek istediğimi anlamış olmalısın," diye mırıldanıyor. "Neredeyse hiç uyumuyorsun. Her zaman bir şeyler hakkında atıp tutuyorsun, gece boyunca senden başka kimsenin duymayacağı sesler de dahil. Ve Whitney hakkında çok garip bir şekilde paranoyaklaşıyorsun. Yani, Whitney bana gayet iyi görünüyor."

Haklısın. Tabii ki Krista'ya iyi davranıyor. Krista onun açıklanamaz kan davalı olduğu kişi değil.

"Krista." Hâlâ o kaşıntılı, kırmızı döküntülerle kaplı kollarımı uzattım. "Bununla uğraşan herkes garip davranırdı. Bu beni çıldırtıyor. Tanrım, gerçekten şu anda bir *ilişki yaşayacak* durumda olduğumu mu düşünüyorsun?" Göz teması kurmaya çalışarak eğildim. "Beni kim ister ki? Bir cüzzamlı kolonisinde olmalıymışım gibi görünüyorum!"

Bu onun küçük bir gülümsemesine neden oldu. Yatakta yanına oturuyorum ve elini tutmama izin veriyor, ancak kolumu ona dolamaya çalışmıyorum. Bir öpücük söz konusu bile olamazdı.

"Bu kızarıklık beni deli ettiği için özür dilerim," diyorum. "Kıyafetlerimde ruj izi olmasının kötü görüldüğünü anlıyorum ama yemin ederim nereden geldiğini bilmiyorum. Hayatım üzerine yemin ederim." Alt dudakımı çiğniyorum. "Bana inanıyor musun?"

Nefesimi tutup cevabını bekliyorum.

"Ben... Sanırım öyle," diyor sonunda. "İtiraf etmeliyim ki, her yerini kaşımadan beş saniye bile geçiremezken bir ilişkin olduğunu hayal etmek zor."

Elini sıkıyorum. "Aynen öyle. Başka bir kadını öpmek istemiyorum. Tek istediğim reçeteli kortizon kremi."

Bu onu güldürüyor. "Acı çektiğini biliyorum ve elinden geleni yapıyorsun. Bu yüzden senin için çamaşırlarını yıkamak istedim."

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Ama sadece kısa bir süre için. Bunun kalıcı bir anlaşma olmasını istemiyorum."

Sadece Whitney'i buradan çıkarana kadar.

Ancak bunun yakın zamanda gerçekleşmeyeceğinden endişelenmeye başlıyorum.

MALCOLM'DAN BİR TELEFON ALDIĞIMDA - MALCOLM VE BECKY'DEN
Krista'nın etkisinin farkındayım.

Krista'nın gömleğimdeki ruju keşfetmesinin üzerinden iki hafta geçti. Whitney ile bu konuda hiç yüzleşmedim ama Krista'nın keşfinden bir gün sonra bana bilmiş bir bakış attı ve bu arkasında onun olduğundan daha da emin oldum. Ayrıca çamaşır makinesinde ya da kurutucuda giysilerimi kaşındıracak bir şey yaptığına da tamamen eminim çünkü Krista onları kuru temizlemeciye götürmeye başladıktan sonra hiçbir sorun yaşamadım. Kızarıklık artık yok.

Krista ve bana gelince, işler biraz zayıf olsa da daha iyiydi. Arkasından iş çevirmediğime inanıyor mu? Sanırım inanıyor. Ama benim için ne kadar endişelendiğini itiraf etmek istemediğini de düşünüyorum. Bu akşam Becky ile yemeğe çıkacak, bu yüzden arkadaşının kocasından gelen telefon, beni kendi halime bırakmamak için şüpheli bir şekilde iyi zamanlanmış.

İşten eve dönüyordum, brownstone'dan yaklaşık iki blok ötedeydim ki telefonum cebimde titremeye başladı. Eve dönmek için acelem yoktu, meskûn sokaklarda dolanıyordum, hava mükemmel bir altmış dereceydi. Eve vardığımda telefonu kapatmak için bir bahanem olacağını düşünerek Malcolm'un aramasına cevap vermeye ve adımlarımı hızlandırmaya karar verdim. Cevaplamak için kaydırıyorum ve Malcolm'un cana yakın sesi kulağıma doluyor: "Blake! Nasılsın?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sen nasılsın?"

"İyi, iyi, iyi." Kelimeleri tekrarlama alışkanlığı beni her zamankinden daha fazla sinirlendiriyor ama bunu belli etmemeye çalışıyorum. "Peki Krista nasıl?"

"Bilmiyorum. Becky'ye sor."

Malcolm tamamen bir şaka olmayan bu duruma içtenlikle güler. "Dinle Blake, bir ara benimle bir şeyler içmek ister misin diye merak ediyordum? Yıllardır bunu yapmamıştık."

Bunu hiç yaptığımızdan emin değilim. İkimiz de Coble & Roy'da çalışırken, bazen iş çıkışı bir şeyler içmeye giderdik ve ikimiz de oradaydık. Ama sadece ben ve Malcolm? Hiç olmadı. Ve şu anda, beni kovan şirkette çalışan bir adamla takılmak beni heyecanlandırmıyor. Açıklanamaz bir şekilde benden daha iyi durumda olan biriyle.

"Belki," diyorum, yani hayır.

"Bence eğlenceli olur," diyor. "Kızlar çok iyi arkadaşlar ve seninle birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini düşünüyorum."

Köşede gün boyu mükemmel dim sum yapan bir Çin restoranının önünden geçiyorum. Eve gitme hevesime rağmen bir an duraksayıp karides ve frenk soğanlı mantı siparişi vermeyi düşünüyorum ama sonra bütçemin eskisi gibi sınırsız paket servise izin vermediğini hatırlıyorum. "Şu anda çok yoğunum."

"Öyle mi? Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Sadece meşgulüm. Ama, bilirsiniz, iyi bir meşguliyet." "Bunu duymak harika. Harika, harika, harika."

"Her neyse," diyorum çenemi sıkarak, "kesinlikle bir şeyler içmeye hazırım ama programımın biraz sakinleşmesini beklemem gerekiyor. Anlıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle," diye onaylıyor Malcolm, "ama belki de takvime şimdiden bir şeyler koymalıyız."

"Uh-huh. Tamam." Sokağıma dönüyorum, kahverengi taş görünüyor. "Şu anda işten eve yürüyorum ve birazdan kapıdan içeri gireceğim, o yüzden... belki bunu başka bir zaman konuşabiliriz?"

Yine gülüyor. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun, Porter?"

"Hiç de değil. Kesinlikle bir şeyler içmeliyiz. Kulağa harika geliyor." Koşar adımlarla ön kapıya çıktım. "Harika, harika, harika, biliyor musun?" Cebimden anahtarlarımı çıkarmak için uğraşıyorum. "Ama şu anda-"

"Gelecek Çarşamba'ya ne?"

Bir bahane bulmam bir saniye bile sürmüyor. "Um..."

"Harika!" diyor. "Saat sekizde Hannigan'ın yerinde buluşalım. Biliyorsun, değil mi?"

Tabii ki biliyorum. Coble & Roy'un köşesinde. Bunu yapmak zorundaysam, eski meslektaşlarımın uğrak yeri olması muhtemel bir bara gitmemin imkanı yok. Buna ihtiyacım yok.

"Cooper's'ta buluşalım," diyorum; burası onun dairesiyle benim evimin arasında, Yukarı Batı Yakası'nda bir bar. Daha önce de çifte randevu için oraya gitmiştik, o yüzden bildiğini biliyorum.

"Tamamdır," diyor. "Dört gözle bekliyorum!"

"Evet," diyorum.

Anahtarı kilidime yerleştirdiğim gibi aramayı sonlandırmayı başarıyorum. Tamamen yalan söylemiyordum - ofisteki günler uzun ve daha da uzun hissettiriyor. Herkesin sincabı olmaktan yorulduğum ve şu anda tek istediğim rahatlamak. Bu yüzden kapıyı itip açtığımda Whitney'i oturma odamda bulduğumda midem bulanıyor. Tam da şu anda uğraşmak istediğim kişi.

Whitney her zamanki düz kesim mavi kot pantolonunu giyiyor, ancak bu kez siyah, şık ve seksi olan daha güzel bir üst giyiyor. Harika görünüyor. Acaba bir randevusu var mı? Whitney'i bir randevuda hayal etmek nedense zor. Eğer bir erkekle seks yapsaydı, muhtemelen çiftleşme ritüeli bittikten sonra onu yemesi gerekirdi.

"Merhaba Blake," diyor. "Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyorum. "Belki."

Bana göz kırpmıyor ve çantasından bir pudra kutusu ile bir ruj tüpü çıkarıyor. Kompaktı açıyor ve üst ve alt dudaklarına bir kat ruj sürüyor. Renk kayarken, hemen fark ediyorum.

Gömleğimin yakasındaki rengin aynısı.

"O ruju nereden aldın?" Ben kendimi durduramadan soru ağzımdan çıkıverdi.

Dudaklarını büzüyor ve bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Peki bu seni neden ilgilendiriyor?"

Krista'nın fark etmesini ve başımın derde girmesini umarak yatak odama girdiğini ve makyaj malzemelerini gömleğimin yakalarına sürdüğünü hayal ediyorum. Bu kadının nesi var böyle? Benden bu kadar nefret etmesini sağlayacak ne yaptım ben ona? Neden Krista ile ilişkiyi sabote etmeye çalışsın ki?

"Sen aşağılık birisin," diye tükürdüm ona.

Pudrayı çantasına geri bırakıyor, kan kırmızısı dudaklarındaki gülümseme artık yok olmuş. "*Affedersiniz?* Ruj sürü için aşağılık biri miyim?"

"Yaptığın şeyi inkâr etmeye çalışma."

Whitney ruj tüpünü çantasına geri koyar ve fermuarını kapatır. "Belki de bana daha az, yeni işini batırmamaya daha çok odaklanmalısın."

Ona ters ters baktım. "İşim gayet iyi gidiyor, teşekkür ederim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi? Hayal etmesi bile zor. Bilirsin, son şirketinde olanları düşünürsek..."

Son şirketimde olanları düşünürsek? Ne halt ediyor
Bu ne anlama geliyor? O ne biliyor ki?

Whitney saatine bakar. "Neyse, gitsem iyi olacak. Geç kalmak istemiyorum."

"Bekle." Bileğine uzanıyorum ama beni sertçe silkeliyor. "Sen neden bahsediyorsun? Bunu bana neden söyledin?"

"Ah, Blake," diye iç geçirdi. "*Kendin* için daha çok endişelenmelisin. Bok gibi görünüyorsun, biliyorsun."

Bu sözlerle beni itip kakıyor ve evden çıkıp gidiyor. Tanrım, keşke onu sonsuza kadar kovacak param olsaydı. Daha da iyisi, keşke ona hiç ihtiyaç duyacak durumda olmasaydım.

Parmak uçlarımı gözlerime sürüyorum. Gerçekten bok gibi mi görünüyorum? Yarı yarıya banyo aynasında görünüşümü kontrol etmek istiyorum ama gördüklerimden hoşlanmayacağıma dair bir his var içimde. Uykusuzluk beni gerçekten etkiliyor.

Neden işim hakkında böyle bir yorum yaptı? Benden nefret etmeye başlamadan önce Whitney'le birkaç güzel sohbetimiz olmuştu ama ona kovulma nedenimi hiç söylemedim. O biliyor mu? Yoksa benimle oyun mu oynuyor? İşten çıkarılmamla ilgili detayları bilmesine imkan yok. Tabii...

Midem bulanıyor. Whitney'nin evime taşınmasının korkunç bir tesadüf olmaması mümkün mü? Tüm bunları en başından beri bir şekilde tasarlamış olması mümkün mü?

Buraya taşındığı andan beri beni yakalamaya mı çalışıyordu?

BAŞIM DÖNÜYOR. WHITNEY BURAYA TAŞINMIŞ OLABILIR MI?

Hayatımı cehenneme çevirmenin açık amacı ne?

Kuşkusuz, sabunumu ve mısır gevreğimi kullandığı için ona bağırdığımda bir gaf yaptım ve bundan pişmanım. Ama bana bu şekilde davranmasını gerektirecek hiçbir şey yapmadım. İlk günden beri benimle uğraşıyormuş gibi hissediyorum.

Belki de ilk günden önce. Belki de ilk başta işimi kaybetmemin ve bir kiracı tutmamın tek sebebi oydu.

Ama bu nasıl olabilir? Wayne Vincent'ı nereden tanıyor olabilir? Ve tanısa bile - böyle bir şey mümkün olsa bile - neden? Neden bana böyle bir tuzak kursun ki? Neden solucan gibi evime girmek istesin ki?

Whitney Cross'un benim için bilmediğim bir nedeni mi var?

Hayır. Hiç mantıklı değil. Son zamanlarda normalden biraz daha paranoyak olabilirim ama bu benim için bile büyük bir sıçrama. Her neyse, röportaj için gelmeden önce onu hayatımda hiç görmemiştim.

Yapmış mıydım?

Telefonumu çıkardım ve Google arama motoruna "Whitney Cross" adını yazdım. Onunla ilk tanıştığımızda hızlı bir arama yapmıştım, ama hiçbir kırmızı bayrak çıkmayınca aramayı bırakmıştım. Ama bu sefer, daha derin bir dalış yaptım.

İlk sonuç Whitney Rogers Cross adında Amerikalı bir tarihçiye ait, ancak kendisi 1955 yılında ölmüş, bu yüzden bu kişinin akrabası olmadığını düşünüyorum. Tıkliyorum

en az bir düzine sayfa sonuç buldum ama hiçbiri tanıdığım Whitney'e ait değildi. Sosyal medyayı kontrol ediyorum ve Whitney Crosses için birkaç profil buluyorum, ancak hiçbirinde bir fotoğraf veya herkese açık herhangi bir bilgi yok.

Bu çok garip. Benim yaşımdaki çoğu insanın bir çeşit sosyal medya varlığı var. Ama Whitney'nin hiçbir şeyi yok. O kızın tek bir dijital ayak izi bile yok.

Tedirgin edici.

Neden herhangi bir sosyal medya varlığı olmasın ki? Teknofobik birine benzemiyor. Telefonu her zaman elinde. Geçmişiyile ilgili bir şey mi saklamaya çalışıyor?

Ya da belki sadece interneti sevmiyordur. Sürekli çalışıyor, bu yüzden sosyal medyaya girecek vakti olmayabilir. Bu kesinlikle bir suç değil.

Her halükarda, Google'da ilginç bir şey bulacakmışım gibi görünmüyor.

Krista bu akşam Becky ile yemek yiyeceği için akşam yemeğinde tek başımayım. Ayrıntılı bir şey yapmak istemiyorum ama ekmeğimiz ve hindimiz var, yüzden sandviç yapacağım. Buzdolabından bir somun ekmek ve bir paket işlenmiş hindi alıp mutfak tezgahının üzerine koyuyorum.

Mutfak tezgâhına konan iki nesnenin etkisi birkaç düzine meyve sineğini havaya fırlatmaya yetiyor. Şaşkınlıkla bir adım geri çekildim. Meyve sineği durumu tamamen kontrolden çıkmıştı. Bu kadar çok olması nasıl mümkün olabilir?

Krista ve ben mutfak tezgahının üzerine ikinci bir meyve sineği tuzağı kurduk. İkinci tuzağa bakıyorum ve kalbim sıkışıyor. İki tuzağın her birinde en az yüz meyve sineği olmalı. Düzinelerce meyve sineği yakalıyoruz, ancak sanki her birini öldürdüğümüzde havada iki tane daha ortaya çıkıyor gibi görünüyor.

Ekmeğe ve hindiye bakıyorum, şimdi titreyen bir meyve sineği tabakasıyla kaplı. Gördüğüm manzara karşısında öğürüyorum. İştahım kaçtı. Neyi yanlış yaptığımızı bilmiyorum. Krista ve ben her gün sırayla mutfağı temizliyoruz ve parmaklarımız çiğ olana kadar ovuyorum. Bir tane bile kırıntı yok ve kesinlikle meyve yok. Bu aptal meyve sinekleri ne yiyor?

Meyve sinekleri için ilaçlama şirketi bulamam, değil mi? Bu ağır zehir gerektiren türden bir böcek değil. Onlardan kendi başımıza kurtulabilmeliyiz. Her şey besin kaynağını ortadan kaldırmakla ilgili.

Ama kaynağı ne? Mutfak tertemiz.

Gözlerimi kaldırıyorum ve birçok meyve sineğinin üst dolaplardan birinin etrafında toplandığını fark ediyorum. Neden orada olduklarını bilmiyorum. Orada sadece temiz bulaşıklarımız var.

Dolabı hafifçe tıklatarak açıyorum ve içinden küçük bir sinek sürüsü çıkıyor. Bu da ne böyle? Boynumu eğip içindekilere daha iyi bakmaya çalışıyorum - temiz tabak ve çanaklar var gibi görünüyor. Neden bu kadar çok böcek var? Hepsi tam olarak göremediğim üst rafın etrafında kümelenmiş.

Orada ne var?

Ne yazık ki, beni destekleyecek bir şey olmadan o üst rafta ne olduğunu göremeyeceğim. Koridordaki dolapta yaklaşık bir ayak yüksekliğinde bir tabure var, sanırım bu üst rafa ulaşabilmem için yeterli yükseklikte olacak. Ne yazık ki tabure çok sağlam değil. Hatta en son bir ampulü değiştirmeme yardımcı olması için kullandığımda Krista boynumu kıracağımı söylemişti.

Ama iyi olacak. Boynumu kırmayacağım.

Tabureyi mutfığa sürüklüyorum ve dolabın altına yerleştiriyorum. Üzerine bastığımda tehditkâr bir şekilde gıcırıyor ama yıkılmıyor. Sorun yok. Üzerinde çok uzun süre kalmayacağım.

Dolap hâlâ açık ve çok iyi aydınlatılmamış olsa da üst raf görülebiliyor. Meyve sinekleri burada o kadar yoğun ki, sanki raf canlı gibi görünüyor. Meyve sineklerinin ses çıkardığını sanmıyorum, ama sürü neredeyse vızıldıyor gibi görünüyor. Ve bir koku var. Mutfakta bir koku fark etmiştim, ama doğrusu buna alışmıştım. Ama burada dolap açıkken çok daha güçlü. Çok baskın.

Meyve sineklerinin ötesinde onları çeken şeyin ne olduğunu görmeye çalışarak birkaç kez göz kırpmıyorum. Onları ne besliyordu?

Ve sonra onu gördüm.

İçinde küçük bir kese kağıdı var. Kese kağıdının sineklerin kaynağı olduğu çok açık çünkü üzerinde sürünen sineklerin sayısı çok fazla. Bir an için kağıt havluyu kapmayı düşünüyorum, böylece kağıt torbaya doğrudan dokunmak zorunda kalmayacağım, ama tabureden inmek, kağıt havluyu almak ve tekrar buraya tırmanmak zorunda kalmak istemiyorum. Hayır, çıplak ellerimle alacağım. Bunun *hemen* halledilmesi gerek.

Kese kâğıdını baş ve işaret parmaklarımla arasında çekiştiriyorum. Sinekler hafifçe dağılıyor, ancak yine de poşetin içindeki her neyse onu yoğun bir şekilde çekiyorlar. Kokudan dolayı ağızımdan nefes alıyorum ve çantayı yavaşça rafın kenarına gelene kadar kendime doğru çekiyorum. Sadece yeterince yakın

İçinde ne olduğunu görebileyim diye. Çantanın kenarını görüş alanıma doğru eğiyorum ve içine bakıyorum.

Midem bulanıyor. Oh Tanrım. Oh *Tanrım*.

Yankılanan bir çatırtı mutfığı dolduruyor ve taburenin ayakları aniden kırılıyor. Ama yere çakılmadan önce tek düşünebildiğim *Whitney Cross'tan nefret ettiğim*.

BEN İYİYİM.

Her şeye rağmen, bir metrelik düşüşümden boynumu kırmadan kurtuldum, ancak rüzgâr beni dışarı attı. Birkaç dakika yerde yattım ve yavaş yavaş yaralarımın envanterini çıkardım. Çarpmanın etkisiyle dirseğimi ezdim ve ön kolumdan aşağıya doğru elektriksel bir ağrı yayılıyor ama hiçbir yerim kırılmamış gibi. Acil servise gitmeye gerek yok.

Kese kâğıdı hâlâ üst rafta duruyor ve bunun için minnettarım. Torbanın kenarda sallanmakta olduğu rafa bakıyorum. Boğazımdaki safrayı yutuyorum.

İçindekiler sonsuza dek beynime kazındı. Bir zamanlar o çantada ne olduğundan tam olarak emin değilim. Elma mı? Armut mu? Sanırım elmaydı. Her iki durumda da, gerçekten önemli değil. Her ne idiyse çürümüş ve kurtçuklarla dolmuş. Hava hastalıklı tatlı bir kokuyla ağırlaşıyor.

Mutfağımda böyle bir şey bulmak yeterince kötüydü, ama en rahatsız edici olanı oraya nasıl geldiği. Meyveyi ben de herkes kadar severim ama asla birkaç elmayı bir kese kâğıdına koyup kimsenin ulaşamayacağı en üst rafa koymam.

Hayır, bunu kim yaptıysa kasıtlı olarak yaptı. Sinekler çoğalıp aklımı başımdan alana kadar mutfağımdaki çürümeyi fark etmememi sağlamak için yaptılar.

Whitney geldikten çok kısa bir süre sonra meyve sineklerini fark etmeye başladım. Görünüşe göre depozitoyu teslim ettikten sonra yaptığı ilk işlerden biri evimin artık güvenli ve temiz hissettirmeyeceğinden emin olmaktı.

En kötüsü de, eğer onunla yüzleşirsem, bunu kesinlikle inkar edecek olması. Geçmiş tecrübelerime dayanarak benden daha da nefret edecek.

Ve Krista bunu yaptığına inanmıyor. Zaten aklımı kaçırdığımı düşünüyor. İlişkimizin pamuk ipliğine bağlı olduğunu düşünürsek, onu bu işe bulaştırmak istemiyorum.

Kese kağıdına bakıyorum, artık neredeyse tabure olmadan dokunabileceğim kadar yakın, ki bu iyi bir şey çünkü tek taburemiz mutfak zemininde parçalanmış durumda. Onun yerine mutfak ocağının üzerindeki büyük tencerelerden birini alıyorum. Yere koyup ağırlığımı vererek kırılıp kırılmayacağını test . Kırılmadı. Tezgâhta dengemi sağlamak için sol kolumu kullanıyorum ve düşerken çarptığım dirseğim acı içinde çılgılık atıyor.

Artık kese kâğıdını tutabilecek kadar boyum var. Mucizevi bir şekilde, dibi çökmeden raftan çekmeyi başarıyorum ve mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum. İçinde ne olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor, ama bundan da öte, kesinlikle öfkeliyim.

Ama Whitney'le yüzleşemem. Onu dışarı atamam. Peki ne ?

Ve sonra cevap bana çarptı. Whitney'e kendi ilacının tadına baktıracağım.

Kilerden plastik bir torba alıyorum, çünkü bu kâğıt torbanın parçalanıp içindekilerin yere dökülmesi düşüncesi hayal bile edilemeyecek kadar mide bulandırıcı. Plastik torbanın içine güvenli bir şekilde koyduktan sonra mutfaktan çıkıyorum ve dirseğim zonklayarak merdivenleri tırmanıp apartmanın en üst katına çıkıyorum.

Whitney'nin odası merdivenlerin hemen yanında. Kapısında bir kilit var ama sadece içeriden çalışıyor. Yani o dışarı çıktığında kapı kilitli değil. Elimi kapı koluna koyduğumda, kolayca dönüyor.

Taşındığından beri Whitney'nin yatak odasına girmedim. Birkaç kez odasının kapısında onunla karşılaştım ama hiç içeri girmedim. Kendimi çok mahrem hissedirdim. Bu yüzden şimdi etrafa bakmak için bir saniye ayırıyorum.

O kadar da kötü görünmüyor. Ne bekliyordum bilmiyorum. Yanan tütsü mü? Bir çeşit şeytani ayinin kanıtı mı? Duvara kanla yazılmış *Blake'ten nefret ediyorum* yazısı mı? Ama buna yakın bir şey görmüyorum. Oda derli toplu, giysileri çekmecelere özenle yerleştirilmiş ve yatağı bile yapılmış. O da benim gibi yatak yapıyor, bu konuda ona biraz saygı duyuyorum. Ancak yatağının yanındaki çöp sepetini boşaltmamış olması ve buruşuk yapışkan notlarla dolu olması beni rahatsız ediyor.

Merakımdan, dolabını dürterek açtım. İçerisi acı verici derecede sıkıcı. Bir dizi gömlek, pantolon ve elbise asılı, altlarında fazladan bir çift spor ayakkabı ve yerde bir çift topuklu ayakkabı var.

Pekala, bu kadar gözetleme yeter. Buraya ne yapmaya geldiysem onu yapacağım.

Whitney'nin yatağının üzerinde duracak şekilde pozisyon alıyorum. Plastik torbaya son bir kez bakıyorum ve sonra onu ters çeviriyorum.

Kese kağıdı yatağına çarptığında, beklendiği gibi torbanın alt kısmı düşer ve içindekiler dışarı dökülür. Çürük meyveler ve kurtçuklar temiz battaniyesinin üzerine sıçrar.

İşte oldu. şimdi deştik.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Merdivenlerden mutfağa inip sinekler yok olana kadar temizlik yapmaya niyetlenirken, işim bittiğinde kutlama yapmak için dışarı çıkıp bira içmeyi planlıyorum. Evimi seviyorum ve Whitney onu cehenneme çevirdi. Ben de ona biraz geri verdim.

Ama Whitney'nin bunu böyle görmeyeceğinden eminim. Birazcık intikam almak ne kadar iyi gelse de, içimde ölümcül bir hata yaptığıma dair bir his var.

BUNDAN KURTULMANIN BİR YOLUNU BULAMADIĞIM İÇİN, BU GECE Cooper'da Malcolm'la bir şeyler içtik.

Whitney'nin yatağına çürük meyve ve kurtçukları patlatmamın üzerinden birkaç gün geçti. O gece uyurken yatak odamızın kapısının kilitli olduğundan emin olduğumu itiraf etmekten utanıyorum. Whitney'nin ben uyurken odamıza gizlice girip boğazımı kesme ihtimali varmış gibi görünüyordu. Ya da kurtçukları yatağıma atabilirdi ki bu da en az onun kadar kötü olurdu.

Ama gariptir ki Whitney beni uykumda öldürmek için hiçbir hamle yapmadı. Aslında olaydan hiç bahsetmedi. Tuvalete giderken koridorda yanından geçtiğimde, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi, ki bunu inanılmaz derecede garip buldum. Yine de gerginim. Bir şey planlıyor mu bilmiyorum.

Cooper's'a on dakika geç varıyorum. Tıknaз ahşap sandalyeleri ve silindikten sonra bile neredeyse her zaman yapış yapış olan masaları olan küçük, karanlık bir dalış barı. Şehirde artık barlarda sigara içilmesine izin verilmemesine rağmen, mekân kül tablası gibi kokuyor. Bu kokunun, sigara içmek için dışarı çıkan ve sigaralarını yerde söndürdükten birkaç saniye sonra içeri dönen müşterilerden ve personelden kaynaklandığından şüpheleniyorum. Yerler külle kaplanmış. Krista'dan önceki son kız arkadaşım Gwen sigara içerdi ve bu koku bana rahatsız edici bir şekilde onu hatırlatıyor. O ilişki sadece birkaç ay sürdü ve iyi bitmedi.

Geldiğimde Malcolm barda değildi ve neredeyse çıkıp gidecektim. Beni bu toplantıya buldozerle sokan oydu ve şimdi benden bile geç mi kaldı?

Ama Krista, Becky'nin kocasıyla arkadaş olma ihtimalimiz karşısında o kadar heyecanlandı ki gecenin nasıl geçtiğine dair bir rapor almadan eve dönersem çok kızacak. Son kavgalarımızı düşünürsek, onunla işleri berbat etmemek için daha dikkatli olmalıyım.

İki kişilik bir masa bulup tek oturuyorum. Barda oturan yirmili yaşlarının ortalarında iki kız var, eteklerinin *gerçekten* kısa olması dışında kız kıza bir gece geçiriyorlar gibi görünüyor. Bakmamaya çalışıyorum ama içlerinden biri gözüme çarpıyor ve müstehcen bir gülümseme takınıyor. Hemen gözlerimi kaçırıyorum. Malcolm hangi cehennemde? Ona beş dakika daha veriyorum, sonra gideceğim.

Dört dakika sonra Malcolm takım elbisesi ve kravatıyla Cooper's'a giriyor, bu da bana keşke daha rahat bir kot pantolon ve NYU tişörtü giymek yerine kendi iş kıyafetlerimi dedirtiyor. Hem yorgun hem de gergin olmanın o tanıdık havası var üzerinde. Coble & Roy'da geçirdiğim uzun bir günün ardından ben de böyle hissederdim.

"Blake, adamım!" diye sesleniyor.

Masaya yaklaştığında elini kaldırıyor ve ben de ona yumruk atmaya başlıyorum ama meğer çakmak istiyormuş, ben de son saniyede garip bir şekilde yumruğumu çakmaya dönüştürüyorum. Bu işi bitirmek için sabırsızlanıyorum.

Malcolm sandalyesini çekerken yere sürtünüyor. "Sipariş verdin mi?"

Ben gitmedim. Ayrılabilceğimi umuyordum. "Henüz değil."

Malcolm bileğinin bir hareketiyle garsonumuzu çağırdı. Ben bir Heineken söylüyorum, o da buzlu bir viski alıyor; Wayne'in en sevdiği içkinin bu olduğunu içim acıyarak hatırlıyorum.

"Yeni işin nasıl?" sordu. "Harika."

"Bu iyi," diyor. "İyi, iyi, iyi, " "Uh-huh."

"Ve...uh..." Boğazımı temizliyorum. "Coble & Roy'da işler nasıl?"

Belki bir gün kelimeler boğazımda düğümlenmeden bunu söyleyebilirim ama o gün henüz gelmedi.

Omuz silkiyor. "Oh, her gibi. Bilirsin işte."

Wayne'in hiç benden bahsedip bahsetmediğini sormak istiyorum ama bu sorunun cevabını bilmek isteyip istemediğimden emin değilim. Onun yerine cevabını bilmek istemediğim başka bir soru soruyorum: "Yeni başkan yardımcısı olarak kimi seçtiler? Chad miydi?"

"Chad Pickering mi?" Malcolm homurdanıyor. "Aslında neredeyse öyleydi. Ama sonra onu erkekler tuvaletinde replik söylerken yakaladılar."

Kaşlarım havaya kalktı. "Vay be. Sen ciddi misin?"

"Elbette ciddiylim."

Şaşırdım ama o kadar da şaşırmadım. Chad şirketteki herkesten uzun saatler çalışırdı ve hiç yorgun görünmezdi - neredeyse insanlık dışıydı. Ama kokain kullanan adamlar tanıdım ve ondan böyle bir izlenim almadım. Bir karısı ve çocuğu vardı ve oldukça soğukkanlı görünüyordu. Sanırım işin baskısının size ne yapacağını asla bilemezsiniz.

"Peki işi kim aldı o zaman?" diye soruyorum.

"Aslında," diyor Malcolm, "benim." "Ne?"

Bunu o kadar yüksek sesle söylüyorum ki, iki masa ötede üzerinde penguen olan bir şapka takan bir adam dönüp bana aval aval bakıyor. İçkilerimizi önümüzdeki masaya koyan garsonun yeniden ortaya çıkmasıyla o an kurtuluyor. Teşekkür bile edemeyecek kadar şaşkınım. Coble & Roy'un yeni pazarlama müdür yardımcısı *Malcolm* mu? Yetkin bile sayılmazdı. Altı ay önce size arama motoru optimizasyonunun ne olduğunu bile söyleyemezdi. Bu ne ya?

Pişman olacağım bir şey söylememek için kendimi tutmaya çalışarak biramı . "Bu... garip bir seçim," diyorum sonunda. Hıyar gibi konuşuyorum ama umurumda bile değil. Bu her türlü yanlış.

"Gerçekten çok çalışıyorum," diyor savunmacı bir tavırla. "Wayne onun sağ kolu olduğumu söylüyor."

"Wayne mi söyledi bunu?"

"Evet." Yüzü pembeleşiyor. "Hey, en azından uyuşturucu kullanmıyorum ya da şirketten çalmıyorum."

Şimdi kendi yüzümün yanmaya başladığını hissediyorum. "Ben şirketten çalmadım.

Bunu *asla* yapmam. Bu saçmalıktı ve sen de bunu biliyorsun."

" miydi?" Bir kaşını kaldırdı. "Coble & Roy'da tam olarak Bay İyi Adam değildin. Bir sürü insan senin hakkında bir sürü şey söyledi. Zamanımın yarısını seni savunarak geçirdim. Yakalanmadan önce Chad bile bana onun fikirlerini çalıp kendi fikirlerinmiş gibi gösterdiğini söyledi."

Masanın üzerindeki bira şişesini kapıyorum ve kalanını iki büyük yudumda içiyorum. Tekrar masaya çarpıp oturduğum yerden kalkıyorum. "Ben gidiyorum."

Malcolm'un yüz ifadesi, biri onu terslediğinde sık sık yaptığı gibi yumuşar. Bu iş için fazla korkak; beş saniye içinde canlı canlı yenecek ve Wayne beni pişman olacak. "Hey. Bekle, özür dilerim. Öyle demek istemedim."

"Evet, öyle yaptın." Cebimden cüzdanımı çıkardım ve içkimi karşılamak için masaya birkaç banknot attım. "Burada işimiz bitti."

Ayağa fırlayıp önüme geçti. "Ama Becky ve Krista bunu yapmamızı istedi," diye itiraz ederek şüphelerimi doğruluyor.

"Demek başardık," diyorum. "Eve gitmeden önce biraz yürüyeceğim. Becky'ye ne kadar harika geçtiğini anlatabilirsin. Artık ne kadar iyi arkadaş olduğumuzu." Omuz silkiyorum. "Ona ne istersen söyle, ama burada bir saniye daha oturmayaacağım."

Malcolm'u iterek geçiyorum ve bardan çıkana kadar durmuyorum. Yarım ağızla beni durdurmaya çalıştıktan sonra Malcolm görünüşe göre içkisini bitirmek için kalmaya karar verdi. Bana söylediği şeyi hâlâ aklım almıyor. *Malcolm* benim eski işimi nasıl almış olabilir? Hiç kalifiye değil. Wayne'in beynini yıkamış olmalı.

Uzaklaşmadan hemen önce, Malcolm'un beni takip etmeye karar vermediğinden emin olmak için barın kısmen buğulanmış penceresinden bakıyorum. Ya da daha kötüsü, Becky'ye nasıl anlatıp beni Krista'ya ispiyonlamasın diye. Ama beni takip etmiyor ya da Becky ile telefonda konuşmuyor. İçeri girdiğimde bana gülümseyen o iki kıza katılmaya karar verdi. Umarım o pislik iyi vakit geçirir.

"BLAKE! BLAKE!"

Alt kattan gelen Krista'nın ıgık sesleri beni sarsarak uyandırıyor. Kendimi toparlamam bir saniye sürdü. Bugün Cumartesi, evde yatağımdayım ve Krista yanımda yatmıyor. Ve saat... Kahretsin, saat daha sabahın yedisi.

"Blake!"

Sesi düpedüz histerik geliyor ve midem bulanıyor. Bu sefer ne oldu? Öğrenmeye korkuyorum.

Kurtçuk olayından bu yana bir haftadan biraz fazla zaman geçti. Whitney'den hala yaptığım şeyle ilgili tek kelime gelmedi. Aslında her şeyi hayal edip etmediğimi merak etmeye başladım. Çürüyen meyvelerle dolu bir kese kağıdının dolabıma kasıtlı olarak doldurulması fikri oldukça uçuk görünüyor. Bir çeşit bilinçli rüya olabilir mi?

Ama hayır. Kurtçuklarla dolu bir kese kağıdı hayal edemezsin.

Ayrıca, meyve sineği durumu önemli ölçüde daha iyi. Sineklerin yüzde 90'ını yakalayan bir sürü yeni bardak yerleştirdik. Bu ve elimle onları ezmek arasında, istila hafif bir rahatsızlığa indirgendi.

"Blake!"

Gözlerimi ovuşturuyorum, yatakta doğrulmaya çalışıyorum. "Geliyorum!"

Geri sesleniyorum.

Bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum. Üzerime bir tişört geçiriyorum ama boxer'larımı çıkarmaya zahmet etmiyorum. Whitney için giyinmiyorum. Bana iç çamaşırımla bakmaya katlanabilir.

Merdivenleri yarılacağımda oturma odasında duran Krista'yı görüyorum. Yüzü kıpkırmızı ve biraz daha yaklaştığımda yanaklarının gözyaşlarıyla dolduğunu görebiliyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Olamaz. Ne oldu?

"Bu Goldy!" diye feryat ediyor. "Goldy öldü!"

Geri kalan basamakları çıplak ayaklarımla koşarak indim. Akvaryumun yanına vardığımda, Goldy'nin suda yüzdüğünü gördüm. Pazardakiler dışında daha önce hiç ölü balık görmemiştim ama onun daha iyi bir yere gittiğini anlamakta zorlanmadım.

"Çok özür dilerim." Kolumu Krista'nın omuzlarına doladım ve onu kendime yakın tuttum. "Bu... çok üzücü."

Garip bir *şekilde*, bu biraz üzücü. Goldy ile çok fazla etkileşimimiz olmamasına rağmen, onun varlığına alışmışım. Ve onunla sağlıklı olandan biraz daha fazla konuşuyordum. Sadece bir balık olduğunu biliyorum ama kişiliği vardı. En azından biraz kişiliği. Bir balık için.

Krista gerçekten sarsıldı. Bana yapışmış, tişörtümün içine hıçkırarak ağlıyor. Gözyaşları tişörtümü kirletirken ona onuncu seviye bir sarılma veriyorum. Birkaç dakika sonra kan çanağına dönmüş ve şişmiş gözlerle bana bakıyor.

"Bir balık için bu kadar üzülmenin garip olduğunu biliyorum," diyor, "ama ona bağlandım. Ve bir çift olarak ilk evcil hayvanımızdı, anlıyor musun? Sanki... sanki onun ölümü bir *işaretmiş* gibi hissediyorum."

"Bu bir işaret değil." Bu düşünce tarzını bir an önce bırakmalıyım. "Evcil hayvan dükkanında bize bu japon balıklarının genellikle çok uzun yaşamadığını bile söylediler."

"Ama çok sağlıklı görünüyordu," diye burnunu çekiyor. "Anlamıyorum. Dün onu besledim ve tamamen iyi görünüyordu! Peletleri yalayıp yuttu!"

"Huh," diyorum.

Islak yüzünü elinin tersiyle siliyor. "Geçen hafta sonu senden istediğimde suyunu değiştirdin, değil mi?"

"Tabii ki yaptım."

"Ama suyun tamamını değiştirmediniz, değil mi? Sadece yüzde yirmisini, değil mi?" "Evet. Ben de öyle yaptım." Aşağı yukarı.

"Ve klordan kurtulmak için tableti koydunuz, değil mi?" "Kesinlikle."

Krista geçen hafta suyu değiştirirken ne yaptığımı sorgularken, bunu yapmak zorunda olmadığım için biraz rahatladığımı hissetmekten kendimi alamıyorum

artık. Balığın suyunu değiştirmek tam bir baş belasıydı. Yine de içimde kötü bir his var, muhtemelen yakında başka bir balık almak için evcil hayvan dükkanına gideceğiz. Belki onu vazgeçirebilirim. En azından işler yoluna girene kadar.

Hangi hayvanlara en kolay olduğu konusunda biraz araştırma yapmam gerekecek.

Bir kertenkele harika olurdu.

"Biz... onu gömmeliyiz," diyor Krista.

"Öyle mi? Yani, onu öylece... sifonu çekemez miyiz?"

Krista bana dehşete düşmüş bir bakış attı. Belki de bu biraz duygusuzcaydı. Goldy'nin küçük hareketsiz bedenine bakarken göğsümde küçük bir çekilme hissediyorum.

"Özür dilerim," diyorum çabucak. "Elbette onu gömebiliriz. Bir cenaze töreni ve her şeyi yapabiliriz."

Bu onu biraz yatıştırır gibi görünüyor. Harika. Şimdi bir Japon balığı için cenaze törenine katılacağım. Cumartesi sabahımı böyle geçireceğime inanamıyorum.

Krista, "Gidip onu saklamak için bir Ziploc torbası getireyim," diyor. "Onu kaseden çıkarabilir misin?"

"Elbette."

Ölü bir balığı fikrinden biraz iğreniyorum ama sanırım teknik olarak sashimi yediğim zamankinden çok da farklı değil. En azından kendime böyle söylüyorum.

Elimdeki küçük ağla akvaryumun üzerine eğildiğimde, içindeki suyun kokusunu alıyorum. Ve işte o zaman kokuyu alıyorum. İlk başta, kokuyu hayal ettiğimden eminim. Ama hayır. Akvaryumdan gelen çok belirgin bir koku var.

Çamaşır suyu.

Krista elinde Goldy'nin içine sığabileceği büyüklükte bir poşetle oturma odasına geri geliyor. Gözleri hâlâ çok şiş ve ona balığının doğal nedenlerle ölmediğini söylemenin zalimlik olup olmayacağını merak ediyorum. Ama gerçeği bilmesi gerekiyor. Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmesi gerekiyor, çünkü bunu ciddiye alıyor gibi görünmüyor.

"Krista," diyorum yavaşça. "Birisi akvaryuma çamaşır suyu koymuş." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Kokusunu ." Kokuyu fark ettiğime göre, tüm odayı doldurmuş gibi görünüyor.

Daha önce fark etmediğime inanamıyorum. "Çok belirgin bir koku."

Krista akvaryuma doğru koşuyor. İçinde ölü bir balık varken burnunu benim yaklaşmak isteyeceğimden daha yaklaştırıyor. Yüzünü kaldırıyor. "I

hiçbir koku almıyorum."

"Ciddi misin?" Kokusunu koridordan bile alabilirdim. "Bu kesinlikle çamaşır suyu, Krista."

Kaseyi tekrar kokluyor. "Bilmiyorum. Çamaşır suyunun nasıl koktuğundan bile tam olarak emin değilim."

"Bu kimyasal bir koku! Çamaşır suyu!"

O bir adım geri çekilene kadar ne kadar gürültü yaptığımın farkında bile değilim. "Tamam, peki akvaryumda neden çamaşır suyu var?"

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. "Whitney onu oraya koymuş olmalı."

"Whitney?" Gözleri dışarı fırladı. "*Whitney* bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü o bir psikopat," diye cevap veriyorum, çünkü bu *çok açık*. "Paraya ihtiyacımız olduğunu biliyorum ama bence onu buradan çıkarmalıyız. Ciddiyim."

Krista kaşlarını çatı. "O zaman ipoteği nasıl ödeyeceğiz?"

Bu noktada, Whitney ile burada yaşamaktansa kovulmayı tercih ederim. Ona güvenmiyorum. Eğer bir Japon balığını zehirleyebiliyorsa, kim bilir başka neler yapabilir? "Savunmasız bir Japon balığını zehirleyecek birinin bizimle yaşamasını gerçekten istiyor musun?"

"Gerçekten hiçbir koku almıyorum..." "Güven bana, Krista."

Bana şüpheli bir bakış atıyor. Bu sinir bozucu. O kimyasal kokuyu nasıl almaz? *Koklamakta zorlanıyor* mu?

"Whitney'den kurtulmamız gerek," diyorum daha güçlü bir şekilde. "Başka birini bulacağız."

"Diğer herkes korkunçtu," diye hatırlatıyor bana. "Whitney'i severim. Burada yaşadığı süre boyunca tatlı olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Evet, *sana*."

Quillizabeth denen kadın onu bıçaklayarak öldürdüğümü gördüğünü iddia ettiğinde bana attığı bakışın aynısını atıyor. "Blake, senin şey olma ihtimalin var mı..."

"Ne olduğumu?"

Ve şimdi gözlerini kaçırıyor. "Whitney'nin yaptığını söylediğin bazı şeyleri *hayal* ettiğini mi?"

"Bu çok saçma." Yine de suçlamasının beni huzursuz hissettirdiğini kabul etmiyorum. "Hiçbir şey hayal etmiyorum. Whitney beni küçümsüyor."

"Birlikte ögle yemeği yediğimizde senden hoşlanmadığına dair hiçbir şey söylemedi."

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. "Birlikte *yemek mi yediniz?*"

"Neden olmasın?" Krista ellerini kalçalarının üzerine koyar. "O düşman değil, Blake. O bizimle yaşıyor."

"O bir düşman," diye karşılık veriyorum, ancak sözcüklerin dudaklarımdan çıkışını duyduğumda sesimin biraz histerik çıktığını fark ediyorum. Goldy'nin kabındaki su şırıldıyor. Boğazımı temizliyorum. "Ve muhtemelen bunu benden öç almak için yaptı."

"Neden senden öç almak istesin ki? Ne için?" "Yatağına yaptığım şey için."

Krista keskin bir nefes alır. "Yatağına ne yaptın?"

Kahretsin. Bunu söylememeliydim. Düşünmeden söyledim.

"Ne yaptın Blake?" Gözlerini bana dikti. "Bana gerçeği söyle."

Kıvranıyorum. O pisliği Whitney'nin yatağına attığımda çok sinirlenmiştim. Geçmişe baktığımda, bunu yaptığım için utanıyorum. Ama bu onun hatası. Mutfağımızda çürüyen meyveleri saklayan oydu. Kötü olan o.

"Meyve sineklerini nasıl yakaladığımızı hatırlıyor musun?" Başlıyorum. "Meğer Whitney dolapların en üst rafına birkaç parça meyve koymuş ve burada yaşadığı süre boyunca meyveler orada çürüyüp durmuş. Kurtçuklar büyüyordu." Hatırladıkça yüzüm buruşuyor. "Ben de ona geri verdim."

"Ona geri mi verdin? Bu ne demek oluyor?"

"Meyveyi onun yatağına bıraktım."

"Aman Tanrım." Krista oturma odasında volta atmaya başladı. "Cidden Whitney'nin yatağına kurtlanmış meyve mi koydun? Senin neyin var böyle? *Aklını* mı kaçırdın?"

"Onu mutfakta bırakan o-"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye patladı. "Her zaman elma yiyen sensin. Belki de orada bırakmışsındır!"

"Sanırım bir kese kağıdına bir demet elma koyduğumu ve tabure olmadan bile ulaşamayacağım en üst rafa tikiştirdiğimi hatırlıyorum!"

Krista başını sallar. "Koridordaki dolapta duran ve bir türlü kurtulamadığın o berbat tabureyi mi kullanıyordun? Bir gün kırıldığında kendini gerçekten inciteceksin."

"Asıl meseleyi kaçırıyorsun," diye çıkışıyorum ona. "Bak, meyveleri oraya bırakanın Whitney olduğunu biliyorum. Şimdi de çamaşır suyu dökerek benden intikam almaya çalışıyor."

akvaryumda."

"Bu *sana* nasıl geri döner ki?" diye karşılık verir. "Goldy'yi seven bendim! Sen onu hiç umursamıyorsun bile! Onu tuvalete atıp sifonu çekmek üzereydin!"

Goldy'yi severdim - sevgi bir balık için güçlü bir kelime. Ama evet, şimdi bana bir seçenek sunsaydı, kesinlikle balığı tuvalete atar ve bu saçma cenazeden kaçınırdım. Ama şu anda hassas nişanlı rolünü oynamak zorundayım. Çünkü işleri düzeltmeye çalışmazsam Krista'yı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğum giderek daha açık hale geliyor. Son zamanlarda aklımı kaçırmışım gibi davranıyor ama bu doğru değil. İşimi kaybettiğimi ve bok gibi uyuduğumu göz önünde bulundurursak (bir başka gümbürtü atağı sayesinde), sanırım oldukça iyi dayanıyorum.

Duygularımı kontrol altına almak için birkaç derin nefes alıyorum. Krista'ya bağırarak işleri daha da kötüleştirecekti.

"Krista," diyorum usulca. "Özür dilerim. Goldy'yi önemsiyordum. Yani, gerçekten önemsiyorum. Ve bu cenazeyi gerçekten yapmak istiyorum. O iyi bir balıktı."

"O iyi bir balıktı," diye burnunu çekiyor Krista.

Çamaşır suyu hakkında başka bir şey söylemiyor, bu da bana balığı öldürenin bu olduğuna inanmadığını düşündürüyor. Garip bir şekilde, kaseyi tekrar kokladığımda, o kadar güçlü kokmuyor. Ama hayal görmüyorum.

Whitney balıklarımızı öldürdü. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Ve içimde bunun sadece bir başlangıç olduğuna dair kötü bir his var.

KÜÇÜK BİR ARKA BAHÇEMİZ VAR, ASLINDA ARKA BAHÇE SAYILMAZ.

Evimizin arkasındaki küçük toprak ve çimenlik alan, Manhattan'da *kimsenin* açık hava alanı olmayan bir cennet olmasına rağmen. Krista ve benim sonbaharda açık havada yemek yemek için küçük bir masa ve sandalyeler kurabileceğimizi hayal etmişim, ancak henüz buna fırsat bulamadık. Bunun yerine, arka bahçemizin ilk kullanımı Goldy'nin son dinlenme yeri olarak hizmet etmek olacak.

Goldy'yi kaseden çıkardım, poşete koydum ve sonra gerçek kıyafetlerimi giymek için üst kata çıktım, çünkü görünüşe göre atlet ve boxer şort bir Japon balığı cenazesi için "uygun kıyafetler" değil. Bir kot pantolon giymeyi düşündüm ama Krista'nın bunu ciddiye almadığım için üzülmelerini istemediğim için güzel bir haki pantolon ve elbise gömleği giydim. Bir balık cenazesi için kravat takma konusunda sınırı çiziyorum. İyi tarafından bakarsak, Krista çamaşırlarımı yıkamaya başladığından beri kaşintılı döküntüler yok olmuş gibi görünüyor.

Oturma odasına döndüğümde Whitney lokantadaki yarım mesaisinden eve dönmüştü. Krista gözlerini silerken onu ve Krista'yı sessizce konuşurken görünce kalbim sıkışıyor. Whitney'nin benim hakkımda ne söylediğini merak ediyorum - kesinlikle iyi bir şey değil. Özellikle de ısrarla beni işaret ediyor gibi görünmesi hiç hoşuma . Bir sonraki *öğle yemeklerinde* ne konuşacaklarını hayal edebiliyorum. Ama sonra Krista bana el sallıyor ve kızgın görünmüyor, sadece üzgün.

"Whitney, Goldy'nin cenazesinde bize katılmak istiyor," dedi bana.

Bu cenazeyi daha az çekici kılabilen bir şey olduğunu düşünmüyordum, ama oldu işte. "Harika," dedim.

Whitney'nin yumuşak kahverengi gözleri bana bakıyor. "Goldy için çok üzüldüm.

Kendini gerçekten ailenin bir parçası gibi hissetti." "Gerçekten öyleydi," diye katılıyor Krista.

Whitney'e ters ters baktım. *Balığımızı öldürdün, seni kaltak.*

Whitney başını akvaryuma doğru çevirir. "Onu senin için bir yere saklayayım. Artık boş olduğu için ona bakmak zor olmalı."

"Evet," diyor Krista. "Haklısın. Çok teşekkür ederim."

Whitney'in kaseden ve içindeki sudan kurtulmasını istemiyorum. İçinde çamaşır suyu olduğunu kanıtlamak istiyorum - bunu test etmenin bir yolu olmalı. Ama Whitney kanıtlardan kurtulursa, Krista bana asla inanmaz.

Whitney kaseye ulaşmadan Krista'nın koluna dokunuyorum. "Belki de yapmamalıyız. Goldy'nin anısını öylece bir kenara atmak istemeyiz, değil mi? Onu mümkün olduğunca uzun süre korumalıyız."

Krista bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Bu kirli balık suyu. Sanırım dökebiliriz."

Tekrar itiraz etmeye başlıyorum ama Whitney çoktan akvaryumu kapmış ve tek yapabildiğim onunla birlikte mutfağa doğru kayboluşunu izlemek oluyor. Su sıçramasının sesi duyuluyor ve balığımızın zehirlendiğine dair her türlü kanıt tam anlamıyla boşa gidiyor.

Whitney mutfaktan eli boş çıkıyor. Akvaryumu nereye koyduğunu bilmiyorum ama kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. Bana o kadar hızlı göz kırptıyor ki, Krista'nın kaçırdığına eminim.

Üçümüz Japon balığı cenazesi için küçük arka bahçeye çıktık. Krista mezar taşı olarak kullanılmak üzere büyük bir kaya buldu ve ben de mezarı kazmak için mutfaktan büyük metal kaşıklardan birini aldım.

"Bunu ne kadar derin yapmalıyım?" Ben soruyorum.

"Şey," diyor Krista düşünceli bir şekilde, "yaklaşık bir metre boyundaki bir insan için mezarı bir metre derinliğinde yapman gerekir. Yani yaklaşık iki inç uzunluğunda bir balık için... Bilmiyorum? Sanırım sadece birkaç santim."

Bu harika, çünkü toprağı kaşıkla kazmak beni heyecanlandırmıyor.

Ben toprağı birkaç santim kazdıktan sonra Krista Goldy'yi şefkatle içine yatırıyor. Parmaklarını öpüyor, sonra da plastik kaplı balığın üzerine koyuyor. Daha sonra Goldy'nin bedenini toprakla örtmek için kaşığı kullanıyorum ve Krista kayayı üstüne yerleştiriyor. Krista içinde balık mezarının yanında diz çökerken, sırttan Whitney'e bakıyorum. Uzanıp onu boğmak istiyorum.

Whitney, "Goldy hakkında birkaç söylemeliyiz," diye konuşuyor.

Krista ayağa kalkıp gözlerini sildi. "Bu gerçekten çok hoş olurdu."

"Blake," diyor Whitney, "başlamak ister misin?"

Ondan gerçekten nefret ediyorum. Ama bunu berbat edemem. Krista'nın beni koca olarak görmeye devam etmesini istiyorsam, trajedi zamanlarında öne çıkabilmeliyim.

"Bugün burada toplanırken Goldy'ye veda etmek istiyoruz." Başımı öne eğiyorum. "Onu evcil hayvan dükkanından aldık ve... tüm Japon balıkları arasında en hızlıydı. Küçük peletler yemeyi severdi, daireler çizerek yüzmeyi severdi ve..." Beklentiyle bana bakan Krista'ya gizlice bakıyorum. "Ve o iyi bir balıktı."

Bu yeterli miydi? Bilemiyorum. Krista biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Ama yani, *hadi* ama. Sahip olduğumuz süre boyunca bir kabın içinde olan bir hayvan hakkında ne kadar çok şey söyleyebilirsin ki?

"Goldy'yi özleyeceğim," diyor Whitney. "Ne zaman oturma odasında olsam, Goldy bana eşlik ediyormuş gibi hissederdim. Bana gülümsediğini hissettiğim zamanlar oldu. İşten eve geldiğimde, ne kadar yorgun olursam olayım, o oradaydı ve etrafta yüzerek beni eğlendiriyordu. Uyuyamadığım gecelerde de yanımdaydı. O gitmiş olsa da, ruhu hala buradaymış gibi hissediyorum. Bizimle birlikte." Titrek bir nefes alıyor. "Ve biz onu kesinlikle asla ama asla unutmayacağız."

Krista'nın gözleri yaşlarla dolar. "Bu çok güzeldi, Whitney. Katılıyorum, ruhu buradaymış gibi hissediyorum."

Benimle dalga mı geçiyor? Onu asla ama asla unutmayacak mıyız? Goldy'yi severdim ama o bir *balıktı*. Beni gölgede bıraktığı için Whitney'e çok kızgınım. Özellikle de onu öldüren o olduğu için. Krista buna inanmayabilir ama ben doğru olduğunu biliyorum.

Krista, Whitney'e bakarak, "Böyle bir şey duymaya gerçekten ihtiyacım vardı," diye devam etti. "Goldy hakkındaki nazik sözlerin için çok teşekkür ederim. Sen çok iyi bir arkadaşsın. Tüm bunların biraz aptalca görünebileceğini biliyorum..." Bana doğru dikkatle bakıyor. "Ama gerçekten yardımcı oluyor."

Whitney elini uzatıyor, Krista da tutuyor. Şakağında bir damar zonkluyor, donuk bir baş ağrısı başlıyor. Krista tekrar ağlamaya başladığında baş ağrısı daha da artıyor ve bana uzanmak yerine *Whitney'e* dönüyor, *Whitney* de ona sarılıyor. Daha fazla dayanamıyorum. Dayanamıyorum işte.

"Pekâlâ, bu kadar saçmalık yeter," diye bağırdım. "Goldy'yi öldürenin sen olduğunu biliyorum, Whitney."

Whitney ve Krista aynı anda başlarını çevirip bana bakıyorlar. Whitney'nin gözlerinde eğlence titreşiyor, ama Krista öfkeli.

"Blake!" diye çıkıştı bana. "Neyin var senin?"

"Yine de doğru," diye karşılık veriyorum. "Goldy'yi öldürdü ve şimdi de üzölmüş gibi yapıyor. Ona bir bakın. Belli ki numara yapıyor!"

Krista dönüp Whitney'e bakıyor, Whitney mucizevi bir şekilde o aptal Japon balığı için gerçekten üzölmüş gibi gözyaşı döküyor. Hadi oradan.

"Blake sadece Goldy'nin ölümüne üzölüyor," diyor Whitney nazıkçe. "Ne söylediğinin farkında değil."

"O üzgün değil!" Krista ağlıyor. "Onu tuvalete atmak istedi!" "Blake!"

Whitney'nin nefesi kesiliyor. "Bunu nasıl yaparsın?"

Whitney'in gözlerinde yine o kahkaha var. Bundan zevk alıyor. Krista'nın benim yerime ona inanmasını seviyor.

Bu tam da onun istediğı şeydi. Tam onun istediğı gibi oynadım. "Peki, evet, balığı tuvalete atıp sifonu çekmek istedim." Sözcükler gibi ağzımdan çıkarken, kız arkadaşımın yüzündeki ifadeyle irkildim. "Ama Goldy'ye zarar vermedim! En azından balıklarımızı *çamaşır suyuyla* zehirleyen bir psikopat değilim! Bu kadar saf olmayı bırak, Krista!"

Krista yorumlarımdan dolayı travma geçirmiş gibi görünürken, Whitney açıkça kahkahalarını bastırıyor. Krista bunu nasıl göremiyor?

Krista bana incinmiş bir bakış fırlattı. "Ben... Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yürüyüşe çıkacağım."

Bu öğleden sonra sinemaya gidecektik ama yas tuttuğumuz için bunun söz konusu olmadığını varsayıyorum. Whitney ve Krista birlikte eve dönerken, ben yeni vaftiz edilmiş Japon balığı mezarlığında geride kalıyorum. Ama onlar evin içinde kaybolurken Whitney dönüp bana bakıyor ve yüzündeki gülümseme balığıma yaptığını ona da yapma isteğı uyandırıyor. Keşke *onu* toprağı gömebilseydim.

GOLDY ÖLELİ BİR HAFTA OLDU.

Cenazeden sonraki birkaç gün boyunca Krista ile aramız gergindi. Japon balığının zamansız ölümünün arkasında Whitney'in olabileceğine inanmayı reddetti. Ve ne zaman bu konuyu açsam, konuşmak istemiyordu.

Ama sakinleşmeye başladı. Dün gece Whitney mesaideyken televizyonda bir film izledik, birlikte güldük ve film bittiğinde haftalardır yapmadığı çikolatalı kurabiyelerden yapmaya bile karar verdi. Ve Whitney dışarıda için kanepede seks yaptık - *aylardır* yapmadığımız bir şey. Belki de iyiyizdir.

Bu gece Cumartesi gecesi ve Krista işten eve döndüğünde onu şık bir restoranda yemeğe götüreceğim, ki VP işimi kaybettiğimden beri bunu yapmamıştım. O güzel bir elbise giyecek, ben de en güzel kolonyamı falan süreceğim. Cazibemi arttıracam ve ilk başta yaptığım gibi onu kazanacağım.

Eğer yapmazsam, o gitmiş olacak. Ve ben bunu gerçekten istemiyorum.

Öğle yemeğinden sonra Central Park'ta birkaç haftadır yapmadığım bir koşuya çıktım. Kırk derecelik havaya rağmen bacaklarım ağrıyana ve tişörtüm terden sıırıslıklam olana kadar kendimi zorladım ve sonra eve koşup soğuk bir duş aldım. Yarın bunun bedelini ödeyeceğim ama bittiğinde kendimi *iyi* hissettim.

Krista'nın kuru temizlemeciden eve dönmesini beklerken televizyonu ve Krista'nın kurabiyelerinden atıştırmak için birkaç tane alıyorum. Krista'nın

Koşunun verdiği adrenalinin etkisi geçti ve biraz uyukladım. Krista'nın anahtarlarını ön kapıda duyana kadar uyanmadım. Ayağa fırlıyorum, randevumuz için özel olarak değiştirdiğim elbise gömleğimdeki kurabiye kırıntılarını fırçalıyorum.

Mükemmel nişanlı. Bunu yapabilirsin.

Krista, çilek sarısı saçlarını toplamış, belli belirsiz kuru temizleme kimyasalları kokan kahverengi taş binaya giriyor. Yine de harika görünüyor. Beni gördüğünde yüzüne yayılan gülümseme, bir çift olarak iyi olacağımızı anlamamı sağlıyor. Whitney bizi ayıramayacak.

Krista, "Benim hesabımda durmak zorunda değilsin," diye takılıyor bana.

"Tabii ki istiyorum." Sıcak bedenini kollarıma almak için odayı geçiyorum. "Seni özledim."

Kıkırdıyor. "Gideli çok uzun zaman olmadı."

"Yine de seni özledim."

Bana gülümsemek için başını eğiyor. Bana böyle bakmasına bayılıyorum. "Geç kaldığım için özür dilerim. Mesajımı aldın mı?"

Ben yapmadım. Genellikle telefonum bir mesajla çalar ve beni uyandırır. Ceplerimi yoklayıp telefonumu arıyorum ama orada değil. Televizyon izlerken sık sık bıraktığım sehpa bakıyorum ama orada da yok.

"Kahretsin." Ceplerimi daha derin kazıyorum. "Telefonum nerede?" "Yatak odasında mı?"

"Muhtemelen." Ama alt kata indiğime eminim. Bu akşam için birkaç restoranın yorumlarını kontrol ettiğimi hatırlıyorum. "Gidip bakayım. Ama bulduktan sonra yemeğe çıkacağız."

Gözleri parlıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Özel bir yer var mı?"

Ona sırtıyorum. "emin ol."

Giyinmeye . Krista ve ben iyi olacağız. O balık çilesi sadece bir anlıktı.

Telefonumu aramak için yukarı çıkıyorum ve Krista da akşam yemeği için güzel (ve umarım şeffaf ve seksi) bir şeyler giymek üzere beni takip ediyor. Yatak odasına ulaştığımda telefonum görünürde yoktu. Genelde komodinin üzerinde tutarım, şarj aletimi de orada tutarım ama orada değil. Şifonyerimde de yok. Hatta battaniyeleri yataktan çekip çarşaflara bakıyorum ama telefonumdan hiçbir iz yok.

"Ne be?" Mırıldandım. "Nereye gitti bu?"

Krista kendi telefonunu çıkardı. "Aramamı ister misin?" "Evet, arasan iyi olur."

Krista'nın telefonunda kayıtlı ilk kişi benim. Numaramı çevirmek için tuşa basıyor ve bir saniye sonra çaldığını duyuyorum. En azından benim telefonum kesinlikle evin içinde.

Ama zil sesi uzakta. Aşağıdan mı geliyor? Belki de mutfakta bırakmışımdır, alt katta kullandığımdan emin olduğum için bu mantıklı olur.

Ancak yatak odasından çıkıp zil sesini takip ettiğimde, sesin aşağıdan gelmediğini anlıyorum. Gözlerimi kaldırıp gökyüzüne bakıyorum.

Üst kattan geliyor. Üçüncü kattan.

TELEFON KAPANMADAN ÖNCE ÇALMA SESİ BİR SANİYE DAHA DEVAM EDER.
sesli mesaj. Ama sesin geldiği ikimiz için de açıktı.

Krista bana bakıyor. "Telefonun neden *yukarıda*?"

"Ben... Bilmiyorum."

Üçüncü kata çıkmak için koridorda ilerliyor ve dar merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Whitney'nin kapısının altındaki ışık yanmıyor, bu da dışarıda olduğu anlamına geliyor, ancak daha önce aşağı indiğimde hala burada olduğundan eminim. Kapı kolunu tutuyorum.

Krista endişeyle, "Onun izni olmadan oraya girmemeliyiz," diyor.

"Boş ver onu," diyorum. "Telefonumun orada ne işi var?"

Krista tekrar itiraz edemedi kapının tokmağını çeviriyorum ve kapıyı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde iterek açıyorum. Oda, en son buraya geldiğimde, çürüyen meyveyi düşüncesizce yatağının üzerine attığım zamanki gibi görünüyor. Tek fark bu sefer yatağın yapılmamış olması.

Odaya baktım. Zil sesi kesildi.

"Belki de yanılmışsındır," diyor Krista. Whitney dışarıdayken onun alanını işgal etmekten pek hoşlanmadığı belli, ama benim umurumda değil. "Belki de banyoda bırakmışsındır. Bu daha mantıklı."

"Numaramı tekrar ara," diye talimat verdim.

Krista itaatkâr bir şekilde telefonundan numaramı tekrar seçiyor. Çınlama yeniden başlıyor ve bu kez kaynağı belli. Whitney'nin yatağındaki buruşuk örtüleri geri çekiyorum ve telefonum çarşafların arasında duruyor.

Telefonu açıyorum. Krista'dan gelen iki cevapsız arama ve geç kalacağını bildiren bir mesaj var. Ama bunların hiçbirisi telefonumun buraya nasıl girdiğini açıklayıyor.

"Blake?" Krista'nın şaşkın sesi arkamdan geliyor. "Bu da ne?"

Etrafımda dönüyorum, şimdi ne olacak? Bir an için, Krista'nın Whitney'i benim gibi görebilmesi için gözlerimin oyulduğu bir duvar resmi gibi korkunç bir şey olmasını umuyorum. Ama elindeki tek şey küçük beyaz bir tüp. Kapağını çıkarana kadar ne olduğunu bile bilmiyorum.

Ruj.

Krista titrek bir sesle, "Gömleğinin yakasındaki renkle aynı," diyor.

"Ne?" Kayıtsızca söyledim. "Hayır, değil."

Ama bu bir yalan. Tamamen aynı renk. Whitney'nin geçen gün mutfakta çürüyen meyveleri bulmadan hemen önce sürdüğü rujun aynısı.

"Whitney konusunda bu kadar garip davranmanın nedeni bu mu?" Krista'nın sesinden acı damlıyor. "Onunla yatıyor musun?"

"Hayır!" Ağlıyorum. "Bu *delilik!* Whitney'den *nefret ediyorum!*"

Alt dudağı titriyor. "O zaman neden gömleğinin yakasında onun ruju vardı? Cep telefonun neden onun *yatağında?*"

"Bana tuzak kuruyor!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Görmüyor musun? Bütün bunları seni aldattığımı düşünmen için yapıyor. Ama aldatmıyorum."

"Neden beni aldattığını düşünmemi istesin ki?"

Biliyorsam ne olayım. Keşke bilseydim. Keşke Whitney'nin neden beni hedef almaya karar verdiğini bilseydim. Çünkü sebebini bilseydim, onu durdurabilirdim.

"Krista," diyorum. "Seni seviyorum. Karım olmanı istiyorum. Asla olmazdım, seni *asla* aldatmayacağım. Yemin ederim."

Krista sağ elimde tuttuğum telefonla sol elindeki rujun arasına bakıyor. "Ben... Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Lütfen." Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaktan yaklaşık beş saniye uzaktayım. "Bana inanmak zorundasın. Beni *tanırsın* Krista. Böyle bir şey yapmam."

Ruju tekrar şifonyerin üstüne indiriyor. Küçük tırnağını çiğniyor, yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Mesele sadece bu değil. Aylardır garip davranıyorsun, Blake."

"Hayır, görmedim."

Bir kaşını kaldırıyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "İşimi kaybettikten sonra benim için zor birkaç ay oldu. Ama diğer ucundan çıkacağım. Yemin ederim."

Topuzundan çözülmüş ipeksi saçlarının gevşek bir tutamıyla oynuyor. "Bilmiyorum. Bence biraz ayrı kalmamız iyi bir fikir olabilir."

Hayır. *Hayır*. Bunu kastetmiş olamaz.

Ama ciddi. İkinci kata inip yatak odamıza dönerken onu uyuşmuş bir şekilde takip ediyorum, sonra da bavulunu dolaptan çıkarışını dehşet içinde izliyorum.

"Krista, hayır," diye yalvarıyorum ona.

Krista'yı kaybedemem. *Kaybedemem*. Hayatımda kalan tek iyi şey o.

Ama şimdi öyle olacak gibi görünüyor. Birazdan Krista odamıza geri dönüyor, çekmecelerinden giysilerini çıkarıp bir bavula yığıyor. Bavulu doldurmadan önce elinden çekip almak istiyorum.

"Yapma bunu." Kelimeleri söylerken sesim çatlıyor. "Lütfen, Krista."

"Sadece birkaç güne ihtiyacım var." Hala sol yüzük parmağında olan nişan yüzüğüyle oynuyor. Eğer çıkarırsa, bu beni öldürecek. "Becky ve Malcolm'la kalacağım."

Harika. Benden nefret eden Becky ve başarısız içki denememizden sonra onun da hayranı olmayan Malcolm ile kalıyor. Eminim ikisi de bütün zamanlarını benimle konuşarak geçirecek.

Ama olsun. Birkaç gün uzak kalmaya ihtiyacı varsa, bırak kalsın. Belki biraz ayrı kalmak iyi bir şey olur. Ve Whitney'le biraz yalnız kalırsam, benimle ilgili onu bu kadar rahatsız eden şeyi itiraf edebilir ve işleri yoluna koyabiliriz.

Bu iyi olacak. Öyle ya da böyle her zaman ayaklarımın üzerinde dururum.

Whitney'nin telefonumu nasıl aldığını hala çözemedim. Ben uyurken masadan aşırmış olmalı. O kadının yanında gözlerimi bir saniye bile kapatamıyorum.

"Blake, bu ne?" Krista diyor.

Şimdi ne oldu?

Krista dolabın içinde çömelmiş, muhtemelen beş milyar çift ayakkabısından hangisini yanına almak istediğini düşünüyor. Ama artık toparlanmıyor, dolapta bir şeye bakıyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Krista doğruldu, elinde küçük beyaz bir sürahi vardı. Neye baktığımı anlamam bir saniye sürdü.

"Çamaşır suyu mu?" Başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmıştım. "Bunun dolabımızda ne işi var?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir fikrin yok mu?" diye tekrarlıyor. "Biri akvaryuma çamaşır suyu döktüğü için Goldy'nin öldüğünü düşündüğünü söyleyip duran sendin. Sonra da *bunu* dolapta mı buldum?"

"Bekle." Ona göz kırpıyorum. "Goldy'yi *benim* öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kasenin çamaşır suyu gibi koktuğunu bile düşünmedin!"

Bir an bocalıyor. "Emin değildim. Whitney'nin bunu yapacağını sanmıyordum. Ama... şey, biraz çamaşır suyu gibi kokuyordu." Bana suçlayıcı bir şekilde baktı. "Goldy'yi Whitney'i suçlamak için mi öldürdün?"

"Hayır! , tabii ki . Muhtemelen düşünemezsin..."

"Artık *ne* düşüneceğimi bilmiyorum." Çamaşır suyu sürahisini şifonyerimizin üzerine bırakıyor ve sürahi gürültüyle yere düşüyor. "Son zamanlarda çok garip davranıyorsun. Şimdi de telefonunu Whitney'nin yatağında buldum. Ve bu çamaşır suyunu *da dolabında* buldum, oysa sen Whitney'nin balıkları bununla zehirlediğini söyleyip duruyordun."

"Tanrım, gerçekten balıklarımızı zehirleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki." Gözlerini indiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu noktada senden hiçbir şey beklemezdim. Ne de olsa kendi şirketinden çaldın."

Göğsümde keskin bir sızı var. Bunu bana söylediğine inanamıyorum. Coble & Roy'da tüm o pislikler olurken Krista'nın beni yürekten desteklemediği tek bir an bile yoktu. Bu şekilde dönmesine ne sebep oldu?

Whitney'in ona söylediği bir şey miydi?

"Ben şirketimden çalmadım!" Sesim yüksek çıkıyor ama kontrol edemiyorum. "Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Son zamanlarda seni çok az tanıyormuşum gibi hissediyorum." Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sürekli kiracımızla ilgili saçma sapan komplo teorileri hakkında atıp tutuyorsun. Geceleri uyumak yerine evde dolaşıyorsun. Kendinden geçtiğinde de uykunda konuşuyorsun-"

"Uykumda mı konuşuyorum?" Bu açıklama beni şok etti. "Ne... ne diyeceğim?"

"Çoğunlukla anlamsız." Başını sallıyor. "Bazen Whitney'nin adını söylüyorsun ki bu çok tuhaf."

Vay canına. Bu...rahatsız edici.

"O medyum kadının haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum," diyor. "Yeterince uzun kalırsam, ne yapacağını Tanrı bilir."

"Krista, *hayır*." Şimdi paniklemeye başlıyorum. Gerçekten gidiyor, muhtemelen . "Seni asla aldatmam ve sana asla zarar vermem."

Krista, yarısı dolu olmasına rağmen bavulun fermuarını çeker. Ayakkabılarını bile getirmemişti - buradan gitmek için o kadar hevesliydi ki. "Sanırım gitsem iyi olacak."

"Krista." Kapının önüne çıkıp yolunu kesiyorum. "Bana inanmak zorundasın. Whitney tüm bunlar için bana tuzak kuruyor. Uyumamı engellemek için bütün gece garip sesler çıkardı. Çürüyen meyveleri dolaba o koydu. Goldy'yi zehirleyen de o, sonra da suçu üzerime atmak için çamaşır suyunu dolaba koyan da."

"Blake, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Söylediğim tek kelimeye bile inanmıyor. Aklımı kaybettiğimi ya da daha kötüsünü düşünüyor.

"Ben gidiyorum," diyor. "Dediğim gibi, kafamı toplamak için birkaç güne ihtiyacım var."

Gitmesini istemiyorum. Bir için aklıma bir düşünce geldi: Krista'dan çok daha büyük ve güçlüyüm. Ve bir silahı da yok. Kalmak istemeyebilir, ama kalmasını *sağlayabilirim*. *Görmesini* sağlayabilirim.

"Blake," diyor ve gözlerinde ani bir korku parıltısı beliriyor.

Kendi düşüncelerimden dehşete düşerek hızla yolundan çekiliyorum. Ne *yapıyorum* ben? Bir kadını *asla* benimle kalmaya zorlamam. Bu fikir aklımdan nasıl geçebildi? Ben öyle bir adam değilim. Annem bana kadınlara *saygı duymayı* öğretti.

Whitney bana ne yaptı?

Ama Krista'yı aşağıya kadar takip ediyorum. Ceketini almasını ve ayaklarını spor ayakkabılarının içine sokmasını izliyorum. Gerçekten gidiyor. Ve ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer dönerse.

"Seni seviyorum Krista," diyorum. Kelimeleri söylerken sesim çatlıyor.

Bana bakmak için dönüyor ve yüzündeki ifade beni neredeyse kırıyor. Kızgın görünmüyor. Sadece perişan görünüyor.

"Özür dilerim." Sesi titriyor. "Olmasını istediğim şey bu değildi."

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde, ön kapıdan çıkarken onu takip ediyorum. Tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum. Yine de duramıyorum.

"Krista," diyorum tekrar. "Bunun hakkında biraz daha konuşabilir miyiz? Lütfen?"

Bu sefer bana hiç cevap vermedi. Onun yerine, taksi çağırmak için sağ elini uzattı.

En iyi zamanlarda bile mahallemizde bir taksi bulmak birkaç dakika sürer ve genellikle bir Uber beklemek zorunda kalırız. Doğal olarak, bir saniye sonra sarı bir taksi kayarak Brownstone'un önünde durdu ve Krista'yı nispeten kuru bırakırken üzerime bir su birikintisi sıçrattı. İçeri girmeden önce bir saniye bile kaybetmedi.

"Krista!" Bağırıyorum.

Pencereden beni izlemek için dönmedi bile.

Taksi bir saniye sonra, ben veda etmeye bile fırsat bulamadan uzaklaşıyor. Uzaklarda kayboluşunu izlerken bunun Krista'yı son görüşüm olup olmayacağını merak ediyorum. Brownstone'a bir daha döndüğünde, işte olduğumu bildiği bir zamanda olacak, böylece ben onu rahatsız etmeden eşyalarının geri kalanını alabilecek.

Hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim. Krista'yı geri alacağım. Ne pahasına olursa olsun.

"Porter!"

Arkamdan gelen çatlak yaşlı ses tüm sinirlerimi geriyor. Bu olmaz. Şimdi olmaz. Arkamı dönüyorum, ellerim çoktan yumruk olmuş. Bay Zimmerly için havamda değilim.

"Size daha kaç kez çöp kutularınızı içeri almanızı söylemem gerekecek?" Bay Zimmerly bana havlıyor.

Bu sözleri söylerken tükürüğünden birkaç parça yüzüme çarpıyor. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Zor bir gündü, bu yüzden ona ulaşamadım." "*İki gün* oldu," diye belirtiyor.

Öyle mi? Lanet olsun.

"Çöp günü *düdü*. Kutularınızı iki gün boyunca burada bıraktınız." Kulağa iğrenç gelen bir balgam çıkarıyor. "Sokağın kendi kişisel çöp kutun olduğunu mu sanıyorsun, Porter?"

"Onları şimdi içeri alacağım," diyorum dişlerimin arasından.

"Harika," diye mırıldandı. "Onları bir gün geç alıyorsun ve sadece ben söyledimde . Nasıl oluyor da bu mahallede saati doğru tutamayan tek kişi sen oluyorsun? Sanırım gittiğin o havalı üniversitede sana zamanı nasıl söyleyeceğini öğretmemişler, ha?"

Biliyor musunuz? Bay H. Zimmerly'den bıktım artık. Buraya taşındığımdan beri neredeyse her hafta onunla uğraşıyorum. Ya şimdi? Benden bu kadar.

Tamamdır.

"Çöp kutularımı kaldırımdan almamı ister misin?" Metal kutulardan birini aldım. "Al bakalım!"

Bu sözlerle birlikte teneke kutuyu Bay Zimmerly'ye doğru olabildiğince sert bir şekilde fırlatıyorum. Doksan yaşına yaklaşmış olmalı ve muhtemelen bu onu öldürebilirdi, ama teneke kutu onu bir mille ısıkalıyor ve yanındaki sokağa yuvarlanıyor. Romatizmalı gözleri büyüdü.

"Senin neyin var, seni deli!" diye bağırıyor bana. "Beni öldürebilirdin!"

Yuvarlandığı yerden çöp kutusunu alıyorum. "Belki de tekrar denemeliyim?" Zimmerly bu sefer mesajı aldı. Koşarak eve geri döndü, Terlikleri yere sürtünüyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki, tamir etmeyi teklif ettiğim kırık basamağa neredeyse tökezliyor. Onun yaşında merdivenlerden düşmek kötü haber olurdu.

Birkaç kişi kargaşayı duydu ve rahatsız bir şekilde etrafta dolaşmaya başladı. Bu mahallede bir sürü işgüzar var. Belki de buradan defolup gitmek daha iyi olur.

Meraklı komşularıma el salladım ve evin içine geri döndüm. Çöp kutusuyla Bay Zimmerly'ye vurmaya çalışmıyordum, bilerek ısıkalamıştım. Onu incitmek istememiştim. Aklımı tamamen kaybetmedim.

Ama Whitney karşımda olsaydı ne yapacağım konusunda aynı şeyi söyleyemem.

SONUNDA MAHALLEDE UZUN BİR YÜRÜYÜŞE ÇIKTIM.

Genellikle, her zaman aklında bir varış noktası olan New Yorklulardan biriyimdir, olmam gereken yere doğru hızlı adımlarla yürürken gözlerim yoldan geçenlerle göz temasından dikkatle kaçınır. Ama bugün, hiçbir hedefim yok. Güneş gökyüzünde alçalırken ve çiseleyen yağmur dönüşürken amaçsızca yürüyorum.

Ve o zaman bile yürümeye devam ediyorum. Hava kesinlikle serin olmasına rağmen ceketim yok. Daha önceki koşumdan dolayı bacaklarım ağrıyor ama umurumda değil.

Tüm bu zaman boyunca tek düşünebildiğim Krista, her şeyi nasıl berbat ettiğim ve bunu nasıl yaptığımı bilmediğim. Telefonumu Whitney'nin odasında bırakmadım. Dolaptaki çamaşır suyu benim değildi. Bunu Goldy'ye ve özellikle Krista'ya asla yapmazdım.

Whitney, Krista ve benim ayrılmamızı istedi. Başından beri amacı buydu.

Ama tek amacının bu olmadığından endişeleniyorum. Bu sadece başlangıç.

Yaklaşık iki saat yürüdüm. Saat sekizden sonra eve dönüyorum, gömleğim nemli, bacaklarım yanıyor, saçlarım kafa derime yapışmış. Yine de iyi oldu. Krista'yı her düşündüğümde karnımdaki keskin acıdan başka bir şey hissetmek istiyorum.

Üst katta bir ışık yanıyor ve bir an için içimde bir umut ışığı belirliyor. Krista geri mi döndü? Fikrini mi değiştirdi?

Ama hayır. Whitney'nin spor ayakkabıları ön kapının yanında. Whitney üst kattaki.

Evimin ikinci katına bakarken midemden hafif bir hırıltı yükseliyor. Şu ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Bu akşam Krista'yı yemeğe çıkarmaya niyetlenmişim ama bu olmayacak. Yiyecek bulmak için buzdolabını karıştırabilirim. En azından bütün meyve sinekleri gitmiş.

Buzdolabını açtım ve dün gecedan kalma Çin yemeği kutusunu gördüm. Krista ve ben brokolili bifteği bitirmiştik ama hâlâ bir kap lo mein kalmıştı. Bozulmadan önce onu da yiyebilirim.

Ve bira var. Hem bolca.

Erişteleri ısıtmaya zahmet etmiyorum - paket servis kabından çıkarır çıkarmaz soğuk tercih ediyorum. Biranın kapağını açıyorum, yarısını bir dikişte içiyorum, sonra paket servisi olan kabı ve birayı oturma odasına geri getiriyorum.

Eğer bu gece Krista ile çıkmayacaksam, sarhoş olabilirim.

Televizyonu rastgele bir reality şovuna çeviriyorum ve lo mein eriştelерimle kanepeye yerleşiyorum. Bir günlük Çin yemeğinin kokusunu çekerek kabı açıyorum. Çatalımı erişteye batırıp iki kez döndürüyorum. Karnımdaki ağrıyı hafifleteceğini umarak ağzıma bir çatal dolusu atıyorum. Çiğnemeye başladım ve sonra...

Birden öğürmeye başladım. Neredeyse *boğuluyorum*.

İçinde saç teli olduğunu fark ettiğiniz bir şeyi yediğinizde hissettiğiniz o duyguyu bilir misiniz? Boğazınızın arkasında kendini düğümler halinde sarması? Bunun ne kadar iğrenç olduğunu biliyor musun?

Şu anda ağzım saç *doluymuş* gibi hissediyorum. Sanki *saç* yiyormuşum gibi... Bir ya da iki eriştenin etrafına sarılmış. Ve kıllar ağzımda uzuyor gibi görünüyor.

Tekrar öğürürken kabı yanımdaki kanepeye bırakıyorum ve yemeği elime tükürüyorum. Tükürdüğüm şeye bakarken karnım dönüyor. Ve yeterince eminim, onu görüyorum. Ama sadece bir tane değil.

Kabı düşürdüğüm kanepeden alıp içine göz gezdiriyorum. Yemeye başlamadan önce paket servis kabına yakından bakmamıştım -neden bakacaktım ki- ama şimdi uzun, kahverengi kıllarla dolu olduğunu görebiliyorum. Neredeyse lo mein kadar kıl var. Belki daha fazla.

Yemeğimde saç var. *Çoğul*.

Oh Tanrım. Sanırım kusacağım.

Öksürerek mutfak lavabosuna koşuyorum. Umutsuz nefes alış verişlerimin arasında, boğazımdan beş tane sağlam saç teli çıkarıyorum ve hala içeride beni boğmakla tehdit eden daha fazlası varmış gibi geliyor. Öğürüyorum ve parmaklarım boğazıma kısmen girmiş olan bir saç telini bulana kadar etrafı yokluyorum ve yaklaşık bir cetvel uzunluğunda bir saç teli çıkarırken ses kutuma sürtünüyor. Yine de hiçbir şey çıkmadı. Neyse ki bir şey yutmamıştım, yoksa gerçekten hasta olurum. Ama yemeğimde *kıl* var. Ve görünüşüne bakılırsa, kime ait olduğundan oldukça eminim.

Daha önce hiç yaşamadığım bir öfke dalgası göğsümde birikiyor. Lavabodaki suyu akıtıyorum, bir avuç suyu yudum yudum içiyorum. Başım uğulduyor. Whitney burada duruyor olsaydı, bıçak bloğundaki bıçaklardan birini alır ve...

Hayır. Kes şunu. Kendine gel, Blake.

Derin nefesler alıyorum ama kendimi sakinleştiremiyorum. Whitney evimi meyve sinekleriyle istila etti, beni korkunç bir isiliğe bulaştırdı, balıklarımı öldürdü ve sevdiğim tek kadınla ilişkimi mahvetti. Peki *ne* için? Buna bir saniye daha katlanamam.

Buraya kadarmış. Her şey bitti. Onun *işi bitti*.

İki kat merdiveni hışımla çıkıyorum, her adımda öfkem artıyor. Üçüncü kata geldiğimde Whitney'nin kapısının altındaki ışığın yandığını görüyorum. Evde olduğuna çok ama çok sevindim.

Avucumu kapısına vuruyorum. Tekrar tekrar. Ve her seferinde, ses daha da yükseliyor.

Whitney'nin kapısını yavaşça açana kadar kapıyı yumruklamam bir dakika sürüyor. Gece için gelmiş gibi görünüyor, pijama şortuyla atletlerinden birini giymiş, kahverengi saçlarını başının iki yanında atkuyruğu yapmış. Gömleği neredeyse transparan ve bu bir an için beni durduruyor. Ama sonra o ölene kadar parmaklarımı boynuna dolamak istediğimi hatırlıyorum.

Bunu yapmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Çıkmanı istiyorum," diye tıslıyorum ona.

"Sana da iyi akşamlar, Blake." Dudakları seğiriyor. "*Krista* nerede?

Bu gece mi?

Ellerim yumruk oldu. "*Hemen* çıkmanı istiyorum."

Bana göz kırptı. "Pardon?"

"Beni duydun. evimden defolup gitmen gerekiyor."

"Gecenin bir yarısı," diye . "Eşyalarımı toplayıp hemen şimdi gitmemi bekleyemezsiniz."

"Saatin kaç olduğu umurumda değil," diye yüzüne tükürdüm. "Burası benim evim ve gitmeni istiyorum. Bıktım artık. *Yeter artık*. Beni duyuyor musun?"

Gözleri sertleşti. "Bu çok kötü oldu, Blake. Canın öyle istiyor diye beni gecenin bir yarısı haber vermeden dışarı atamazsın. Ben burada *yaşıyorum*. Haklarım var."

"Evet, şey..." Ona öyle zehirli bakıyorum ki, derisinin kemiklerinden cızırdayarak ayrıldığını hayal etmemek zor. Yavaş konuşuyorum. Kasıtlı olarak. "Kendi güvenliğiniz için gitmek isteyebilirsiniz."

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi? Ne yapacaksın?"

Şaka mı yapıyor? Ondan en az bir karış uzunum ve çok daha fazla kasım var. *Çok şey yapabilirim*. Onu *mahvedebilirim*.

Yumruğumun Whitney'nin kendini beğenmiş yüzüne değdiğini hayal ediyorum. Parmaklarımın onun sıksa boynuna dolandığını ve dudakları morarana kadar sıktığımı hayal ediyorum. Çok iyi hissettirirdi.

Ona doğru tehditkâr bir adım atıyorum, ellerim hâlâ sıkı yumruklar halinde sıkılı. Ama Whitney irkilmiyor.

Blöfümü gördü. Ne kadar kızgın olsam da, ona zarar vermeyeceğim. Hayatımda hiçbir kadına elimi sürmedim ve Whitney için bu kuralı bozmayacağım. İstesem bile, içimde yok.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bunu otuz günlük ihbarın olarak kabul et."

Eğer gitmezse, tüm eşyalarını alıp binanın önündeki kaldırıma dökeceğim. Beni dava etmesi umurumda değil. Zaten beş parasızım.

"Merak etme," diyor Whitney gülerek, "o zamandan çok önce gitmiş olacağım."

Sonra kapıyı suratıma kapattı. Kilitlediğinde bir tık sesi duydum.

Sözleri güven verici olmalı. Ne de olsa gitmesini *istiyorum*. Yine de bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni çok huzursuz ediyor.

Tehdit gibi geliyor.

BİR İŞ GÜNÜNÜN ARDINDAN TREN İSTASYONUNDAN EVE DOĞRU YÜRÜRKEN, Telefonum cebimde çalıyor.

Krista taşınalı bir hafta oldu. Gittikten sonraki günlerde ona yaklaşık bir milyar mesaj ve sesli mesaj gönderdim. O bana tek bir mesaj göndererek onu biraz rahat bırakmamı istedi, ben de ona bir milyar mesaj ve sesli mesaj daha gönderdim. Sakin davranmakta çok zorlanıyorum. Sadece onu geri istiyorum.

Telefonum her çaldığında, o olmasını umuyorum. Bu yüzden telefonumu çıkardığımda ekranda "Babam" yazdığında hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. Ama babamla haftalardır, belki de daha uzun süredir konuşmadım ve şu anda onu görmeyi ve sesini duymayı çok istediğimi hissediyorum. Yeni işimde hiç arkadaşım yok çünkü Kenny herkese geçmişimden bahsetti ve eski işimden kimse hala benimle konuşmuyor. Bu da Krista ile aramızda geçenler hakkında konuşabileceğim kimsenin olmadığı anlamına geliyor. Goldy bile.

Aramayı cevaplamak için kaydırıyorum ve babamın tanıdık sesi kulağıma dolduğunda göğsümde bir sıkışma hissediyorum: "Blake! Açtın!"

Bu sıkışma hissi daha da sıkılaşıyor. "Ben her zaman açarım. Eğer boşsam."

"Elbette," diyor. "değil. Meşgul olduğumu biliyorum Blake."

Harika, aramalarından kaçtığımı biliyor. Artık yapmayacağım. Bektan bir evlat olmayı bırakacağım. Babam aradığında, telefonu açacağım. En azından çoğu zaman.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor bana. "Yeni işin nasıl?"

"Harika," diye yalan söyledim.

"Bu harika," diyor ve bunu gerçekten söylüyormuş gibi görünmesi onun için bir övgü. "Peki Krista nasıl?"

"O..." Neredeyse yine yalan söyleyecektim ama sonra konuştuğum kişinin babam olduğunu fark ettim. Neden rol yapayım ki? Kimi etkilemeye çalışıyorum? "Taşındı."

"Ah, Blake." Sesi birkaç kademe alçalıyor. "Bunu duyduğuma gerçekten üzuldüm. İyi bir kıza benziyordu ve onu çok sevdiğini biliyorum."

Onu çok mu sevdin? *O tekti.* Ve Whitney bunu *mahvetti.* "Evet," idare ediyorum.

"Ne oldu?"

Krista'yı düşündüğümde her zaman boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Onu aldattığımı düşünüyor."

Ve balığını öldürdüğümü düşünüyor. Yine de o kısmı atlayacağım.

"Öldürdün mü?" diye soruyor.

"Hayır!" Bana bunu sorduğuna inanmıyorum. "Sadece kafasında böyle bir fikir var. Hiçbiri gerçeğe dayanmıyor ama bana inanmıyor."

"Peki" diyor, "seni suçladığı şeyi bile yapmadıysan, neden onu geri kazanmıyorsun?"

"İnan bana, deniyorum." Krista henüz beni engellemedi, ama ona bu kadar çok mesaj göndermeye devam edersem, bir sonraki şey bu olacak. "Boşluğa ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Babam sessiz, bunu düşünüyor. Ne söyleyeceğini duymak için bekliyorum. Komik olan şu ki, babamla pek konuşmasam da harika tavsiyeler veriyor. Akıllı bir adamdır. Annem öldüğünde onunla yaklaşık otuz yıldır evliydi ve maddi sorunları olmasına ve anneme hak ettiğini düşündüğüm her şeyi verememesine rağmen, birlikte her zaman çok mutlu oldular.

Belki annem hayalindeki eve sahip olamadı ve bazen elektrikler kesildi, ama o memnundu. Bana kamp gezileri, ev yemekleri ve ateşböcekleri için hazine avlarıyla dolu harika bir çocukluk yaşattı. Ve sonunda kanser onu alt ettiğinde, babam elini tutarken kendi evinde öldü. Belki de tüm bunlara yanlış bakıyordum.

"Eğer biraz zaman istiyorsa," diyor babam, "bunu ona vermelisin. Onu sevdiğini biliyor. Bence günün sonunda sana geri dönecektir."

İşimi kaybettikten sonra bana verdiği bir başka tavsiyeyi düşünmeden edemiyorum. Cleveland'daki evime dönmemi ve

Krista benimle. Eğer bu tavsiyeyi dinlemiş olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı. Müstakbel gelinimle memleketimde yaşıyor olurum ve muhtemelen şu anda ev arıyor olurduk.

Acaba bu hayalin gerçekleşmesi için çok mu geç?

"Ben de merak ediyordum," dedi babam, "bu yıl Şükran Günü için eve gelmeyi planlıyor musun?"

Doğru ya. Şükran Günü'ne sadece iki hafta var ama aklımdaki son şey bu. Çoğu yıl tatil boyunca çalışıyorum ve Şükran Günü için Cleveland'a dönmeyeli... yani uzun zaman oldu. Ama aniden babamı ve çocukluğumun geçtiği evi görmek için umutsuz bir istek duydum.

Ve bonus olarak Whitney'den de uzak kalacağım.

"Evet," dedim ona. "Orada olacağım."

"Bu harika!" Yüzünü göremiyorum ama gülümsemesini duyabiliyorum. "Hemen şimdi menü üzerinde çalışmaya başlayacağım."

Sokağıma girmek için köşeyi döndüğümde babam yer elması ve mısır ekmeği dolması hakkında bir şeyler geveliyor ve kısa bir süre duruyorum. Gördüğüm bir şey beni derinden sarsıyor. Gözlerimi kırptırıyorum, bunun bir tür serap olduğundan eminim, çünkü baktığım şey mümkün değil. Mutfak dolabımda o çürümüş meyveleri bulduğumda olduğumdan bile daha fazla afallamış durumdayım. Bir an için kalbimin durduğunu hissediyorum.

Çöp gününde günün sonu geldi ve Bay Zimmerly'nin çöp kutuları *hâlâ kaldırımında duruyor*.

"Baba," dedim. "Gitmem gerek."

"Elbette," diyor. "Dayan, Blake. Onu geri getireceğini biliyorum."

"Teşekkürler baba."

Evimin önünde durduğum anda telefonu kapattım. Bunun bir tür serap olabileceğini düşünmüştüm ama şimdi daha yakın olduğum için, Bay Zimmerly'nin normal çöp ve geri dönüşüm kutularının, boşaltılmış olmalarına ve saat neredeyse 5:30 olmasına rağmen hala kaldırımında olduğunu açıkça görebiliyorum.

Bunu onun yüzüne vurmaktan zevk alacağım.

Kendi çöp kutumu evimin arkasına sürüklemek için bir dakikamı ayırıyorum, böylece burada ahlaki üstünlüğün bende olduğunu açıkça gösterebilirim. Bay Zimmerly hala çöpü almak için dışarı çıkmamıştı, ben de onun ön kapısına doğru yürüyorum.

Kapı zilini çalıyorum, zil sesinin evin her yerinde yankılanmasını dinliyorum. Kapının arkasında onun ayak bekliyorum ve duymadığımda,

Kapının zilini ikinci kez çaldım. Ve sonra iyi bir önlem için kapıya vuruyorum.

Bir dakika geçmesine rağmen Bay Zimmerly'den hala bir iz yok. Ben de bir şey duymuyorum. Seyahat ediyor olabilir mi? Sanırım bu mümkün, ama dün gece çöp bidonlarını dışarı koymuştu. Çöplerini dışarı koyup sonra da kasabayı terk etmesi garip görünüyor.

Belki de uyukluyordur. Yaşlı insanlar her zaman kestirir, değil mi? Ve Mr. Zimmerly çok yaşlı.

Tanrım, umarım iyidir.

Neredeyse eve dönmek için arkamı dönecektim ama sonra bir hevesle kapı kolunu denedim. Ve elimde döndü.

Onun evine girmek kötü bir fikir. Bay Zimmerly ve ben, en hafif tabirle, pek iyi arkadaş sayılmayız. Ama gerçek şu ki onun için endişeleniyorum. Çöp gününden sonra çöp kutularını kaldırımdan almaması onun için şok edici derecede alışılmadık bir davranış. Polisi arayıp endişelerimi bildirebilirim ama onu daha dün gördüğüm için, birkaç boş çöp kutusuna dayanarak henüz soruşturma açmaya gerek duymayabilirler. Ve bunu yaptıklarında da çok geç olabilir.

Ya kalçası kırık bir şekilde yatak odasında yerde yatıyorsa? Hayır, o dünyadaki en sevdiğim insan değil, ama onun bir yerlerde çaresiz ve yaralı yattığı fikri göğsümde bir sızıya neden oluyor. Krista ve Whitney'in düşündüklerinin aksine, ben iyi bir insanım. Bay Zimmerly'nin yardıma ihtiyacı varsa, ona yardım etmeye çalışmalıyım.

Ben giriyorum.

Kapıyı aralıyorum, bana doğru gelen bir köpek ya da başka bir hayvanın sesini duymak için duraklıyorum. Yandaki evden hiç havlama sesi duymamış olsam da, bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmazdı. Ama içeri girdiğimde sadece sessizlikle karşılaşıyorum.

"Bay Zimmerly?"

Seslendim. Cevap yok.

bir yıldır burada yaşıyorum ve daha önce Bay Zimmerly'nin evine hiç girmedim. Beni hiç davet etmedi ve ben de onu tanımaya çalışmadım. Ama evine girdiğimde, çok fazla ziyaretçisi olmadığını anladım. Oturma odasındaki mobilyalar eski ve tozlu görünüyor, sanki burada yaşadığı belli olmasına rağmen yıllardır odaya kimse girmemiş gibi. Metal çerçeveler içinde siyah-beyaz fotoğraflarla dolu, yine toz tabakasıyla kaplı şöminesinin yanından geçiyorum. Gözlerim

Kısaca dijital fotoğraf çok önceki zamanlardan kalma bir düğün fotoğrafı gibi görünen bir şey. Ayrıca mutfığımızdakine oldukça benzeyen antika bir saat de var, ancak çalışmayı durdurmuş gibi görünüyor, akrep ve yelkovan on bir ve sekizde donmuş durumda.

"Bay Zimmerly?" Tekrar söylüyorum.

Oturma odasından geçip sert kahverengi halının üzerine basarken, kafamın arkasından gelen bir ses bana geri dönüp gitmem gerektiğini söylüyor. Aslında komşumun evine izinsiz girmiş oluyorum. Ve etrafımdaki sessizlikten evin şu anda boş olduğunu hissediyorum. Eğer market alışverişine çıktıysa ve döndüğünde beni burada bulursa çok kızacaktır. Polisi kendisi arayabilir.

Yine de gitmiyorum.

Bir sonraki durağım benimkinden de küçük olan mutfak. Benimkinden farklı olarak yenilenmemiş ve gaz ocağının üzerinde uzun zamandır kullanılmadığını düşündüren kahverengi bir kabuk tabakası var. Ancak mutfakla ilgili beni rahatsız eden şey mutfak tezgahının üzerinde ne olduğu.

Ağızına kadar dolu bir bardak su. Ve dikkatlice ikiye bölünmüş tam buğday ekmeği üzerine bir sandviç.

Bir insanın kendine öğle yemeği hazırlaması, sonra da alışverişe çıkarken onu mutfak tezgahının üzerinde bırakması tuhaf görünüyor. Ya da kestirmesi. Hayır, komşum yemek niyetiyle kendine bir sandviç yapmış. Ve sonra her ne sebeple olursa olsun, yememiş.

"Bay Zimmerly?" Tekrar sesleniyorum.

Kahretsin.

Mutfaktan tökezleyerek çıktım, başım dönüyordu. Bu noktada kesinlikle polisi aramalıyım. Ne de olsa bir şeylerin ters gittiğine dair elimde yeterince kanıt var. Onlara burada ne yaptığımı açıklamam gerekecek ama buraya onu soymaya gelmedim. Sadece endişelendiğim için evine girdim.

Telefonumu almak için cebime uzanıyorum ve tam parmaklarım telefonumun etrafına dolanırken alt kattaki banyonun ışığının açık olduğunu fark ediyorum.

Kapı hafifçe aralanmış ve sarı bir ışık huzmesi dışarı sızıyor. Bay Zimmerly ışığı kapatodadan çıkan bir adam değildir. Banyoda ışık açıksa, hâlâ içeride olmalı.

Banyoya doğru sürünerek ilerliyorum. Kapıya geldiğimde tereddüt ediyorum, içeriden herhangi bir ses gelip gelmediğini dinliyorum.

Hayır. Hiçbir şey.

Gerçi tuvalette de olabilir.

"Bay Zimmerly?" Son bir kez daha söylüyorum.

Kapıyı çalmak için uzandım, ama zaten kırık olduğu için kapı yerinden oynadı. Tamamen açılıp küçük banyonun içindekileri ortaya çıkardığında menteşeler itiraz ediyor ve ben bu kahverengi taşın yıllardır duyduğu en yüksek çığlığı atarken temel titriyor.

GÖRMEDEN DURAMIYORUM.

Banyodan çıkıp 911'i aradıktan sonra bile. Sağlık görevlileri gelip yapılacak bir şey olmadığını açıkladıktan sonra bile. Sedyeyi Bay Zimmerly'nin evinden yüzünü örten bir çarşafı çıkardıktan sonra bile.

"İyi misiniz Bay Porter?" diye soruyor maviler giymiş genç bir polis memuru.

Ben.

Ambulansın kapıları kapanınca irkildim. Tabii ki, o zaman sirenler çalmayacak. Aciliyet yok. Komşumu banyosunda yerde yatarken bulduğum anda anladım, kafasının etrafında bir kan gölü vardı.

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum, öyle olmasam bile. Keşke biri üzerime bir battaniye falan sarsaydı, çünkü titrememi durduramıyorum. Bu utanç verici.

"böyle şeyler," diyor polis, yirmiden biraz büyük göstermesine rağmen otoriter bir havayla. "Doksan üç yaşındaydı. Banyoda ayağı kaymış ve başını çarpmış olmalı. Bunu her görürüz."

Doksan üç. Tanrım, bu kadar yaşlı olduğunu bilmiyordum. "Hı-hı," diyorum tekrar.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Seninle birlikte olacak biri var mı?"

Kesinlikle kimsem yok ama bu polis memuruna hayat hikâyemi anlatmama gerek yok. "Bir oda arkadaşım var" diyeceğim.

Yeterliymiş gibi başını sallıyor. Eminim önünde yoğun bir gece vardır ve yapmak isteyeceği son şey otuz iki yaşındaki bir adama bakıcılık etmektir.

Ayrıca, ben iyi olacağım. Evet, o cesedi görmek şok ediciydi. Bu gece kabuslar göreceğim. Ama iyi olacağım.

Bay Zimmerly'nin aksine.

"Bu yüzden sizinle bir kez daha teyit etmeliyim..." Memur ceketinden küçük bir iPad'e benzeyen bir şey çıkarıyor. "Neden Bay Zimmerly'nin evindeydiniz?"

"Endişelendim," diyorum. "Çöp kutusunu hiç içeri getirmezd ve bu konuda çok titizdir. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum."

Ona, komşumun kapısını ona cehennemi yaşatmak niyetiyle çaldığımı söylememe gerek yok.

Memur sempatik bir şekilde başını sallar. "Evet. Benim de öyle bir komşum var.

Peki... evinin anahtarı sende mi?"

"Hayır. Kapı açıktı."

"Açık mı?" "Kilitli

değil, yani."

"Genelde kitlemeden mi bırakır?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yani kilidin açık olduğunu fark edince içeri mi girdiniz?"

Başımı salladım. "Sadece iyi emin olmak istedim ama sonra mutfak tezgahının üzerinde bıraktığı yiyecekleri gördüm. Banyoda ışığın açık olduğunu gördüm ve ben..."

Kendimi tıkanırken buluyorum. Neden bilmiyorum. O piçi sevmezdim bile.

"Sorun yok." Memur iPad'in ekranına dokunuyor ve onu ceketinin içine geri koyuyor. "Sanırım bu kadarı yeterli."

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

"Kızını arayacağım," dedi bana. "Ona neler olduğunu anlatacağım."

"Bay Zimmerly'nin bir kızı mı vardı?"

"Öyle görünüyor," diye onaylıyor. "Ta Kaliforniya'da yaşıyor.

Sanırım birbirlerini pek görmemişler."

Onu tanıdığım süre boyunca Bay Zimmerly'nin evine girip çıkan tek bir kişi bile görmedim. Hele kızı olabilecek kadar genç bir kadın hiç görmedim. (Gerçi yaşı göz önüne alındığında, herhangi bir kızın en azından altmışlı yaşlarında olması gerekirdi). Hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir ailesi vardı ama kimse onu umursamıyor gibiydi.

Nedense Krista'yı düşünüyorum. Ve onunla hayat kurmayı nasıl hayal ettiğimi. Onsuz, hiç kimsem yok. Tıpkı Bay Zimmerly'nin kimsesi olmadığı gibi.

Harika. Bir gün kendi banyomda ölene kadar acı çekeceğim, yalnız kalacağım ve çöplerle kafayı bozacağım.

Çevremdekilerin sonuncusu da benim bloğumdan ayrılır ayrılmaz telefonumu çıkarıyorum. Krista'ya bir mesaj yazıyorum:

Bay Zimmerly öldü.

Ekranda yanıt verebileceğini gösteren birkaç baloncuk belirmesi beni cesaretlendirdi. Gerçi daha önce de bu baloncuklar tarafından kandırılmışım.

Ama sonra bir yanıt geliyor:

Özür dilerim. Sen iyi misin?

Biraz sarsıldım. En azından artık çöp kutuları için endişelenmeme gerek yok.

O da cevap yazıyor:

Gümüş astar.

Benimle konuşuyor. Bu gerçekten iyiye işaret. Belki de yalnızlığı bitmiştir ve geri dönmeye hazırdır. Onun dikkatini çekmişken, ekrana bir şeyler yazıyorum:

Seni özledim.

Baloncuklar tekrar beliriyor. Ben orada durup nefesimi tutarak cevap vermesini beklerken ekranda tekrar tekrar yanıp sönüyorlar.

Ama o asla yapmaz.

ÇAMAŞIRHANEDEYİM.

En sevdiğim yer değil, özellikle de dün gecenin çoğunu Bay Zimmerly'nin cesedini bulmakla ilgili kâbuslar görerek, dönüp durarak geçirdikten sonra. Ama fazla seçeneğim yok. Artık Krista isteyken çamaşırlarımı yıkayamıyor ve ben de kendi çamaşır makineme ve kurutucuma güvenemiyorum.

Şimdi iki blok ötedeki çamaşırhaneyi kullanmak zorunda kaldım. Hafta sonu ve yapacak başka bir şeyim yok, bu yüzden kıyafetlerimi çamaşır makinesine attım ve şimdi telefonum, çamaşır sepeti ve üzerinde doldurulmuş bir hayvan geçit töreni olan hadım edici deterjan şişesiyle ayaklarımın dibinde köşede oturuyorum. Kurutma makinesine geçene kadar yirmi dakikam daha var.

Hayatım heyecan verici.

Krista onu özlediğimi söyledikten sonra hala bana mesaj atmadı. Ama bana mesaj atmış olması bile iyiye işaret. Belki de banyomda yalnız ölmeyeceğim.

Gerçi bu noktada, evimde tekrar yalnız yaşamak için her şeyimi verirdim.

Dün gece Whitney'i hiç görmedim. Bir ara eve geldiğini tahmin ediyorum ama ben uyuduğumda ortalıkta yoktu. Üstümden gelen o gürültülü gümürtü ile uyanmayı bekliyordum ama kahverengi taşın en üst katı bütün gece sessizdi. Bu sabah orada olduğundan bile emin değilim. Tabii ki aramız pek iyi değil, bu yüzden varlığını bana belli edecek değil ya.

Çamaşırların makinede yıkanmasının bitmesini beklerken Google arama motoruna Whitney'nin adını yazıyorum. Adıyla ilgili yaptığım ilk aramada pek bir şey çıkmadı ama şu anda kendimi çok daha motive hissediyorum. Ve sıkılmış.

Bir kez daha, sonuçlar çok az. Tüm sosyal medya mecralarını tek tek kontrol ediyorum ama onun adına açılmış hiçbir hesap göremiyorum. O bir hayalet.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Taşınmak için başvururken ehliyetinin fotoğrafını çekmeme izin vermişti. Hala fotoğraflarımda kayıtlı olan görüntüyü buldum ve ehliyetten kııptım. Sonra bir yüz tanıma web sitesi açtım ve fotoğrafı yükledim. Arama motoru çalışırken nefesimi tuttum.

Görünüşe göre Whitney'nin son derece jenerik bir yüzü var, çünkü ekranda sayfalarca fotoğraf beliriyor. Whitney'e benzeyen ama ona hiç benzemeyen düzinelerce kadın arasında geziniyorum. Cherilynn adında bir fotoğrafçı. Alexandra adında bir yazılım mühendisi. Amanda adında bir doktora adayı.

Hiçbiri bana tanıdık gelmiyor. Hiçbiri geçmişte haksızlık ettiğim kadınlar değil. Çok fazla kadına haksızlık ettiğimden değil. Gerektiğinde iş yerinde bir pislik olabilirim, ancak çıktığım tüm kadınlara karşı genellikle iyi davrandım. Elbette birkaç istisna oldu. Lise son sınıfta bir partide kız arkadaşım mutfakta içki içerken ben banyoda bir amigo kızla öpüşmüştüm. Üniversite ikinci sınıfta hamilelik korkusu yaşadım ve daha iyi davranabileceğimi kabul ediyorum. Yine de, o mucizevi bir şekilde adet görmeden ve biz ayrılmadan önce doğru şeyleri söyledim.

Her neyse, Whitney o kızlardan biri değil. Onunla hiç çıkmadım. Bizimle yaşamaya gelmeden önce onu hiç görmedim. Hayatım üzerine bahse girerim.

Bunu anlamaya çalışmak beni çıldırtıyor. Evime girmesine izin verdiğim bu kadın kim? Ve daha da önemlisi, benden ne istiyor?

Hayal kırıklığı içinde telefonumu indiriyorum ve bacaklarımı uzatırken yanlışlıkla çamaşır deterjanı şişesini tekmeliyorum. Şişeyi deviriyorum ve tabii ki kapağını düzgün bir şekilde vidalamayı başaramadığım için deterjan her yere dökülüyor. Bu benim günüm değil. Aslında, benim *yılım* değilmiş gibi hissediyorum.

Çamaşırhanedeki tuvaleti buluyorum ve pisliği temizlemek için bir sürü kağıt havlu alıyorum. Sıvı deterjanı döktüğüm yere döndüm ve

dizlerimin üzerine çömeliyorum. En azından bu bana kıyafetlerimi taşıma zamanı gelene kadar yapacak bir şey verecek. İşler gerçekten bu noktaya geldi.

Ama dökülen çamaşır deterjanının üzerine eğildiğimde, narenciye kokusu yüzüme çarptı. Daha önce fark etmemiştim ama şimdi deterjan şişeden çıkınca acı verici bir şekilde belli oluyor.

Limonen.

Lanet olası çamaşır deterjanımda limonen var.

Artık neredeyse boş olan şişeyi elime alıyorum. Her zaman kullandığım hassas cilt deterjanının aynısı, ekstra kimyasallar ya da kokular içermiyor. Limonen içermediğinden emin olmak için içindekiler bölümünü kontrol ediyorum. Limonen içermiyor.

Bu da birisinin benim haberim olmadan deterjanıma limonenli bir deterjan karıştırdığı anlamına geliyor.

Sonunda mantıklı geldi. Çamaşır makinesini her kullanımdan önce takıntılı bir şekilde temizlememe rağmen yıkadığım tüm kıyafetlere karşı neden alerjik reaksiyon gösterdiğimi nihayet anladım. Çünkü *giysilerimi limonenle yıkıyordum*.

O kadar öfkeliyim ki, elimdeki çamaşır deterjanı şişesini odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. Düşüncesizce telefonumu kapıp Krista'ya bir mesaj gönderiyorum:

Whitney çamaşır deterjanıma limonen koyuyor! Bu yüzden isilik oldum! Bütün bunların arkasında onun olduğunu söylemişim!

Mesajı gönderir göndermez pişman oldum. Krista zaten Whitney'le aramızda garip bir şeyler olduğunu düşünüyor. Bu mesajla işlere yardımcı olmuyorum.

Gönderiyi geri almaya çalışıyorum ama "okundu" olarak işaretleniyor, yani artık çok geç.

Krista yazdıklarımı okudu. Ve bir kez daha, cevap vermiyor.

Tamam, Krista'yı geri kazanmak umduğum kadar kolay olmayacak. Ama şu anda Whitney'i evimden çıkarmaya odaklanmalıyım. O kadın gidene kadar hayatım asla düzelmeyecek.

Ama ondan önce dışarı çıkıp kendime daha fazla çamaşır deterjanı almam ve kıyafetlerimi yıkamam gerekiyor. Tekrar.

Bu pisliği temizleme zamanı.

KRISTA GİTTİĞİNDEN VE BEŞ PARASIZ KALDIĞIMDAN BERİ, ÇAMAŞIRLARIMI BITİRDİKTEN SONRA,

Akşam yemeği için helal yiyecek arabalarından birine girdim.

Sakın yargılama. Gerçek şu ki, bu yiyecek standlarını seviyorum - kavrulmuş sarımsak ve kömürleşmiş etin kışkırtıcı kokuları beni her zaman etkiliyor. Hatta fiyatları arabanın üzerinde yazmayıp, siparişinizi hazırladıktan sonra rastgele bir rakam belirlemelerine bile hayranlık duyuyorum. Ne yazık ki, Krista Central Park'ın girişindeki bir tanesinden gerçekten kötü bir gıda zehirlenmesi geçirdiğinden beri, artık onlardan yemek yemiyor. Ama şu anda burada değil ve bu tamamen farklı bir yemek kamyonu. Krista'yı iki saat boyunca kusturan tek bir kamyonu dayanarak şehirdeki tüm yemek arabalarına karşı ayrımcılık yapmak adil değil.

Falafel dürümümü almak için sırada beklerken ensemde sanki biri beni izliyormuş gibi bir karıncalanma hissediyorum. Elimden geldiğince görmezden geliyorum, çünkü şehir kalabalık ve etrafta her zaman insanlar var, özellikle de yemek arabası için sırada bekleyen insanlara bakan tuhaf tipler.

Ama bu his geçmiyor ve beni o kadar rahatsız ediyor ki, sırf paranoyak olduğumu kendime kanıtlamak için arkamı dönüyorum. Neredeyse iki kez dönüyordum.

Yemek arabasının yanındaki gazete bayisinin yanında bana doğru bakan bir adam var.

Adam kısa boylu ve cılız, buruşuk giysileri ve dağınık keçi sakalı var. Ona baktığımı fark eder etmez, sanki birdenbire gazete bayiiinin sakız seçkisiyle çok ilgilenmiş gibi gözlerini kaçırıyor. Bakıyor muydu?

yoksa sadece akşam yemeği seçeneklerini mi düşünüyor? Eminim ikincisidir. Neredeyse her şeyi bir kenara bırakabilirdim.

Çok tanıdık geliyor.

Hafızamı canlandırmaya çalışarak kafasındaki beyzbol şapkasına bakıyorum. Üzerinde karikatürize edilmiş bir penguen resmi olan beyaz bir beyzbol şapkası. Yetişkin bir adamın takmasını bekleyeceğiniz türden bir şapka değil ve bunu daha önce gördüğüme eminim.

Sonra aklıma geldi. Whitney gelmeden önce boş odaya bakmaya gelenlerden biriydi. Duvar da bir delik açmak isteyen adam, bu yüzden onu kovmak zorunda kaldım. Sadece bu da değil, o zamandan beri onu en az bir kez daha gördüğüme eminim.

Tekrar yukarı bakıyor ve gözlerimiz buluştuğunda bu sefer gözlerini kaçırmıyor.

Sıradan çıkıyorum -ki zaten on dakikadır beklediğim için buna çok sinirleniyorum- ve gazete bayisine doğru ilerliyorum. Adam kasketini düzeltiyor ve bir kez daha bakışlarını kaçırıyor. "Affedersiniz," diyorum. "Bir sorun mu var?"

Bana cevap vermiyor. Bir paket Mentos alıyor ve etiketini inceliyor.

Boğazımı yüksek sesle temizliyorum. "Affedersiniz, dedim."

Önce beni görmezden gelmeye devam edeceğinden emin oluyorum ama sonra kasketini tekrar düzeltiyor ve çenesini kaldırıp bana bakıyor. "Whitney'e yaptığın şey," diye tıslıyor bana, "iğrençti."

enem düştü. Bu da ne böyle? Bu müstakbel kiracı Whitney'i nereden tanıyor? Bu bir tesadüf olamaz, değil mi? Ve ben ona bu kadar iğrenç ne yaptım?

"Bana ne dedin sen?" Nefes alıyorum.

"Beni duydun."

Bu sefer göz temasını kesmiyor. Bana bakıyor, bana meydan okuyor.

O anda bu küçük sürüngenden en az yarım kafa daha uzun olduğumu ve ayrıca ondan elli kilo daha fazla olduğumu fark ettim. İşsizken yaptığım kadar spor salonuna gitmiyorum ama yine de epey kas yapmışım. Hayatımda hiç yumruk atmadım ama şimdi atsam yere serilir. Ve lanet olsun, bu iyi hissettirirdi.

Ona doğru bir adım atıyorum, damarlarımda öfke dolaşıyor. "Bana ne dedin sen?"

Küçük sansarın gözleri açılıyor; dalga geçmediğimi ve istesem onu dümdüz edebileceğimi biliyor. Bana biraz metroda gördüğüm fareleri hatırlatarak sokağın aşağısına doğru kaçıyor.

En azından düşündüğüm kadar paranoyak değilmişim. O adam gerçekten bana bakıyordu, hayal görmüyordum. Ama bu kendimi birazcık bile iyi hissettirmiyor. Çünkü neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

KAFAM ÇOK İYİ.

Dört numaralı birayı bitiriyorum. Yoksa beş miydi? Yol boyunca bir yerlerde izini kaybettim.

Coble & Roy'da çalışırken beş bira bile bana dokunmazdı. Ancak şirketten ayrıldığımdan beri eskisi kadar sık içki içme fırsatım olmadı. Genellikle gecede sadece bir kez ve haftada sadece birkaç kez içiyorum. O yüzden bu biraları *hissediyorum*. Ama bu gece acımı dindirecek bir şeye ihtiyacım var. Henüz sarhoş değilim ama oraya doğru gidiyorum.

Hayatım darmadağın oldu. VP işimi kaybettim. Birikimlerimi tükettiğim için gelecek ay ipoteği nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum ve Whitney'in kira parası bile açığı kapatmaya yetmiyor. Krista gitti.

Ve kiracımın bana karşı anlamadığım bir kan davası var

Son biramı da bitirdikten sonra, bir tane daha almak için mutfağa doğru tökezliyorum. Meyve sineklerinin son birkaç gündür geri döndüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. Whitney'nin mutfağında bir yere sakladığı çürümüş şeyi düşünmek bile istemiyorum. Şu anda onu arayacak enerjim yok.

Yeni bir şişenin kapağını açıp çöpe atıyorum. Kanepeye doğru yürürken uzun bir yudum alıyorum. Ama tam oturma odasına dönerken halıya takılıyorum, köşesi yerinden çıkıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum.

Nefesimin altında küfrediyorum. Düşündüğümde daha sarhoş olabilirim. Aptal halı. Ona takılıp düşmeyi nasıl başardım bilmiyorum ama köşeyi yerine oturtmaya çalıştığımda tüm halının ortasının bozuk olduğunu fark ettim. Köşenin kanepenin altına sığması gerekiyordu ama sığmıyordu, bu yüzden takılıp düştüm.

Şimdiye kadar nasıl fark etmedim bilmiyorum ama son birkaç hafta içinde bu halı yer değiştirmiş. Eskiden çoğunlukla sehpanın altındaydı, ancak şimdi yarısından fazlası sehpanın *yanında*, kanepeden mutfığa giden yolu kaplıyor. Oturma odasında bir şeylerin biraz ters gittiğini fark ettiğimi hatırlıyorum ama o ana kadar ne olduğunu anlayamamıştım.

Neden biri halının yerini değiştirsin ki?

Sarhoşluğuma rağmen (ya da belki de bu yüzden) halıyı hak ettiği yere yerleştirmeye karar verdim. Halıyı yerinde tutan sehpayı itip kaldırıyorum ve sonra halıyı yerden kaldırıyorum. Ancak halıyı kaldırırken, eskiden bulunduğu dikdörtgen şeklindeki parke zeminde büyük kahverengi bir leke olduğunu fark ediyorum.

O da ne?

Yerde neden bir leke var? kısarak neye baktığımı anlamaya çalışıyorum. orada değildi ama o kadar uzun süredir orada ki, her neyse döşeme tahtalarına gömülmüş gibi görünüyor. Halının kendisi temizken nasıl olur da halının *altında* bir leke olur?

Birisi lekeyi kapatmak için halının yerini mi değiştirdi?

Gözlerimi yaklaşık yarım ayak çapındaki kahverengi lekeye dikiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Birisi bir bardak şarap dökmüş gibi görünüyor.

Düzensiz kahverengi dairenin yanına çömeliyorum ve parmaklarımı döşeme tahtalarında gezdiriyorum. Çoktan kurumuş. Acaba çıkarabilir miyim?

Mutfığa bir kez daha gidip bir avuç ıslak kağıt havlu ve lavabonun altından biraz temizlik spreyi alıyorum. Whitney yerime bir şey döktüyse ve ben onu temizleyemezsem ona çok kızacağım. Bu doğrudan depozitodan geliyor.

Döşeme tahtalarının üzerine bol miktarda temizlik sıvısı püskürtüyorum ve emmesi için altmış saniye bekliyorum. Muhtemelen yeterince uzun değil ama bütün geceyi zemini temizleyerek geçirmek istemiyorum, bu yüzden kağıt havluyla bir ilk geçiş yapıyorum. İçim rahatladı, döşeme tahtalarındaki malzemenin bir kısmı kağıt havluyla silinebiliyor. Ama...

Leke kuruyken bunu fark etmemiştim ama şimdi kağıt havlunun üzerinde olduğu için rengi yanlış anladığım çok açık. Leke kahverengi değil.

Koyu kırmızı.

Şarap olmalı. Doğru renk. Tam olarak değil, bazen şarapla ilişkilendirdiğim o morumsu tonu yok. Ama öyle olmalı.

Başka ne olabilir ki? Başka hangi koyu kırmızı sıvı döşeme tahtalarını lekelemiş olabilir?

Tamam, başka bir şey daha var.

Evet, tam olarak kan rengindedir. Şaraptan çok kana benziyor. Ve garip bir metalik kokusu var. Ama o olamaz. Çünkü neden yerimin her yerinde kan lekesi olsun ki?

Kâğıt havluya bakıp, birayla karışmış beynimde bunu çözmeye çalışırken kapı . Ayağa fırladım, kalbim küt küt atıyordu. Bunun Krista olma ihtimali var mı? Ondan haber almadım ama belki de uğramaya karar vermiştir.

Sadece fazladan kıyafet almak için gelmiş olsa bile, umarım .

Kısa bir tereddütten sonra, lekeyi örtmek için halıyı tekrar yere attım. Bir kısmı kâğıt havluya bulaşmış olsa da hâlâ çok belirgin. En azından Krista'nın görmesini istemiyorum.

Ama gözetleme deliğinden gördüğüm Krista değil. Koyu renk takım elbise giymiş adam kapımın önünde duruyordu. Onu tanıyamadım ve bir an için orada öylece durup bu garip adamın gecenin sekizinde kapımın zilini çalarak ne halt ettiğini anlamaya çalıştım.

Ve sonra tekrar çalıyor.

"Kim o?" Kapıdan sesleniyorum.

"Ben New York Polis Departmanı'ndan Dedektif Garrison," diye seslendi, kapıdan içeriye yansıyacak kadar yüksek bir sesle. "Biraz zamanınızı alabilir miyim, Bay Porter?"

Kapımda neden bir dedektif var? Omzumun üzerinden, şu anda evimin zeminindeki kan lekesi olabilecek şeyi gizleyen halıya bakıyorum. Ama bunun için burada olamaz.

Kahretsin. Şu anda bir dedektifin evime girmesine izin vermek istemiyorum, ya da hiçbir zaman, gerçekten. Ama ne yapmam gerekiyor? Ona gitmesini, lütfen sonra gelmesini mi söyleyeyim? Bu bir seçenek değil.

Sonunda kapıyı açtım. Kasım ayının soğuk havası yüzüme çarptıktan sonra üzerimde bir atlet ve boxer short olduğunu fark ediyorum. Bir dedektifle konuşmak için pek de ideal bir kıyafet değil. Ama eminim daha kötülerini de görmüştür.

Dedektif nispeten mütevazı biri. Kırk yaşlarında, koyu kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü. Yanaklarında onu muhtemelen olduğundan daha yaşlı gösteren birkaç çukur dışında ayırt edici bir özelliği yok. Sadece

Onunla ilgili dikkat çekici olan şey, boyuna ve yapısına göre olması gerekenden daha derin olan sesi.

"Blake Porter?" sordu. "Uh-huh."

"Dedektif Garrison," diyor, her ne kadar bana adını kapıda söylemiş olsa da. "Size birkaç soru sorabileceğimi umuyordum. Komşunuzla ilgili."

Halının altında potansiyel olarak şüpheli bir şey varken bir dedektifi evime davet etmek beni heyecanlandırmıyor. Ama yine de, üstü kapalı. Ve dedektif bir cinayeti araştırmıyor. Benimle neden Bay Zimmerly hakkında konuşmak istediğinden emin değilim ama iyi niyetli görünüyor. Yaşlı bir adamın kendi banyosunda kayıp kafasını çarpmasında heyecan verici bir şey yok.

"Elbette." Sağ elimde tuttuğum kâğıt havluyu buruşturarak bir adım geri çekiliyorum. "İçeri gel."

Dedektif adım adım evime giriyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıp soğuk havayı dışarı atıyorum. En azından pantolon giymiş olmayı dileyerek çıplak ayaklarımın arasında kayıyorum. Neden kapıyı açarken pantolon giymedim ki? Neyim var benim böyle?

Dedektif, "Güzel ev," diye yorum yapar.

"Teşekkürler." Gülümsemeye çalışıyorum ama orantısız oluyor. "Peki... neler oluyor? Her şey yolunda mı? Bay Zimmerly hâlâ ölü, değil mi?"

İrkildim. Vay canına, bu şakanın tadı berbattı. Dedektifin yüzüne bakılırsa o da öyle düşünüyor. Ama kötü bir espri anlayışınız olduğu için sizi tutuklayamazlar.

Dedektif Garrison, "Hâlâ ölü," diye onaylıyor.

"Bu konuda kendimi kötü hissediyorum," diyorum, biraz daha duyarlı görünmeye çalışarak. "Öyle mi?" diye gür bir kaşını kaldırıyor. "Neden kötü hissediyorsun?"

"Çünkü, bilirsin, düştü ve kafasını çarptı." Teknik olarak kaşınmasa da kâğıt havluyu tutmayan elimle ön kolumu kaşıyorum. Deterjanı değiştirdiğimden ve kullanmadığım zamanlarda odamda kilitli tuttuğumdan beri pişik sorunumu resmen çözdüm. "Ve belki de oraya daha erken gitseydim -çok geç olmadan- onu kurtarabilirdik."

"sanmıyorum."

"Belki de değildir. Ama olarak bilmiyoruz."

Dedektif gözlerini bana dikti. "Aslında, adli tabip komşunuzun düşme sonucu ölmediğini düşünüyor."

Ne?

"Anlamıyorum." Başımı sallıyorum. "Doksanlı yaşlarındaki bir adama neden otopsi yaptılar ki? Bu tıbbi kaynakların iyi bir kullanımı gibi görünmüyor."

"Bu bir kaza sonucu ölümdü. İyi ki de öyle yapmışlar, çünkü adli tabip kafasındaki travmanın kafasını lavaboya ya da küvete çarpmasıyla uyumlu olmadığını düşünmüş. Kunt kuvvet travması olduğunu düşündü."

Ona bakıyorum. "Ne? Ne diyorsun sen?"

"Birinin komşunuzun kafasına vurduğunu söylüyorum." Dedektif kaşlarını çattı. "O öldürüldü."

BİR BAŞ DÖNMESİ DALGASI ÇÖKÜYOR. DUVARA TUTUNMAK ZORUNDAYIM yere yığılmamak için kendimi zor tutuyorum. İçtiğim dört ya da beş şişe bira midemde çalkalanıyor.

"İçiyor muydunuz, Bay Porter?" Dedektif Garrison bana sordu.

Bana bu soruyu sorması hoşuma gitmiyor. Akşamın bir yarısı ve ben kendi evimdeyim. Birkaç bira içmek benim hakkım. Yirmi Birinci Yasa Değişikliği falan. "Biraz. Ben sadece... Şaşırdım. Bundan emin misin?"

"Çok eminim," diyor Garrison. "Ayrıca şömine rafındaki antika bir saatin üzerinde de kan izleri bulduk."

Saat.

Zimmerly'nin şöminesine bakarken görmüştüm. Mutfağımızdakine ne kadar benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum - neredeyse aynısı. Sonra aklıma geldi.

Mutfağımızdaki saati en son ne zaman gördüm?

"Komşularıyla konuştum," diyor Garrison, "bir şey gören olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Ben bir şey görmedim," diyorum hemen. "Bütün gün işteydim."

"Doğru," diyor, "ama adli tabip bir gece önce öldüğünü söyledi. Peki bir gece önce evine giren ya da çıkan birini gördünüz mü?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Ben... Ben hiçbir şey görmedim."

Bir gece önce mi? Yani mutfak tezgahının üzerindeki sandviç onun öğle yemeği değil, aslında hüznü bir akşam yemeğiydi. Yemek üzereydi.

Birisi evine girip antika saatle kafasına vurarak onu öldürdüğünde.

Birdenbire kendi saatimizin hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için mutfağı kontrol etmek istedim. Bu bir tesadüf olmalı. Öyle *olmalı*.

"...anlaşamadınız mı?" diyor dedektif.

Her nasılsa onu unutmuştum. Kafam çok bulanık. Tanrım, bir fincan kahveye falan ihtiyacım var. "Ne?" Sonunda söyledim.

Garrison eğlenmiş görünmüyor. "Bay Garrison'ın tanıdığı biri var mı? Zimmerly ile anlaşamadınız mı?"

"Pek sayılmaz," diyorum. "Çoğunlukla kapanıktı."

"Uh-huh." Yavaşça başını sallıyor. "Peki ya sen? Bay Zimmerly ile iyi anlaştınız mı?"

Bu işin gidişatından hoşlanmıyorum ama yine de ediyorum. "En iyi arkadaş falan değildik. Ama iyi anlaştık."

"Peki geçen hafta ikiniz ne hakkında kavga ediyordunuz?"

Birdenbire hayatımda aldığım pek çok karardan pişmanlık duymaya başladım. "Aptalcaydı.

Sadece çöp toplama hakkında. Aptal komşu meselesi."

"Aptal komşu meselesi," diye tekrarlıyor.

"Doğru."

Başını bana doğru eğdi. "Peki sen ona çöp tenekesi fırlattın mı?"

Kahretsin.

"Ona vurmaya çalışmıyordum." Başımı öne eğdim. "Bak, bu onunla ilgili değildi. Kız arkadaşım beni yeni terk etmişti ve..."

"Kız arkadaşın seni terk mi etti?"

Neden söylediğim her şeyi tekrarlayıp duruyor? Titrek bir elimi aşırı derecede yağlı hissettiren saçlarımda gezdiriyorum. En son ne zaman duş aldım? "Bazı şeylerin üstesinden geliyoruz, hepsi bu. Biraz ayrı kalacağız."

"Uh-huh."

Oda dönüyor. Bayılmadan önce oturmam gerek. Bu dedektif gerçekten komşumu benim öldürdüğümü mü düşünüyor? Bu mümkün mü?

Ama biri onu öldürdü. Birisi Bay Zimmerly'nin kafasına ağır metal bir saatle vurmuş. Bunu aklım almıyor bile.

"Bay Porter," diyor Garrison, "resmi bir ifade vermek için benimle karakola gelebilir misiniz acaba? Size kahve getirebilirim, orada güzel bir sohbet yaparız ve sonra da bu işi bitiririz."

"Ben... Ben sanmıyorum..."

"Ayrıca, parmak izlerinizi dosyaya koymak harika olur," diyor. "Sadece seni tamamen elemek için, böylece bu baş ağrısından kurtulabilirsin."

Parmak izlerimi istiyor.

Bu hiç iyi değil.

Biradan dolayı beynim hâlâ bulanık ama yine de karakola avukatsız gitmemem ve dedektife daha sonra beni suçlamak için kullanabileceği bilgiler vermemem gerektiğini bilecek kadar aklım başımda.

Ayrıca, oturma odamın zeminindeki kan lekesi olduğundan neredeyse emin olduğum şeyden ve sağ elimde buruşturduğum kanlı kağıt havludan da kurtulmam gerekiyor.

"Aslında," diyorum, "kendimi pek iyi hissetmiyorum. Şu anda pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Sanırım... Yatağa gitmem gerekiyor."

"Sizi seve seve bırakabilirim," diyor. "Arabamı sokağın aşağısına park ettim."

Şu anda karakola gidersem bir daha asla çıkamayacağıma dair içimde korkunç bir his var.

"Özür dilerim," diyorum. "Şu anda yapamam. Yapmak zorunda olmadığım sürece..."

I?"

Dedektif Garrison bir an için orada durdu ve ben onun bir çift kelepçe çıkarıp bileklerime takacak ve beni onunla birlikte karakola götürmeye zorlayacaktı. Ama bunu yapmadı. Sadece kafasını sallıyor.

"Hayır," diyor, "zorunda değilsin. En azından henüz değil."

Henüz değil. Bu benim için iyi değil. Ama kelepçeden iyidir.

"Tamam o zaman," diyor. "Ben yoluma gideyim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Arkasını dönüp kapıma doğru yöneldiğinde nefesimi bırakıyorum. Gidiyor. Tanrıya şükür gidiyor. Kapıyı onun için açabilmek için öne atılıyorum.

"Birkaç sorum daha olabilir Bay Porter," diyor ben kilitleri kurcalarken. Parmaklarım şu anda tam olarak işlevsel değil. "Lütfen kendinizi hazırlayın."

"Tamam," diyorum. "Yardım ne mutlu bana."

Hiç mutlu değilim. Umarım bir daha geri gelmez.

Kapımın önündeki pencereden izliyorum, dedektifin sokağın aşağısında kaybolup arabasına döndüğünden emin oluyorum. Bu da neydi böyle? Bu da neydi?

Bay Zimmerly gerçekten öldürüldü mü? Bu nasıl olabilir? Böyle yaşlı bir adamı kim öldürür ki? Yani, birkaç ay daha geçseydi doğa muhtemelen işi bitirirdi.

Tabii...

Bay Zimmerly'nin onunla sokakta gözle görülür bir tartışmaya girdikten hemen sonra öldürülmesi bir tesadüf mü? Parmak izlerimi almasına izin verseydim o dedektif ne bulacaktı?

Mutfağa dönerken neredeyse ayağım takılıyordu. Yaptığım ilk şey kan lekeli kağıt havluyu çöpe atmak oldu. Sonra bakışlarım mutfak tezgahının en ucuna, Krista'nın o antika saati bit pazarından aldıktan sonra, hayat hala güzelken yerleştirdiği yere düşüyor.

Saatin durduğu yerde boş bir alan var. Kahretsin.

O saat ne zamandır kayıp? Ben bile bilmiyorum. Geçen haftanın tamamı bir bulanıklık gibi geliyor. Ama mutfağımızdaki saatin Bay Zimmerly'yi öldürmek için kullanılanla aynı olduğu açık. Sonra katil, cinayet silahı olarak tanımlanacağını bildiği için onu şöminenin üzerine bıraktı. Ayrıca parmak izlerimle kaplı olduğuna eminim.

Ama belki de bu görüldüğü kadar uğursuz değildir. Krista'nın saati Bay Zimmerly'ye hediye etmiş olması mümkün. Ve bu saat, ürkmüş bir hırsızın onu etkisiz hale getirmek için kullandığı silah olmuş olabilir.

Ama bir şekilde, durumun böyle olduğunu sanmıyorum.

Oturma odasına döndüğümde kalbim küt küt atıyor. Yerdeki lekeye bakmak için halıyı tekrar geri çekiyorum. Şimdi nemlendirdiğim için kahverengiden çok daha kırmızı olduğu çok açık. Burnumu döşeme tahtalarına yaklaştırdığımda şarap gibi kokmuyor.

Ön kapının kilidinde bir anahtar dönüyor ve başımı kaldırıyorum. Tam Whitney hafif bir ceket giymiş olarak taş binaya girdiğinde ayağa kalkmayı başarıyorum. Beni görünce kaşlarını kaldırdı.

"Merhaba Blake," diyor. "Yerle özel bir anı mı böldüm?"

Bay Zimmerly'nin başına gelenlerden *Whitney*'nin sorumlu olması mümkün mü? Mutfağımızdan o saati alıp beni suçlamak için kafasına mı vurdu? Her şeye rağmen, onun bu kadar şeytani ve kasıtlı bir şey yaptığını hayal etmek çok zor. Ama imkansız değil. Birinin neler yapabileceğini asla bilemezsiniz.

Alkolden kaynaklanan çekingenliğime şükrederek döşeme tahtalarını işaret ediyorum. "Bu leke de ne Whitney?"

Benim durduğum yere doğru adım atarak eşlik ediyor. Lekeye bakıyor ve dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor. "Çıkması zor olacak gibi görünüyor."

"Bunu sen mi yaptın?"

Masumca göz kırpmıyor. "Oğlum, çok , değil mi? Belki de içkiyi azaltmalısın."

"Üç bira içtim," diyorum dişlerimin arasından. Tamam, dört. Belki de beş. "Belki de çıkarıcı bir kaltak gibi davranmayı bırakmalısın."

"Bana ne yapacaksın?" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri parlıyor. "Bay Zimmerly'ye yaptığının aynısını mı?"

Ağzım açık kaldı. Ciddi mi bu kız?

"Bu sabah dışarı çıkarken bir dedektif benimle konuştu." Yüzümdeki ifadenin tadını çıkarıyor. "Ona Herb'ün dünyada en sevdiğin kişi olmadığını söyledim."

Hissettiğim öfke dalgası beni neredeyse boğuyor. Beni polise bulaştırmaya nasıl *cüret* eder? Evet, bazen beni kızdırıyordu ama evine girip onu öldürmezdim, Tanrı . "Bay Zimmerly'yi incitecek hiçbir şey yapmadım. Bunu yapabileceğimi düşünemezsiniz!"

"Ne yapabileceğinden emin değilim. Durup dururken kontrol edilemez öfkelerle kapılıyorsun. Son derece paranoyaksın. Beni resmen *tehdit ettin*. Ve gece eve geldiğim her saat, seni transa geçmiş gibi evde dolaşırken buluyorum. Neyin peşinde olduğunu ancak Tanrı bilir."

Bu doğru mu? Bütün gece evde dolaşmıyorum. Evet, uykum bok gibiydi. Ama *o kadar* da kötü değil.

Öyle mi?

Hayır, öyle değil. Whitney beni etkilemeye çalışıyor. Kendimi kaybettiğimi düşünmemi sağlamaya çalışıyor. Komşumun başına gelenlerden bir şekilde sorumlu olup olmadığını merak etmemi bile sağlıyor, öyle olmadığını bilsem bile. O kötü bir insan.

Birdenbire içimden uzanıp parmaklarımı Whitney'nin sıska boynuna dolamak geliyor. Ben ondan çok daha güçlüyüm. Tek yapmam gereken yeterince sıkılmaktı ve bir daha asla onun alaycı gülümsemesine bakmak zorunda kalmayacaktım.

Bu çok kolay olurdu.

Whitney'i bulmadan önce evimize gelen o medyum kadını düşünmeden edemiyorum. Bu oturma odasında birini bıçaklayacağımdan çok emin görünüyordu. Beni Krista'nın cesedinin üzerine çömelmiş gördüğünü söyledi. Gözlerindeki korku gerçektir, Krista'ya kaçmasını söyleyecek kadar gerçektir. O zaman, her şeyin saçmalık olduğunu düşünmüştüm.

Ama ya doğru anladıysa? Ya da en azından bir kısmını?

Ya gördüğü şey gerçekse ama yanlış anladığı yerdeki kızsı?

Düşüncelerim karşısında şok olarak bir adım geri çekildim. Ben asla birini bıçaklayarak öldürmem. Bu söz konusu bile olamaz. Whitney bana ne yapıyor?

"Ben... Ben yatmaya gidiyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Yorgun değilim ama buradan gitmeliyim. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce Whitney'den uzaklaşmalıyım.

Whitney'nin gözlerini sırtımda hissederek merdivenleri olabildiğince hızlı çıkıyorum.

ERTESİ SABAH, KORKUNÇ BİR AKŞAMDAN KALMAYIM.

Yirmili yaşlarımda başında çok fazla içtiğimde olduğu gibi başım zonklıyor. Yıllardır böyle bir akşamdan kalma yaşamamıştım ve o zamanlar çok daha fazla içtim. Krista ile birlikte olduğumdan beri arkadaşlarımla içki içmeye gitme isteğim kalmadı.

Umarım yakında geri döner.

Kapı çaldığında yatakta uzanıyordum. Yanımdaki yastığı kapıp yüzüme koyuyorum ve kapıdaki kişinin gitmesini ya da belki Whitney'nin cevap vermesini umuyorum. Ama kapı ikinci kez çaldığında bunun olmayacağını anlıyorum. Ayrıca, işe gitmem gerekiyor. Zaten Kenny'nin en sevdiği kişi değilim.

Sonunda tökezleyerek yataktan kalktım, bu da baş ağrımı daha da kötüleştirdi. Ağzım yapışmış gibi hissediyorum. Bugün işe nasıl gideceğimi bilmiyorum. Hasta olduğumu bildirmek zorunda kalabilirim ki bunu yapmaktan nefret ederim. Eskiden iş ahlakımla çok gurur duyardım.

Odamdan çıkarken, alt kattan ikinci kata sesler yükseliyor. Görünüşe göre Whitney kapıyı açmış ve görünüşe göre tanıdığı biri. Artık kapıya cevap verme zorunluluğum olmadığına göre banyoya gidip beş dakika boyunca işiyorum.

Bu sefer aşağı inmeden önce bir eşofman giydim. Whitney'nin misafiri varsa, iç çamaşırlarımla olmamayı tercih ederim. Gerçi bu garip, çünkü onun *hiç* misafiri *olmaz*. Birkaç kez dışarı çıktı ama buraya hiç kimseyi davet etmedi. Bir kere bile. Bir tane bile arkadaşı olduğunu sanmıyorum, en azından benim gördüğüm kadarıyla. Bu bir sosyopat belirtisi değil mi?

Merdivenlerin yarısına geldiğimde Whitney'nin oturma odasında biriyle sessizce konuştuğunu görüyorum. Kollarına dokunuyor. Kim olduğunu anlamam bir saniye sürüyor ve birkaç kez göz kırpmam gerekiyor, çünkü doğru gördüğümden emin değilim.

Ben Malcolm.

Takım elbise giymiş ve kravat takmış, muhtemelen Coble & Roy'da bir başka yoğun güne gidiyor, benim olması gereken işi yapıyor. Zonklayan başımı görmezden gelerek geri kalan basamakları koşarak indim. O neden burada? Benimle Krista hakkında konuşmak için mi burada? Yoksa Coble & Roy'la mı ilgili? Ve neden Whitney'le eski arkadaşları gibi konuşuyor?

Onlar beni görmeden önce, ne konuştuklarını duymak için merdivenlerde süzülüyorum. Ama çıkaramıyorum. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışırken nefesimi tutarak bir adım daha yaklaşıyorum.

"Blake!" Malcolm bana sesleniyor. "Hey hey hey!" Yakalandım.

"Hey." Yüzüme sahte bir gülümseme bile yerleştiremeden merdivenlerin geri kalanını inmeyi başarıyorum. "Neler oluyor?"

Malcolm ve Whitney birbirlerine bakıyorlar, bunu çok garip buluyorum. Whitney ellerini ceketinin ceplerine sokuyor, Malcolm'a gülümsüyor ve kapıya doğru yöneliyor. "İşe gitsem iyi olacak," diyor. "Blake'le konuşmana izin vereceğim."

Bu da neydi böyle?

"Whitney'i nereden tanıyorsun?" Mümkün olduğunca rahat bir şekilde soruyorum.

Bir tereddüt etti. "Şu lokantada çalışıyor, Cosmo's. Orayı çok severim."

Sanırım bu mantıklı. Ama onca zaman ne konuştular? Yine de tam olarak soramıyorum. "Peki bu ne hakkında?"

"Dinle, Blake." Ellerini takım elbisesinin üzerine giydiği trençkotun ceplerine soktu. "Cooper'da bir araya geldiğimizde sergilediğim davranışlar için özür dilemek istiyorum. Çok şey yaşadığını biliyorum ve ben bir pislik gibi davrandım."

"Tamam..." Özü samimi görünüyor ama zamanlaması tuhaf. "Yani bu yüzden mi buradasın? Özür dilemek için mi?"

Malcolm ceketinin cebini karıştırıyor. İlk başta ne söyleyeceğini bulmaya çalıştığını düşünüyorum ama sonra bir şey aradığını fark ediyorum. Birkaç saniye sonra mavi kadife bir kutu çıkarıyor ve kalbim sıkışıyor.

"Hayır," diye mırıldandım. "Hayır."

"Çok üzgünüm Blake," diyor.

"Hayır." Kadife kutu zehirden yapılmış gibi bir adım geri çekiliyorum. "Bunu senden almayacağım. Nişanımızı bu şekilde bitiremez."

"Daha bitmedi." Elini omzuma koymaya çalışıyor, ben de omuz silkiyorum. "Sadece biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve bunu geri almanı istedi. Dedi ki... Bunu satarak elde edeceği paranın geçimine yardımcı olabileceğini düşünmüş."

Haklı olmasından nefret ediyorum. O yüzüğü satarak elde edeceğim para beni bir iki ay daha idare edebilir. Ama sonra ne olacak? Yine de her şeyimi kaybedeceğim.

"Blake..." Malcolm'un yüzü acıma doludur. "Hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyor.

Sadece ona biraz zaman vermelisin."

Sertçe yutkundum. "Gitmen gerek." "Blake..."

"Sadece... git. *Şimdi*."

Son on yılda bir kez ağladım, o da annem öldüğünde. Ama şu anda bunu yapmaya çok yaklaştım. Ve bunun Malcolm'un önünde olmasını istemiyorum.

Kadife kutuyu yavaşça sehpanın üzerine bırakıyor. Bana doğru son bir kez bakıyor ve sonra ön kapıdan çıkıp gidiyor.

Kapı kapandığı anda kanepeye çöküp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Hayır. *Hayır*. Bu şekilde bitemez. Onu görmek zorundayım. Onunla konuşmalıyım.

Cebimden telefonumu aldım. Daha fazla düşünmeden ona bir mesaj gönderdim:

Seni görmem gerek Krista.

Ekranda o baloncuklar beliriyor ve bana cevap vereceğini umarak nefesimi tutuyorum. Umarım bana onu görebileceğimi söyler.

Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Saçmalık. Eğer Malcolm aracılığıyla benden ayrılabilceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir. Saatime bakıyorum, kuru temizlemecinin açılmasına daha üç saat var. Hâlâ evde olduğu neredeyse kesin. Bir sonraki mesajı yazarken ellerim titriyor:

Şimdi Becky'nin evine geliyorum. Seni görmem lazım.

Ekrana bakıyorum, beni polisi aramakla tehdit etmesini bekliyorum. Bunu söylerse ne yapacağımı bilmiyorum. Tutuklanmak istemiyorum, özellikle de dün konuştuğum dedektifin benden şüphelenmesinden zaten endişe ettiğim için. O yüzden ekliyorum:

Lütfen.

Telefonu elime alıp birkaç saniye sonra gelecek olan cevabını bekliyorum:

TAMAM. Bir saat içinde gel.

Duş almak için yeterli zamanım var.

BECKY VE MALCOLM'UN BINASI YÜRÜME MESAFESİNDE, BU YÜZDEN

Duştan çıktım, spor ayakkabılarımı giydim ve yola koyuldum.

Anlaştığımız saatten yaklaşık beş dakika önce apartmana varıyorum. Dışarıda, kaldırımda volta atarak bekliyorum ve insanlar bana tuhaf tuhaf bakmaya başlıyor. Telefonumu çıkarıp iyi görüldüğümünden emin olmak için kamerayı kullanıyorum ve gerçek şu ki biraz dağınık görünüyorum. Kısa bir süre önce duş almış olmama rağmen, saçlarım ıslak ve buraya kadar yürüdüğüm için rüzgarla savrulmuş, ayrıca gömleğimin ters olduğunu fark ediyorum.

Gömleğimi çıkarıyorum, bu biraz manevra gerektiriyor çünkü üzerine bir ceket giyiyorum. Çevirmeyi başarıyorum ve sonra tekrar başımın üzerine atıyorum. Ceketini tekrar giyerken, beyaz-sarı saçlı bir kadının birkaç metre ötede durup bana baktığını fark ediyorum.

"Blake?" diye ağzından geçiriyor.

Bağlamın dışında ve saçları onu son gördüğümünden farklı görünüyor -daha mı kısa? Daha mı uzun?- eski kız arkadaşımı tanımam birkaç saniyemi alıyor. "Gwen?"

"O sensin." İki yıl öncesiyle hemen hemen aynı görüldüğümü düşünmeme rağmen Gwen şaşırmış görünüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Gömleğim..." Çaresizce tişörtümü işaret ediyorum. "Her neyse... nasılsın, bilirsin, nasıl gidiyor?"

Göğsünü dışarı çıkarıyor ve gömleğinin kesinlikle ters olmadığını fark etmemek zor. Ve artık sigara kokmuyor. Acaba bıraktı mı?

"Harika, aslında," diyor ve sesinde beni şaşırtan bir keskinlik var. "İş yerinde bir terfi aldım ve ayrıca geçen hafta nişanlandım."

Sonra da devasa elmasını suratıma yapıştırdı.

Neden başarısını burnuma soktuğunu bilmiyorum, çünkü neredeyse hiçbir sebep yokken *benden* ayrılan oydu. Daha , ayrılmamızla sonuçlanan aptalca bir tartışmayı o başlattı. Ayrılmamızda benim hatalı olduğumu düşünüp düşünmediğini bilmiyorum ama bana bakışından, bana karşı sıcak ve bulanık hisler beslemediğini anlayabiliyorum.

"Senin adına çok mutluyum, Gwen." Aşağı yukarı ciddiym. İşimden kovulmam ve nişanlım tarafından terk edilmem gibi önemli olayları içeren kendi başarılarımı sıralamaya başlamayacağım. "Harika görünüyorsun."

Bakışları üzerimde geziniyor. "Ve sen..."

Cümleyi tamamlamıyor. Çok iyi.

Saatime baktım, yukarı çıkma vakti gelmişti. "Her neyse, seni görmek güzeldi ama gitmem gerek."

Bana yorumlamak için fazla çaba sarf etmediğim tuhaf bir bakış atıyor. "Evet, ben de öyle... Görüşürüz Blake."

Onu bir daha asla görmeyeceğime dair bin dolarına bahse girmeye hazırım.

Eski kız arkadaşım ile karşılaşmam beni Krista'yı görmek için iyi bir ruh haline sokmadı. Önceden de endişeliydim ama şimdi çok daha kötü hissediyorum. Ya bundan iki yıl sonra Krista ile sokakta karşılaşsam ve onu zar zor tanırsam? Bunu düşünmek bile göğsümü daraltıyor.

Becky ve Malcolm'un apartmanında kapıcı olduğunu unutmuşum, bu yüzden üst kata çıkma çabalarım muhtemelen işe yaramayacaktı. Bu nedenle, adımlı söylediğimde kapıcının beni el sallayarak içeri almasına minnettarım. Asansörle on ikinci kata çıkarken sağ ayağımı yere vuruyor ve tekrar volta atma isteğine direniyordum.

Apartman kapısına yaklaştığımda tarçın kokusu beni çarpıyor. Belli ki Krista'yı strese sokmuşum, çünkü tarçınlı kurabiyelerini yapıyor. Bu koku beni bir nostalji dalgasına sürüklüyor; onu çok özledim. Onu geri kazanmak için her zamankinden daha kararlıyım. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve bilerek kapıyı çalıyorum.

Becky'nin kapı görevlisi olarak hizmet vermesini bekliyordum, bu yüzden Krista'nın kapıda durduğunu görmek biraz şaşırtıcı oldu. Çilek sarısı saçları

Dürüst olmak gerekirse, o da biraz yorgun ve dağınık görünüyor. Ama bu onu daha da güzelleştiriyor.

Onu görelili bir haftadan biraz fazla oldu ama sanki bir yıl olmuş gibi geliyor.

Tek istediğim ona uzanmak ve onuncu seviye bir sarılma vermek. "Krista," diye boğuluyorum.

Kendi gözleri yaşlarla doluğunda bunu hayal etmiyorum. "Hey, Blake."

Elmas yüzük ceketimin cebinde. Ona geri vermeye hazırım. "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

Nefesini içine çekiyor. "Tamam, ama sadece bir dakikalığına."

Daireye girdiğimde tarçın kokusu daha da güçleniyor. Krista'yı mutfağa kadar takip ediyorum, bir fırın eldiveni çıkarıyor, sonra fırından yeni pişmiş bir tepsi kurabiye çıkarıyor. Onları soğumakta olan başka bir tepsinin yanına yerleştiriyor. *Çok fazla* kurabiye yapmış. Belli ki perişan halde.

"Harika kokuyorlar," diyorum. "Her zamanki gibi."

Küçük gülümsemeyi başarıyor ama bana gülümsemeyi teklif etmiyor. "Teşekkür ." "Kurabiyelerini özledim."

"Teşekkür ederim."

"*Seni* özledim, Krista."

kaçırıyor, yanakları pembeleşiyor. "Blake..."

"Lütfen bana bir şans daha ver." Elini tutmaya çalışıyorum ama elimden kurtuluyor. "Whitney'le aramızda hiçbir şey olmadı. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Öyle olmadığına inanıyorum," diye iç geçirdi, "ama yine de o kadına son derece sağlıksız bir şekilde takıntılısın. Tek konuştuğun o, Blake!"

"Bu doğru değil."

"Bu kesinlikle doğru! O şeytanın vücut bulmuş hali gibi davranıyorsunuz ama o sadece sıradan bir insan. *İyi* bir insan."

Dişlerimi sıktım. "Whitney pek çok şeydir ama iyi biri *değildir*. Aslında..."

Aslında, bence Bay Zimmerly'yi Whitney'nin öldürmüş olma ihtimali var.

Sanırım oturma odamızda korkunç bir şey olmuş olabilir. Sanırım

Whitney beni cinayetle suçlamaya çalışıyor.

Tüm bu kelimeleri kafamda söylerken, kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark ediyorum. Whitney beni cinayetle mi suçluyor? Kulağa saçma geliyor. Bunu söyleyemem.

Yüksek sesle. Krista, Whitney'e takıntılı olduğumu düşünüyorsa, ona gerçekten ne düşündüğümü söylemek işleri daha da kötüleştirir. Hepsi doğru olsa bile.

"Senin için endişeleniyorum, Blake." Kaşlarını birbirine çattı. "Senin için endişeleniyorum... gerçeklik üzerindeki hakimiyetini kaybediyorsun. Bu beni korkutuyor. Çok paranoyaksın ve söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyorsun."

Tamam, ona Bay Zimmerly'yi Whitney'nin öldürdüğünü düşündüğümü kesinlikle söyleyemem. "Ben iyiyim Krista," diye ısrar ediyorum. "Yemin ederim iyiyim. İyi olmamamın tek nedeni çünkü sen taşındın."

"Bunu yapmam gerekiyordu." Kaşlarını çattı. "Üzgünüm ama kontrolden çıktın."

Tüm bunlarla daha fazla başa çıkamadım." "Neyle başa çıkamadın?" Ben de karşılık verdim. "Blake..."

"Ben ciddiym! Sen neden bahsediyorsun?"

Becky kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde arkamda belirene kadar sesimi yükselttiğimi fark etmemiştim bile. Boğazını yüksek sesle temizledi.

"Sanırım gitme vaktin geldi Blake," diyor.

İkisinin arasına bakıyorum. Becky bana ters ters bakıyor, Krista ise sadece üzgün görünüyor. Bu hiç adil değil. Ben yanlış bir şey yapmadım. Krista'yı asla aldatmadım ve Whitney ile aramızda bir şeyler olduğunu hayal etmiyorum. Krista bana inanmayabilir ama o kadının benimle uğraştığını biliyorum. Buraya taşındığı andan beri beni hedef alıyor.

Krista'ya sesleniyorum: "Lütfen biraz daha konuşabilir miyiz?"

"Hayır." Becky'nin sesi sertti.

Neden kapı bekçisi olduğunu anlamıyorum.

"Gitme zamanı. Ayrıca..." Becky beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Gömleğin ters duruyor."

Yere bakıyorum ve gömleğimin önündeki etiketin görüldüğünden emin oluyorum. Lanet olsun. Ters çevirirken ters çevirmiş olmalıyım. Lanet bir gömleği giymek ne kadar zor olabilir ki?

"Peki," dedim. "Ben giderim."

Tezgaahın üzerinde soğumakta olan kurabiye tepsisine bakıyorum. Bir daha Krista'nın unlu mamullerinden yiyebilecek miyim?

"Bekle." Krista yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı, çünkü tezgahtan spatulayı kapıyor. "Sana yol için biraz kurabiye vereyim."

Bu kurabiyeleri asla yiyemeyeceğimden oldukça eminim çünkü ondan kalan son şey onlar, ama benim için paketlemesine izin veriyorum. Bu anı ezberliyorum, ince parmaklarının kurabiyeleri paketten çıkarışını izliyorum.

Tepsi - tırnakları ellerini daha da kırılgan gösteren soluk pembe bir renge boyanmış. Yaklaşık altı tanesini bir Ziploc poşetine yerleştiriyor ve tazeliğini koruması için ağzını kapatıyor. Bir adım öne çıkıyor ve kurabiye poşetini ceketimin cebine sokuyor.

Garip bir şekilde samimi bir jest ve bana her şeye rağmen bir gün tekrar iyi olabilme şansımız olduğunu düşündürüyor.

Keşke Whitney'den kurtulabilsem.

"Güle güle Blake," diyor. "Güle güle Krista," diyorum.

Yedinci seviye bir sarılma için bana uzanıyor, bu da bana bir nebze daha umut verecek kadar sıkı. Onu Becky'nin bana onaylamayan bir bakış atmasına yetecek kadar uzun süre tutuyorum. Ama Becky'nin canı cehenneme.

Öyle ya da böyle Krista'yı geri alacağım.

BROWNSTONE'A DÖNDÜĞÜMDE, YAPTIĞIM ILK ŞEY

Whitney evde değil. Yalnız olduğumdan emin olunca dizüstü bilgisayarımı alıp kanepeye getiriyorum. Başlamasını bekliyorum ve sonra Whitney'nin yaklaşık beş ay önce taşınmadan önce sabit diske indirdiğim geçmiş kontrolünü getiriyorum.

İçinde pek bir şey yok. Hiç tutuklanmadığını ya da hapsedilmediğini doğruluyor. Tutuklanması için aktif bir emir yok. Temel olarak Whitney'in hayatında herhangi bir suç işlediyse bile yakalanmadığını doğruluyor.

Ama benim bilgi bu değil.

Geçmiş kontrolünde doğduğu kasaba da yazıyor. New Jersey'de Telmont adında hiç duymadığım bir yer. Wikipedia'dan bakıyorum, Sussex County'de on beş bin nüfuslu bir kasaba olduğunu yazıyor. Ayrıca Manhattan'a arabayla yaklaşık iki saat uzaklıkta.

Oraya daha önce hiç gitmedim. Bundan eminim. Ama kasabanın ismi bana bir şeyler çağırıyor.

Biraz daha araştırınca buranın sadece bir lisenin olduğu küçük bir kasaba olduğunu öğrendim. Telmont Lisesi'nin web sitesini açtım, bir numara vardı.

Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki telefon numarasına bakıyorum. Şu anda ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum. Whitney'nin Telmont, New Jersey'de doğmuş olması liseye orada gittiği anlamına gelmiyor. Becky'nin evindeyken Becky ve Krista bana aklımı gibi bakıyorlardı, sanki benden korkuyorlardı ve şimdi burada oturuyorum,

New Jersey'deki liseleri Google'da araştırırken, bir yanım tamamen hedeften sapmış olup olmadıklarını merak ediyor.

Yine de içgüdülerim bana bir şeyler söylüyor.

Telefonumu sehpanın üzerine düşürmüştüm ve şimdi titremeye başladı. Masadan aldım ve beni kimin aradığını görünce midem bulandı. Kahretsin, bu Kenny. Bugün hasta olduğumu söylemeyi tamamen unutmuşum. Aramayı cevaplamak için kaydırdım.

"Porter," diye bağırdı bana. "Neredesin? Yirmi dakika sonra Haywood'la toplantımız olduğunu biliyorsun."

Eski işimde olsaydım, bir toplantıyı yönetiyor olurdum. Şimdi ise hesap tablolarının fotokopisini çekiyorum ve kahve dolduruyorum. Ve tabii ki tutanak tutuyorum. "Özür dilerim. Bugün gerçekten hastayım. Yataktan bile kalkamıyorum."

Diğer hatta uzun bir sessizlik var. "Hasta mısın?"

"Evet. anladım. Ateş, titreme. Gerçekten kötü şeyler."

"Biliyor musun," diyor, "Davidson seni bu sabah sokakta görmüş. Metroya giderken batı yakasında olduğunu söyledi."

Bu mümkün mü? Batı yakasında, Becky ve Malcolm'un apartmanının önündeydim. Ama Davidson pisliğin teki ve başımı belaya sokmak için bir şeyler uydurmaktan çekinmiyor.

"Gömleğini çıkardığını söyledi," diye ekliyor Kenny.

Tamam, bu kesinlikle bendim. Tek "Oh" oldu. "Yani hasta değilsin."

"Ben sadece..." Zaten benden hoşlanmayan patronumla sorunlarımı paylaşmak isteyeceğim son şey. "Zor bir sabah oldu. Özel bir güne ihtiyacım var."

"Takdir etmediğim şey aldatma." Sesi gergin. "Özel bir gün isteyebilirdin. Başlangıç olarak günün *başında* bana haber verebilirdin. Ama bunun yerine, gelmeye zahmet etmediğinde seni aramak zorunda kalıyorum ve sonra bana yalan söylüyorsun. Ama senin hakkında duyduklarımdan sonra sanırım şaşırmamalıyım."

"Ben... Özür dilerim," diye kekeledim.

"Bugün gelmek istemiyor musun? İyi o zaman. Yarın da gelme zahmetine girme."

"Kenny-"

"Eşyalarınızı postalayacağız. Güle güle, Porter." Ve sonra telefonu yüzüme kapattı.

Beni kovdu. Buna inanamıyorum. Aslında *inanabilirim*, çünkü son zamanlarda işe gittiğimde bile telefonla arıyordum. Geçici bir işte bile çalışamıyorum.

Ajansa kovulduğumu bildirecek. Sonra ne olacak? Bilmiyorum. Sanırım bana başka bir aşağılayıcı iş bulacaklar. Brownstone'u kesinlikle satmam gerekecek.

Bir şekilde, Whitney tüm bunların arkasında. Sadece neden ve nasıl olduğunu anlamıyorum.

Dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayar ekranına veriyorum. Telmont Lisesi. Hâlâ sabah, yani ararsam kesinlikle açık olacaklar. Bu yapabileceğim bir şey.

Telefonuma on haneli rakamları giriyorum. Hemen çalmaya başladı. Telefonu kavriyorum, avuçlarım aniden terliyor. Tam olarak ne yaptığımı bilmiyorum ama bir yerden başlamalıyım. Whitney Cross hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var ve burası başlamak için en iyi yer.

Birkaç zil sesinden sonra, kulağa hoş gelen bir kadın diğer hattı açar. "Telmont Lisesi," diye cıvıldıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Evet, merhaba. Benim adım John Sanders. Bir iş için bir adayı işe almayı düşünüyorum ve lise transkriptinin bir kopyasını bulmaya çalışıyorum. Bana sizin gönderebileceğinizi söyledi."

"Evet, bunu kesinlikle yapabilirim," diyor kadın neşeyle, "ancak öğrenciden imzalı bir ibraname almamız gerekecek."

Kahretsin, bunu söyleyeceğini hissetmiştim. "Aslında bunu bu sabah faksladık. Almadınız mı?"

Beni rahatlatmak için gülüyor. "Oh, muhtemelen. Bu sabah bir yığın faks geldi ve ben hala hepsine bakmadım. Eminim oradadır."

"Kesinlikle öyle," diye onu temin ediyorum.

Arka planda klavyeye vurduğunu duyabiliyorum. "Adayın adı nedir?"

"Whitney Cross."

Tıkırtılar aniden kesiliyor. "Whitney Cross?" "Evet, doğru."

"Whitney Cross iş başvurusunda

bulundu mu?" "Evet. Bir sorun mu var?"

Diğer hattan nefesini keskin bir şekilde içine çektiğini duyabiliyorum.

"Belki bunu söylemek bana düşmez ama..."

"Ne oldu?"

"Whitney sizin için çalışmak üzere başvuruyorsa, başka bir aday seçmenizi şiddetle tavsiye ederim."

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Neden?"

Sesi birkaç kademe düşüyor. "Whitney Cross son derece tehlikeli biri. Yerinizde olsam uzak dururdum."

WHITNEY CROSS SON DERECE TEHLİKELİ.

Bu bilgiyi, evime taşınmasına izin *vermeden önce* bilmem faydalı olurdu. "Tehlikeli mi?" Ciyak ciyak bağırdım. "Özür dilerim Bay...." Bulduğum sahte ismi hatırlamam bir saniye sürdü. "Sanders." "Bay Sanders," diye düzeltti kendini. "Dedikodu yaymak istemiyorum. Ve uzun zaman önceydi."

"Mükemmel referansları var." Aslında bu doğru. Whitney'nin lokantadaki patronuyla ve eski oda arkadaşı olduğunu söyleyen bir arkadaşıyla bizzat konuştum ve ikisi de ondan övgüyle bahsetti. Patronu bana *daha önce hiç bu kadar nazik ve sorumluluk sahibi biriyle tanışmadığımı* söyledi.

"Oh, eminim," der kadın. "Whitney insanlara istediklerini söyletme konusunda her zaman çok iyiydi."

"Onu nasıl hatırlıyorsun ki? Çok uzun zaman önceydi."

"Whitney'nin yaptıklarını *asla* unutamam. İnanın bana."

"Yani... um..." Kanepede kıvranıyorum. "Whitney tam olarak ne yaptı? Geçmiş kontrolü temiz çıktı."

"Şey, öyle olurdu," diye onaylıyor kadın. "Whitney burnunu temiz tutma konusunda çok iyiydi. Size transkriptini gönderebilirim, notlarının mükemmel olduğunu göreceksiniz. Son derece zekiydi."

"Ama?"

"Çıkarıcı biriydi," diyor alçak sesle. "Etrafı her zaman arkadaşlarıyla çevrili olan kızlardan biriydi, ama hiçbirinin

gerçek dostlardı. Ve eğer biri hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa, onun hayatını mahvetmeyi kendine iş edinirdi."

"Hayatlarını mahvetmek mi?"

"Bunların hepsi varsayım, Bay Sanders." Birden sesi daha fazlasını söylemeye isteksiz çıktı. "Onun hakkında dedikodu yaymaya başlamak istemiyorum. Belki de değişmiştir."

Aksine, bu kadın dedikodu yaymayı *seviyor* gibi görünüyor. Sadece konuşmaya devam etmesini sağlamalıyım.

"Bunların hepsi gizli," diye onu rahatlatıyorum. "Ama bu önemli bir pozisyon ve onun doğru aday olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Oh! Anlıyorum."

"Bilmem gereken herhangi bir bilgi varsa, memnun olurum. Bana büyük bir hizmette bulunmuş olursunuz."

"Evet, anlıyorum." Sesini daha da alçaltıyor, öyle ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Bakın, Whitney'nin gençken yaptığı şeylerle ilgili pek çok hikaye vardı ama ben bunların hiçbirine şahit olmadım. Son sınıfta erkek arkadaşıyla bir sorun yaşayana kadar neler yapabileceğini hiç görmemiştim."

"Erkek arkadaşı mı?"

"Adı Jordan Gallo'ydu," diyor. "Yeterince iyi bir çocuktü. Futbol oyuncusu. Whitney'le yaklaşık bir yıldır çıkıyorlarmış. Sonra görünüşe göre onu başka bir kızla aldatmış - erkekler nasıldır bilirsiniz. Milyonlarca kez gördüğünüz sıradan bir lise dramasıydı. Ayrılmışlar ve Whitney onu yok etmeyi kendine görev edinmiş."

"Oh." Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Onun da dediği gibi, tipik bir lise draması gibi. Bu kadının on beş yıl sonra bunu hatırlamasına bile şaşırdım.

"Bay Sanders, Jordan Gallo okulun çatısından atladı." Donup kaldım. "Ne?"

"Ona *eziyet ediyordu*," diye fısıldıyor telefonda. "İntihar etmeden birkaç gün önce onu gördüğümü hatırlıyorum, berbat görünüyordu. Sanki ona musallat olan bir hayalet vardı."

"Ona eziyet etmek için ne yaptı?"

"Ben sadece söylentileri duydum. Ben sadece okul sekreteriyim." Fısıltısı zar zor duyuluyor ve telefonu kulağıma yaklaştırmam gerekiyor. "Ama ayrıldıktan hemen sonra, yaklaşmakta olan bir sınav çantasında bulunduğunda kopya çekmekten yakalandı, her ne kadar çantaya nasıl girdiğine dair hiçbir fikri olmadığına yemin etse de

Orada. Okuldan atılmadı ama futbol takımından atıldı. Futbol onun için her şeydi ve burs alacağına güveniyordu. Tabii ki bu gerçekleşmedi." Sanki anısına kapılmış gibi duraksıyor. "Bir de Jordan'ın dolabını açıp böceklerle dolu bulduğu zaman vardı." Telefonda ürperdiğini duyabiliyorum neredeyse.

Jordan Gallo'nun başına gelenlerin hikayesi benimkinden farklı ama ürkütücü derecede tanıdık.

"Ama hepsi bu kadar değil," diye ekliyor. "Jordan ölmeden önce garip davranıyor olsa da, ailesi onun asla kendini öldürmeyeceği konusunda ısrar ediyordu."

"Ne olduğunu düşündüler?"

"Görünüşe göre Jordan ve Whitney yalnız kalmak için birlikte çatıya çıkıyorlarmış," diyor. "Ailesi onu ittiği ve intihar süsü verdiği konusunda ısrar etti."

"Yani..." Öksürüyorum. "Vay canına. Bu oldukça korkunç. Hiç suçlandı mı?" "Polisin olayı araştırmasını sağlamaya çalışıyorlardı," diyor. "Ama sonra Whitney çekip gitti. Yani, şehri terk etti. bitirmeye bile zahmet etmemiş.

Ailesi bile nereye gittiğini bilmiyordu.

iddia ettiler."

"Oh."

"Her zaman ülkeyi terk ettiğini düşünmüşümdür," diye düşünüyor kadın. "Dünyayı gezmek isteyen birine benziyordu. Her iki durumda da, çok fazla sıcak olduğu için şehirden ayrılmak zorunda kaldı. Eğer kalsaydı, muhtemelen hakkında suç duyurusunda bulunulacaktı."

"Artık Manhattan'a döndü," diyorum zayıf bir sesle. "Yani..."

"Tanrım, seninle çok konuştum, değil mi?" diye iç geçiriyor. "Dinle, seni üzmem istemedim. Bunların hepsi söylenti idi ve oldukça uzun zaman önce oldular."

Yine de hiç değişmemiş.

"değil," diye idare ediyorum. "Sahip olmak için kesinlikle iyi bir bilgi." "Hâlâ o transkripti istiyor musunuz Bay Sanders?"

"Uh, evet. Evet, bu harika olur."

E-posta hesabıma yönlendiren sanal faks numaramı okuyorum. Telmont Lisesi'ndeki çok yardımsever sekreter bana veda edip iyi şanslar diliyor ve Whitney'nin transkriptiyle birlikte faksın gelmesini bekliyorum.

Telefonu kapattıktan sonra ellerim titremeye devam ediyor. Yüzüme biraz su çarpmak için banyoya gidiyorum ve aynaya baktığımda

Lavabonun üzerinde... Bir felaket gibi görünüyorum. Saçlarım diken diken, gözlerimin altında koyu mor halkalar var ve birkaç ay öncesine göre on yaş daha yaşlı görünüyorum. Dişlerim bile eskisi gibi inci gibi beyaz görünmüyor.

Whitney'in eski erkek arkadaşı çatıdan düşmeden önce nasıl görünüyordu merak ediyorum.

Zavallı çocuk, Jordan Gallo. Whitney Cross'a karşı bir günah işledi ve Whitney Cross ona en büyük bedeli ödetti.

Ve şimdi bunu bana yapıyor. Ama bu sefer nedenini anlamıyorum.

Yüzümü kuruluyorum ve mutfığa gidiyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için bir bira içmek istiyorum ama saatin sabahın onu olduğunun farkındayım. O yola girmek istemiyorum. Bunun yerine lavabodan kendime bir bardak su dolduruyorum. Bardağımı doldururken bir karasinek yüzümde vızıldıyor. Sinekler son zamanlarda intikam için geri döndüler, ancak bunlar daha büyük çeşitlilikte. Acaba Whitney mutfığıma daha fazla çürümüş meyve mi sakladı? Bunu ona hiç yakıştıramadım.

Bu kez sineklerin mutfak tezgahı ile buzdolabı arasındaki boşlukta toplandıklarını fark ettim. Boşluk yaklaşık beş santim; çürümüş bir elma ya da armut gibi bir şeyi sıkıştırmaya yetecek kadar büyük. Orada bir şey olmalı. Bundan eminim.

Cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum. Boşluğa tutuyorum ve eminim ki boşluğun içine tıkılmış bir kese kâğıdına benzeyen şeyi zar zor seçebiliyorum.

Bir yanım onu orada bırakmak istiyor. Daha fazla kurtçukla uğraşmak istemiyorum-şu anda değil. Ama daha iyi görebilmek için boşluğa yaklaştığımda koku midemi bulandırıyor. Farklı ve öncekinden çok daha kötü kokuyor.

Orada ne var öyle?

Buzdolabının yanına çömeliyorum. Kolumu boşluğa uzatıp kâğıdını almaya çalışıyorum. Ama kolum yeterince uzun değil. Ona ulaşamıyorum. Birkaç santime daha ihtiyacım var.

Kalkıp çekmecelerden birini karıştırıyorum ve bir servis kaşığı çıkarıyorum. Buzdolabına dönüyorum ve sefer kaşığı kullanarak poşeti açıklığa yaklaşıtıyorum. Birkaç çentikten sonra, poşetin köşesine tutunabiliyorum ve onu çekip çıkarıyorum.

Kokunun ve sineklerin sebebinin çantanın içindeki şey olduğuna dair aklımda herhangi bir şüphe varsa, bu şüphe kafamdan uçup gitti. Hatta

İçine bakmadan önce, tatlı, çürümüş koku baskın geliyor. Böcekler ona yaklaşmak için savaşıyor, o her neyse.

İçine bakmak zorundayım. Bu çantada ne olduğunu bilmek zorundayım. İstemiyorum ama görmem gerek.

Erkek ol, Blake. Ne kadar kötü olabilir ki?

Ellerim hâlâ titriyor. Gözlerimi kısarak kahverengi kâğıt torbanın derinliklerine bakıyor, içindikileri mutfak tezgâhına dökmeden iyice görmeye çalışıyorum. Her biri yaklaşık beş santim uzunluğunda üç küçük nesne var gibi görünüyor.

Bu da ne...

Tanrım.

Aman Tanrım.

Bu düşündüğümden çok daha kötü.

ÇÜRÜK MEYVE DEĞİL.

Keşke çürük meyve olsaydı. Bu çok daha iyi olurdu.

Parmaklar.

Bunu anlamam bir saniyeden fazla sürdü. Çünkü parmakların rengi solmuş ve şişmişti, *ayrıca* bir kese kağıdını açıp içinde üç parmak bulmayı beklemesiniz. Korkunç bir şey bekleseniz bile, *bunu* beklemesiniz.

Pembe boyalı tırnaklar onu ele verdi.

Midem sıkışıyor ve karşı konulmaz bir mide bulantısı dalgasına kapılıyorum. İçinde parmaklar olan poşet ve etrafımda dönen sinekler arasında kendimi kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Ama birkaç derin, hırıltılı nefes alıyorum ve sonra iyiyim. İçinde üç parmağı olan bir kese kağıdı tutan bir adam ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiyim. Kendi parmaklarım karıncalanıyor.

Kendimi kontrol ettikten sonra telefonumu almak için cebime uzanıyorum. Dokuz ve ardından bir yazıyorum ama son rakamı yazamadan kendimi durduruyorum.

Belki de polisi aramamalıyım.

Yapılacak en bariz şey bu gibi görünüyor. Bu parmaklar bir aitti ve o kişinin izniyle evimde saklanmadıklarından oldukça eminim. Bunu polise nasıl açıklayacağım? *Evet, mutfağımı karıştırıyordum ve bu parmakları buldum. Buna ne dersiniz?*

Ayrıca, Bay Zimmerly'yi düşünmeden edemiyorum, sonuçta kaza olmadığı ortaya çıkan küçük kazası hakkında ve nasıl hissettirdiğini

kanıtlar benim sorumlu olabileceğimi göstermeye başladı.

Ya bu parmaklar bir şekilde beni de gösteriyorsa?

Nasıl yapabileceklerini bilmiyorum. Sonuçta, öldürülen ya da kayıp olan kimseyi tanımıyorum - Zimmerly dışında, ama onun da tüm parmaklarını kaybettiğinden eminim. Ama yerde hala tamamen temizlemeyi başaramadığım garip bir kan lekesi var. Tüm bunların Whitney'e geri dönmesi mümkün mü?

Kese kâğıdını mutfak tezgâhının üzerine bırakıyorum. Telefonumdan e-postamı açtığımda neredeyse transa geçmiş gibi hissediyorum, gelen kutuma yeni bir belge gelmiş.

Whitney'nin Telmont Lisesi'transkripti.

Telmont ismi bana hala tanıdık geliyor. Bir yerlerde duyduğuma yemin edebilirim. Belgenin sayfaları arasında geziniyorum ve tıpkı telefondaki kadının söz verdiği gibi, Whitney'nin dersleri ve lisedeki üstün notlarıyla dolu. Ama bunların hiçbirini beni ilgilendirmiyor. Bu transkriptte dikkatimi çeken tek bir bilgi var.

Whitney'nin ev adresi.

Lisedeyken ailesi orada yaşıyormuş. Ve hala orada yaşıyor olma ihtimalleri var. Whitney Cross'la ilgili hikayede sekreterin bana anlatabildiğinden daha fazlası olduğunu hissettim ve cevaplar için çaresizim. Whitney Cross hakkında kaçırdığım önemli bir şey var ve geldiği yer bunun anahtarı olabilir.

Ailesiyle konuşmalıyım. Bunu neden yaptığını bilmek zorundayım.

Ben.

Onları arayabilirim, ama içimden bir ses cevap vermeyeceklerini söylüyor. Telefonda sorduğum sorular. Hayır, bunun şahsen yapılması gerekiyor.

Telefonumdaki harita uygulamasına adresi giriyorum. Yol iki saatten biraz fazla. Saatile bakıyorum. Eğer hemen yola çıkarsam, öğleden sonra bu adreste olabilirim. Tabii arabam yok, bu da işleri zorlaştırıyor. Telmont toplu taşıma araçlarıyla ulaşılabilir türden bir kasaba değil. Whitney'nin ailesinin hâlâ bu adreste oturup oturmadığını kim bilebilir? Belki de şimdiye kadar kasabayı terk etmişlerdir, kızları cinayetle suçlanan birinin yaptığı gibi.

Polisi aramalıyım. Normal, yasalara saygılı bir insan mutfağında parçalanmış ceset parçaları bulsa böyle yapardı.

Ama Jordan Gallo'yu düşünmeden edemiyorum. Whitney Cross'u aldatmaya cüret eden o zavallı çocuk. Ölümünden onun sorumlu olduğuna hiç şüphem yok ve bunu bir intihar gibi göstermeyi başardı. İçimden bir ses polisi ararsam, evimden kelepçeli çıkacağımı söylüyor.

Siktir et. Telmont'a gidiyorum.

ARABA MESELESİ BİR SORUN OLACAK. YANI, BENİM ARABAM YOK, ve kiralama çok pahalı.

Manhattan'da yaşarken araba sahibi olmak çoğunlukla bir sorumluluktur. Sokaklar tehlikelidir, park yeri azdır ve toplu taşıma her yerde bulunur. Araba sahibi olmak için bir neden yok.

Coble & Roy'daki arkadaşlarımla çoğunun arabası vardı. Statü sembolü olarak kullandıkları ve hafta sonları gezintiye çıktıkları lüks araçlar. Beş parasız büyümüş biri olarak, zaten çoğu zaman garajda saklayacağım bir Porsche'ye servet harcayacak durumda değildim. Ancak eski arkadaşlarımla herhangi bir etkileşimim yok, bu yüzden onları durup dururken arayıp arabalarını ödünç isteyemem.

Arabası olan tanıdığım tek kişi Malcolm. O ve ben pek iyi arkadaş sayılmayız ama belki işimi çaldıktan ve nişanlığım beni terk ettiği haberini verdikten sonra yardımsever hissedecektir. Neyse ki Malcolm'un numarası telefonumda kayıtlı.

Başka bir şey yapmadan önce, içinde parçalanmış parmaklar olan kağıt torbayı mutfakta bulduğum yere geri koyuyorum. Böylece Whitney geri dönerse, mutfağımıza ne sakladığını keşfettiğimi fark etmeyebilir. Bu bana Whitney'den bir adım önde olduğumu hissettiriyor.

Yine de aklımın bir köşesinde, o kese kağıdının her yerinde parmak izlerimin olduğunu düşünüyorum.

Malcolm'un numarasını telefonuma getirip tıklamaya başlıyorum ama sonra bu sabah Whitney'le nasıl dostça sohbet ettiğini hatırlayarak tereddüt ediyorum. Bu çok garipti. Ama sonra tekrar, onun hakkında yaptığı açıklama

Onu lokantadan tanımak mantıklıydı. Ona güvenmemek için bir sebep yok. Son zamanlarda herkesi sorguluyorum.

Sonunda numarasını seçiyorum ve birkaç kez çalıyor. Cevap vermeyebilir. Ne de olsa muhtemelen iştedir. Buradaki tek işsiz zavallı benim. Ama en azından özgürlüğüm var, şimdilik.

"Alo?" Malcolm'un derin sesi kulağıma süzülüyor. "Blake? Sen misin?"

Boğazımı temizliyorum. "Ah, evet."

"Her şey yolunda mı, dostum?"

"Evet, kesinlikle." Bu hayatım söylediğim en büyük yalan olabilir. "Ama dinle, bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Tabii. Ne oldu?"

"Arabamı ödünç almam lazım."

"Benim arabam mı?" Sesi hayretle karıştı. "neden ihtiyacın var?"

"Küçük bir yolculuğa çıkmam gerekiyor."

"Nereye?"

"Uzak değil. Sadece New Jersey."

"*Jersey mi?*" Ona Ay'a gideceğimi söylesem bu kadar şaşırmazdı. "Neden *oraya* gidiyorsun?"

"Bir arkadaşımı ziyaret ediyorum."

"Peki ya PATH treni?"

"Orası biraz uzak." Whitney'nin transkriptini tutuyorum ve tutuşumun altında kırışıyor. "Araban nerede? Apartmanın garajında mı?"

"Evet, ama..." Tereddüt ediyor. "Bunu bilmiyorum, Blake. Birdenbire Bumfuck, New Jersey'e mi gitmen gerekiyor? Ve eğer bir kaza olursa, sigortamın bunu karşılayacağından bile emin değilim. Senin sigortan var mı?"

Belli ki yok. Arabam bile yokken neden araba sigortası yaptırayım ki? "Ben çok dikkatli bir sürücüyüm. Söz veriyorum, her şey yolunda gidecek."

"Özür dilerim dostum." İç çekiyor. "Sana yardım etmek istiyorum ama... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ama dinle, tüm bunları konuşmak için tekrar dışarı çıkıp bir şeyler içsek ya da..."

"*İçkiye* ihtiyacım yok!" Ona çıkıştım. "Bir *arabaya* ihtiyacım var."

Ona bağırmamalıydım. Diğer hattaki sessizlikten onu üzdüğümü anlayabiliyorum. Eğer bana yardım etmek isteme ihtimali varsa bile, bunu mahvettim.

"İyi olduğuna emin misin?" diye üstüme geliyor.

"Unut ," diye mırıldandım. Ve telefonu kapattım.

Tamam, Malcolm arabasını ödünç almama izin vermiyor. Ama sorun değil. Bir araba kiralayabilirim. Ona ihtiyacım yok.

Öyle ya da böyle, bunu yapacağım. Yapacağım son şey de olsa bu işin sonuna kadar gideceğim.

SONUNDA BİR COROLLA KIRALADIM.

Harcamak istediğimden daha pahalıya mal oldu, ancak arabayı gün bitmeden iade edebilirsem, ki bunu yapabilmeliyim, o kadar da kötü olmayacak. Her neyse, hepsi kredi kartımdan çekildi ve fatura iki hafta daha gelmeyecek. Bu Gelecek Blake için bir sorun.

Yola çıkmayı başardığımda öğle yemeği vakti geçmişti. Beklediğimden daha fazla trafik var ama otoyolda cesaret edebildiğim kadar hızlı gidiyorum. Gözüm telefonumdaki GPS'te, kalbim geride bıraktığım her kilometrede hızlanıyor.

Telmont kasabasına vardığımda saat 3:30 civarındaydı. Beklediğim gibi, küçük sokakları ve çitlerle çevrili çok sayıda küçük evi olan sakin bir kasaba. Bana çocukluğumda ailemle birlikte yaşadığım Cleveland'ın dışındaki küçük kasabayı hatırlatıyor. Oradan ayrılıp hayatımla ilgili bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyordum ama şimdi içimde bir nostalji hissi var. Bir yetişkin olarak böyle bir yerde yaşamak o kadar da kötü olmazdı ve Krista'nın da burayı seveceğini hissediyorum.

Belki tüm bunlar bittikten sonra Krista ve ben şehir dışına taşınabiliriz. Yeni bir yerde, hayat pahalılığının bu kadar çılgınca olmadığı bir yerde yeniden başlarız. Tabii onu geri kazanabilirsem.

Bu yüzden buradayım. Krista'yı tekrar yanıma çekebilmek için Whitney'nin ne yaptığını öğrenmeye.

Bir de mutfağımda kimin parmağı olduğunu bulmak için.

GPS beni ön bahçesini kısmen çevreleyen bir çiti olan soluk sarı bir eve yönlendiriyor. Şirin bir ev, her çocuğun seveceği türden.

Bir sürü kardeş ve belki bir ya da iki köpekle büyümekten mutlu. Böyle bir evde büyüyen birinin Whitney gibi olacağını hayal etmek zor.

Evin yakınındaki kaldırıma park ettim. Kendimi toparlamam birkaç dakikamı alıyor ama sonra arabadan inip ön kapıya doğru yürüyorum. Kapı evin geri kalanından daha parlak bir sarı tonuna boyanmış - çok parlak. Bakması neredeyse zor.

Küçük bir dua ediyorum, sonra parmağımı kapı ziline bastırıyorum. Ve beklerim.

Bir dakika sonra kimsenin gelmediği anlaşıyor. Etrafıma bakıyorum, izleyen biri var mı diye kontrol ediyorum ve sonra ön kapının yanındaki pencereden içeri bakıyorum. Evin içi karanlık görünüyor. Evde kimse yok.

Yürüyüş yolundan posta kutusunun bulunduğu yere doğru yürüyorum. Etrafa bir kez daha göz attıktan sonra posta kutusunu açıyorum. Yığının üzerindeki ilk mektubu kontrol ediyorum ve Jeannette Cross'a yazılmış olduğunu fark ediyorum.

Bu doğru evde olduğum anlamına geliyor. Burası Whitney Cross'un büyüdüğü ve ailesinin hala yaşadığı yer.

Buraya gelmem iki saatimi aldı, o yüzden biriyle konuşmadan gitmiyorum. Bir yere gitmedilerse, akşamdan önce döneceklerini tahmin ediyorum.

Ben de beklemek için kiralık arabama döndüm.

Koltuğumda arkama yaslanıp bir an için gözlerimi kapatıyorum. Çok yorgunum ama uyuyabilme şansım yok. Bu imkânsız olurdu, özellikle de gözlerimi her kapattığımda kahverengi kâğıt torbadaki pembe ojeli üç parmağı gördüğümünden beri. O parmaklar kime ait? Beni rahatsız ediyor.

Sonra aklıma gelen bir düşünce tüylerimi diken etti. Parmaklar

Krista'ya ait olabilir mi?

Hayır, mümkün değil. Onu bu sabah gördüm; sonra eve gittim ve parmakları mutfakta buldum. Evet, eve yürüyerek geldim ve acelem yoktu ama Whitney'nin Krista'yı öldürüp parmaklarını kesip mutfığa tıkmış olması mümkün değil. Bu fiziksel olarak mümkün değil.

Öyle mi?

Hayır, hayır, hayır. Olamaz. Parmaklar... Yani, çürümekte olduklarına eminim. Yani Whitney imkansız başarsa bile, bunlar Krista'nın parmakları olamaz. Gerçi onlara tam olarak bakamadım. Tek gördüğüm ojeydi.

Krista'nın bu sabah tepside kurabiyeleri alırken giydiği pamuk şekeri pembesi tonunun aynısı.

Titreyen parmaklarımla telefonumu kapıyorum ve Krista'ya bir mesaj yazıyorum:

İyi misin?

Bana cevap vermek zorunda değil. Mesaja bakmak dışında bir şey yapmasına gerek yok, böylece o küçük "okundu" ifadesini görebiliyorum.

Ama görünmüyor. Mesajda teslim edildiği bile yazmıyor.

Tamam, paranoyaklaşıyorum. Evet, bunların kadın parmağı olduğundan oldukça eminim ve evet, oje Krista'nın sürdüğu ojeyle aynı renkteydi, ama yine de bunların ona ait olmasının nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Krista iyi. Onu daha bu sabah gördüm. Bir şeyi *yok*.

Ve eğer o değilse, Whitney'i çıplak ellerimle öldüreceğim.

BİR SAATTEN FAZLA ARABADA BEKLEDİM.

Bir noktada acıktım. Kahvaltıyı atlamıştım ve öğle yemeği için elimde sadece araba kiralama yerinin yanındaki marketten aldığım bir paket cips vardı. İlk saatin sonunda Krista'dan aldığım kurabiye poşetini hatırlıyorum. Onları saklamak istemiştım ama midem yeterince ısrarcı olunca birkaç tanesini yemeye karar verdim. Tarçın tadı ağızıma yayılırken boğazımda bir yumru oluşuyor. Umarım bunlar benim için yaptığı son kurabiyeler değildir

Düşüncesi bile beni boğuyor.

Bir saat boyunca Krista'nın mesajıma dönüp dönmediğini görmek için telefonumu defalarca kontrol ettim. Dönmedi. O parmakların ona ait olma ihtimali olmadığına inanmak zorundayım. Zaman çizelgesi çok dar. Krista gayet iyi. Ama...

Bu oje tonu bu sabah onda gördüğüme çok benziyor. En azından ben öyle olduğuna eminim. Bunu her düşündüğümde midem sıkışıyor.

Neden mesajıma cevap vermiyor?

Bir Chevrolet sarı evin garaj yoluna girdiğinde saat beşe yaklaşıyordu. Arabanın içinde eğilip, altmış yaşlarında, koyu sarı saçlı bir kadının araçtan inip ön kapıya doğru yürümesini izliyorum. Bu Whitney'nin annesi olmalı. Biraz ona benziyor.

Birkaç dakika daha bekledim. İçeri girer girmez üzerine atlamak istemiyorum. Ayakkabılarını çıkarıp biraz rahatlaması için ona bir şans vereceğim. Yerleştikten sonra gidip kapıyı çalacağım. Bir kurabiye daha yerim.

Evde on dakika geçirdikten sonra arabadan iniyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, bu sefer birinin cevap vereceğini bilerek ön kapıya doğru ilerliyorum. Umarım bana duymak istemediğim bir şey söylemez.

Zili çaldım ve kapının arkasında ayak sesleri duydum. Whitney'nin annesine ne söyleyeceğime tam olarak karar verememiştim. Aklımda birkaç gizli hikâye var ama hepsi de zayıf geliyor. Eğer onunla dalga geçtiğimi anlarsa, kapıyı suratıma çarpacak ve bu da her şeyin sonu olacak.

Kapı açıldığında, Bayan Cross olduğunu tahmin ettiğim bir kadın kapıda duruyor. Yakından bakınca Whitney'e düşündüğümünden daha az benziyor - sanırım Whitney daha çok babasına benziyor. Yaşını uzaktan altmışlı yaşlarda tahmin etmişim ama şimdi yakından bakınca gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların örümcek ağlarını ve aynaya baktığımda gördüğümü hatırlatan perili bakışını görebiliyorum.

İşte o an ona gerçeği söylemeye karar verdim.

"Bayan Cross?" Dedim.

Bana temkinli bir bakış attı. "Evet..."

"Benim adım Blake Porter," diyorum. "Ve... olay şu ki, beş ay önce Whitney Cross adında bir kiracı aldım. Ve ben..."

Bir an için, Whitney sevgili evime taşındığından beri olan tüm korkunç şeyleri düşünerek devam edemiyorum. Mutfaktaki çürümüş yiyecekler. Krista'nın beni terk etmesi. Bay Zimmerly'nin öldürülmesi. Ve şimdi de Tanrı bilir kime ait olan şu bedensiz parmaklar. (*Lütfen Krista olmasın.*) Çok bunaltıcı. O zamanlar buraya gelmek bir çözüm gibi görünse de artık emin değilim.

Ya bu hiçbir şeyi düzeltmezse?

Bayan Cross yüzüme bakıyor ve benim onda gördüğüm şeyi o da bende görmüş gibi görünüyor. Elini uzatıp omzuma koydu ve tek düşünebildiğim, "*Bu kadın anlıyor*" oldu.

"İçeri gelin Bay Porter," diyor. "Konuşmamız gerek."

BAYAN CROSS CEKETİMİ ALMAYI TEKLİF ETTİ AMA BEN ÜZERİMDE TUTTUM.

hızlı bir kaçış yapmam gerekebilir. Beni oturma odasına götürüyor ve büyük, kabarık minderleri olan kusursuz beyaz bir kanepeye oturtuyor. Evin geri kalanı gibi oturma odası da şirin ve rahat bir görünüme sahip. Kışın ortasında burada otururken şöminenin yandığını ve elimde bir fincan sıcak kakao olduğunu hayal edebiliyorum.

Whitney'nin annesi karşımdaki koltukta oturuyor ve gözlerini yüzümden ayırmıyor. Konuştuğunda tonu ölçülü, gerçek duyguları sadece sesindeki en ufak titremeye ortaya çıkıyor. "Whitney ile birlikte yaşıyorsun," diye onaylıyor.

"Evet," dedim.

Kucağına bakıyor, bej eteğindeki bir kırıksıklığı dikkatle düzeltiyor. "Ölmüş olabileceğini düşündüm. Daha iyi bilmeliydim."

Bir kadının kendi kızının ölümü hakkında bu kadar kayıtsızca yorum yaptığını duymak şok edici. Ama artık Whitney'i tanıdığımı göre, o kadar da şaşırtıcı değil.

"Yardıma ihtiyacım var," diyorum. "Hayatımı mahvediyor ve nedenini bile bilmiyorum."

"Kulağa Whitney gibi geliyor." Bana mizahsız bir gülümseme veriyor. "Ama senin hayatını mahvetmeye karar verdiyse, bir nedeni vardır. Her zaman bir nedeni vardır."

Sebebin ne olabileceğini düşünemiyorum. Yaşayacak bir yer aramak için geldiği günden önce Whitney'le hiç tanışmamıştım. Evet, lokantada ona kaba davrandım ama bu yeterli görünmüyor. Başka bir nedeni olmalı.

"Size kızımın ilgili küçük bir hikâye anlatayım," diyor Bayan Cross, daha dik oturarak. "Benim küçük bir oğlum var. O dört yaşındayken ve kızım yedi yaşındayken, yanlışlıkla onun oyuncaklarından birini kırdı. Kasıtlı değildi, daha *dört* yaşındaydı. Ertesi gün ikisini oyun parkına götürdüm ve Joey onlar jungle gym'in en yüksek noktasına gelene kadar bekledi ve onu itti. Joey bana acil serviste kolunu ayarlarken neler olduğunu anlattı." Bacak bacak üstüne atıyor. "Daha sonra Whitney'e bunu sorduğumda tek söylediği, 'Dikkatli olmazsan başına bunlar gelir' oldu. Bu olaydan sonra onu terapiye gönderdim ama bundan hoşlanmadı ve terapiyi bıraktırdı."

"Durdurdun mu?"

Gözlerini perili bir bakış dolduruyor. "Benden bir şeyler çaldı - büyükannemin elmas kolyesi ya da rahmetli babamdan gelen eski bir mektup gibi değer verdiğim eşyalar. Ve onları yok eder, kalıntılarını bulacağımı bildiği bir yere bırakırdı."

"Tanrım."

"Kızımın yanında çok dikkatli olmayı öğrendim, Bay Porter. Yaptığı en kötü şeyin bu olmadığını söylediğimde bana inanın. Yakınından bile geçmedi."

Yutkunuyorum. Keşke Whitney'in yanımıza taşınmasına izin vermeden önce bunların bazılarını, herhangi birini bilseydim. Şimdi kapatılamayacak bir kapı açtığımdan şüpheleniyorum. "Jordan Gallo'yu duydum."

İrkildi. "Evet, korkunç bir durumdu."

"O mu... Yani, sizce o mu..."

"Onu öldürdü mü?" Bayan Cross'un gözlerinde bir eğlence titreşimi var ve bir an için elmanın ağaçtan uzağa düşüp düşmediğini merak ediyorum. "Bu sorunun cevabını sadece Whitney biliyor. Whitney ve Jordan. Tahmin etmem gerekirse, evet derim, sanırım onu çatıdan aşağı itti. Ama emin olamıyorum. Whitney insanı öyle perişan ediyor ki, intihar bir anda uygulanabilir bir seçenek gibi görünüyor."

Son birkaç ayı düşündüğümde sözleri beni ruhuma kadar sarsıyor. "Evet."

"O olmasaydı kocam hâlâ burada olurdu." Gözleri düşüyor. "Buna dayanamadı. O kaybolduktan bir ay sonra kalp krizi geçirdi."

"Ortadan kaybolduğunda," diyorum, "nereye gitti?"

"İlk başta bilmiyordum," diyor Bayan Cross. "Hala kesin olarak bilmiyorum. Gallo'lar onun başına bir sürü bela açıyordu, bu yüzden onu suçlamıyorum."

kaçmak istiyordu. Kayıp ihbarında bulunduk ama polis onu kaçak olarak değerlendirdi ve tutuklama emri olmadığı için aramak için fazla zaman harcamadılar." Başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Kesinlikle bir noktada ülkeyi terk etti. Kaybolduktan üç yıl sonra bize Braga, Portekiz'den bir kartpostal gönderdi."

Braga, Portekiz. Telmont ismi gibi, kafamın arkasında küçük çanlar çalıyor. Neden hatırlayamıyorum? Çok sinir bozucu.

"Ama Amerika'ya döndüğünü biliyordum," diye ekliyor. "Nasıl? Seninle iletişime geçti mi?"

"Hayır." Bayan Cross sanki bana bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğildi. "Çünkü altı yıl sonra, Jordan'ın uğruna Whitney'i terk ettiği kız öldürülmüş olarak bulundu."

Bunu anlamam bir saniye sürdü. Whitney'nin lisedeki erkek arkadaşı onu başka bir kızla aldattı ve o da hemen adamı öldürdü, *altı yıl* bekledi ve sonra kızı da öldürdü. Aptal bir lise sadakatsizliği yüzünden.

Bu özel bir tür delilik gerektirir.

"O yüzden anlamalısınız Bay Porter," diyor, "Whitney'e bir şey yaptıysanız, bunun peşini asla bırakmayacaktır. Ne bir yıl sonra, ne de on yıl sonra. Ne kadar uzun sürerse sürsün, bedelini ödemenizi sağlayacaktır."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Anlamıyorum. Bırakın ona karşı affedilmez bir suç işlemeyi, taşınmadan önce onunla hiç tanışmamıştım bile. Bunu bana neden yapıyor? Neden mi?

"İyi misiniz?" Bayan Cross bana nazıkçe soruyor. "Sana bir şey getireyim mi?"

Biraz su?"

Başımı kaldırıp başımı sallıyorum. "Su harika olur. Teşekkür ederim."

Derin bir depresyon başladı. Buraya gelmenin tüm sorunlarımı çözeceğini ummuştum ama hiçbir şeyi çözmedi. Bayan Cross kızıyla nasıl başa çıkacağını benden daha iyi bilmiyor. Ve hala Whitney'nin neden beni hedef aldığını anlamıyorum.

Bayan Cross mutfığa girerken beni oturma odasında yalnız bırakıyor. Bacaklarımı esnetmek için ayağa kalkıyorum ve şöminenin üzerinde birkaç çerçeveli fotoğrafın bulunduğu şöminenin yanına gidiyorum. Bir tanesinde Bayan Cross ve rahmetli kocası olduğunu tahmin ettiğim bir adam var. Sonra da yirmili yaşlarında bir adam -muhtemelen oğlu-.

Uzun zaman önce çekilmiş gibi görünen bir aile fotoğrafı var. Bayan Cross şu an olduğundan en az on beş yaş daha genç görünüyor.

Ebeveynlerin arasında iki ergen çocukları yer alıyor - diğerk fotoğraftaki adamın çok daha genç bir versiyonu ve bir ergen kız. Midemde hastalıklı bir his yükselirken bir an fotoğrafa bakıyorum.

Burada ne haltlar dönüyor?

Bayan Cross elinde bir bardak suyla dönüyor. Gözlerimi aile fotoğrafından ayırıyorum ve dönüp ona bakıyorum. İşaret parmağımla resim çerçevesine vuruyorum. "Kim o?"

"Bu bir aile fotoğrafı," diyor savunmacı bir tavırla. "Kızım korkunç bir şey yaptı diye onu tamamen unutmak zorunda değilim."

"Ama..." Başımı salladım. "Fotoğraftaki kız kim?"

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Bu Whitney. Benim kızım."

"Ama... bu değil..."

Hayal emin olmak için dönüp fotoğrafı tekrar inceliyorum.

Sonra Bayan Cross'a baktım. Ve şimdi onu görüyorum, benzerliği.

"Bay Porter?" Bayan Cross kaşlarını çatı. "İyi misin, genç adam?"

Hayır, iyi değilim. İyi olmaktan o kadar uzağım ki, komik bile değil.

Çünkü o fotoğraftaki genç kız, misafir odamızda yaşayan ve bana eziyet eden kadın değil. Kendine Whitney Cross diyen kadın. Hayır, fotoğraftaki genç kız tamamen farklı biri.

Ben *Krista*.

BAŞIM DÖNMEYİ BIRAKMIYOR.

Bir an için tünel görüşü yaşıyorum ve düşmemek için şömineye tutunmak zorunda kalıyorum. Bayan Cross biraz paniklemiş görünüyor. Belki de beni içeri davet ettiği için üzgündür.

"Bay Porter?" diyor endişeli bir sesle.

"I..." Kendimi bayılmaktan korumaya çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. "Ben sadece..."

Bayan Cross'un tarif ettiği korkunç kişi nasıl *benim* Krista'm olabilirdi? Bu çok saçma. Hiç mantıklı değil.

Gerçi...

Bir bakıma, çok mantıklı. Olamaz.

Korkunç bir düşünce beni vurdu. Buradan çıkmam gerek. Bu durum kötünden daha kötüye gitti.

"Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim Bayan Cross," diyorum.

"Ama yapmam gereken..."

Anlamış gibi görünüyor. Beni kapıya kadar götürüyor ve ben de temiz havada nefes nefese kalarak olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı fırlıyorum. Ama asıl ihtiyacım olan şey ayaklarımın yerden kesilmesi. Bunu yapmalıyım ve bir telefon görüşmesi yapmalıyım. Hemen.

Aceleyle arabama döndüm. İçeri girer girmez telefonumda gezinip rehberime bakıyorum. Ellerimin ne kadar kötü titrediğini düşünürsek, bu hiç de kolay değil. Stacie Parker ismini bulduğumda, eski patronumun asistanını aramak için tıklıyorum.

Lütfen aç. Lütfen.

Birkaç kez çaldıktan sonra, arama telesekretere düşüyor. Cevap vermiyor. Ama sorun olmayabilir. İnsanlar bazen gün içinde telefonlarına cevap vermezler.

Başım o kadar çok dönüyor ki doğru düzgün düşünemiyorum. Telefonumdaki Facebook uygulamasını açarken ellerimi çalıştırmak için odaklanmam gerekiyor. Hemen onun profilini buluyorum, güzel gülümseyen yüzüyle. Üzerine tıklıyorum ve hemen son gönderinin Stacie'den görüyorum. Oda arkadaşına ait olduğunu anladığım başka bir isme aitti.

Hâlâ Stacie'nin yerini bulmaya çalışıyoruz. Herhangi bir bilgisi olan veya ondan haber alan varsa, lütfen hemen bize bildirin! Hala eve sağ salim dönmesini umuyoruz!

Stacie'nin eve sağ salim dönmemesi dışında. Ve onu bulduklarında, tırnakları pembeye boyanmış üç parmağı eksik olacak.

Bok. Bok, bok, bok.

Bir kerelikti. *Bir* kez. Hiçbir anlamı yoktu. O kadar uzun saatler çalışıyordum ki, o terfiyi kapmaya çalışıyordum ve o da oradaydı ve ben sadece... kaydım.

Çok aptalcaydı. O anda bunu biliyordum ve hemen ardından Stacie'ye bunun bir daha asla olmayacağını söyledim. Krista için şükreliyordum. Ama

Krista'nın bildiği ortaya çıktı. Başından biliyormuş. Aramızda her şeyin *yolunda* olduğunu sanıyordum. Tanrı aşkına, evleniyorduk.

Telefonumu cebine sokuyorum, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Elim içerideyken, daha önce fark etmediğim bir kâğıt parçası hissediyorum. Onu çekiyorum ve birkaç kez katlanmış bir defter kâğıdı buluyorum.

Bu da ne?

Karalanmış yazılarla kaplı kâğıt parçasını açıyorum. Birisi siyah mürekkeple bir mektup yazmış. Aslında benim el yazıma çok benziyor. Ben farkı anlayabiliyorum ama sıradan bir gözlemci muhtemelen anlayamazdı.

Yaptıklarım için çok üzgünüm. İşimi kaybetmekle başa çıkamadım ve bu benim için çok fazlaydı. Yaşadığım onca hayattan sonra

*edemem. Her şeyi şimdi bitirmenin daha iyi
olacağına karar verdim.*

Blake

Bu bir *intihar notu* mu?

Krista bunu ceketimin içine mi soktu? Lisedeki erkek arkadaşına yaptıklarına bakılırsa, bu onun yöntemi gibi görünüyor. Ama ben ölmedim, o zaman neden cebimde bir intihar notu var? Hiç mantıklı değil. Hala hayattaysam intihar notu ne işe yarar ki?

Şehre döndüğümde Krista beni çatıda bekliyor olacak mı, beni aşağı itmeye hazır mı? Mutfakta elinde bir kasap bıçağıyla mı bekliyor olacak? Her ne planladıysa, artık onun oyununu biliyorum. Beni öldürüp intihar süsü verme şansını ona vermeyeceğim. Şansını kaçırdı.

Ama...

Başımı çevirip yolcu koltuğuna bakıyorum. Koltuğun üzerinde bir Ziploc poşet var ve içinde hâlâ bir kurabiye kalmış.

Kurabiyeler.

Krista onu görmeye geleceğimi biliyordu. Yolda olduğumu biliyordu ve yaptığı ilk şey kurabiye pişirmeye başlamak oldu. Onları yiyeceğimi biliyordu. -Onlar benim favorim.

Sikeyim.

Corolla'nın kapısını açtım. Arabadan fırlıyorum ve Cross'un evinin eteklerindeki bir grup çalıllığa doğru ilerliyorum. Sonra gözlerim yaşarana kadar işaret parmağımı boğazıma sokuyorum. Ama durmuyorum. Midemdekilerin tamamını ayaklarımın altındaki zemine kusana kadar duramam.

BÖLÜM II

KRISTA (NÉE WHITNEY CROSS)

Merak etmeyin. İkisi de bunu hak etti.

SEKİZ AY ÖNCE

BECKY VE BEN COSMO'S DINER'DA ÖĞLE YEMEĞİ YİYORUZ.

Becky arkadaş olarak sahip olunacak iyi bir insan. Ne zaman bir arkadaş adayıyla tanışsam, olumlu ve olumsuz özelliklerini değerlendiririm. Becky son derece sadık bir arkadaş - eğer böyle bir şey gerekirse, ki geçmişte benim için öyle olmuştur, bir gün cesedimi gömmeme yardım edebilecek türden bir arkadaş. Ayrıca, benden çok daha az çekici, bu yüzden sevgilim için bir cazibe merkezi oluşturmuyor. Bu nedenle, Portekiz'den bu ülkeye kalıcı olarak döndüğümünden beri arkadaşlığımızı geliştirdim. Hatta Blake'i ezik kocasına kendi şirketinde bir iş bulması için ikna ettim.

"Blake'le düğün tarihini mi?" diye soruyor tabağındaki patates kızartmasını ranch sosuna doğru sürüklerken. "Kesinlikle sonbaharın evlenmek için en iyi zaman olduğunu düşünüyorum. Herkes yazın olduğunu düşünüyor ama sonbaharın başları çok daha güzel."

"Blake iş yerinde çok meşguldü," diyorum. "Kutlama yapacak zamanımız bile olmadı."

"Eminim kutlama yapmışsındır." Bana göz kırpmıyor. "Ellerini senden zar zor uzak tutabiliyor. Ve çok *seksi*. Çok şanslısın Krista."

Becky'nin Blake'in seksi olduğunu düşündüğünü zaten biliyorum, onunla utanmazca flört etmesine dayanarak. Ama o haklı. Kendimi şanslı hissediyorum. Ne de olsa Blake tam bir paket. Zeki ve bunun da ötesinde, motive ve başarılı. Eğer onunla bir aile kurarsam, bize bakacak, ki bu da kuru temizlemeciden aldığım maaşla zar zor geçindiğimi düşünürsek iyi olacak. İyi biri ama insanların onu ezip geçmesine neden olacak kadar da iyi değil. Sadıktır, onu asla başka kadınlara bakarken yakalayamam. Ve tatlı bir

asla kabul de. Tanıdığım en iyi sarılmaları o yapar ve kolları beni sardığında vücudundan yayılan sevgiyi hissederim.

Onunla evlenmek ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek için .

Garson kız masamıza yaklaşıyor. O da benim gibi taze yüzlü bir şekilde çok güzel ve Blake'in bana sahip olmasaydı aşık olabileceği türden bir kız olduğu düşüncesi aklımdan geçiyor. Onun için çok kötü.

Sonra gömleğine iliştilmiş etiketten adını :

Whitney.

Eski ismim. Gençken ismimi çok severdim ve yeni bir isimle baştan başlamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ama risk alamazdım - Jordan Gallo'nun ailesi şaka yapmıyordu. Yine de ne zaman Whitney adında biriyle tanışsam içimde bir nostalji parlaması hissediyorum. Her zaman gelecekte bir gün, işler yatıştığında Whitney Cross olmaya geri dönebileceğimi düşünmüşümdür.

"Size tatlı getireyim mi?" diye soruyor yeni Whitney.

Becky bana kaşlarını kaldırıyor ama ben başımı sallıyorum. "Sadece hesap lütfen."

"!" Whitney diyor ki.

Onun coşkusunu alkışlıyorum. Ben de garson olarak çalıştım ve çok yorucu olabiliyor. Bir sürü müşterisi var ama yine de yüzünden gülümsemeyi eksik etmiyor. Yine de müdür yüzünde ekşi bir ifadeyle bize doğru geliyor gibi görüldüğü için iyi ruhunu koruyup korumayacağını merak ediyorum.

"Bayan Cross," diyor esprisiz bir sesle. "Bir dakika konuşabilir miyiz, lütfen?"

Bayan

Cross? Ne

oldu?

Kız bize özür dileyen bir gülümseme attı. "Üzgünüm, bir dakika, hesabınızla birlikte döneceğim."

Aceleyle gitti ve Becky bana bir şeyler söylüyor ama ben odaklanamıyorum bile. Çünkü müdür az önce ona Bayan Cross diye hitap etti. Onun adı Whitney Cross.

Bu benim adım.

Ve bu yaygın bir durum değil. Bildiğim kadarıyla, orada bir tek ben vardım. Ama burada ikinci bir tane var. Sadece bu da değil, yaklaşık olarak benim yaşımda. Benim boyumda ve benim yapımda. Hatta çok yakından bakmazsanız bana benziyor ve saçları ben boyamaya başlamadan önce benimkiyle aynı renkte.

Bu çok ilginç.

"Krista?" Becky benim adımlı söylüyor. Benim adımlı değil ama artık Whitney olamadığım zaman aldığım diğler adı. "İyi misin? Kendinden geçmiş gibisin."

"Ha?" Dikkatimi tekrar Becky'nin yuvarlak yüzüne vermek için kendimi zorluyorum. "Kusura bakma. Aklımda çok şey var."

"Blake'le düğününü planlarken aklında çok daha fazla şey olacak," diye takılıyor bana.

Ama artık bu konuşmaya odaklanamıyorum bile. Bu kızın kim olduğunu bilmem gerek. Adımı çalıp çalmadığını bilmem gerek.

Ve bunun için Elijah'a ihtiyacım var.

ELIJAH MYERS İLE BİR YILI AŞKIN SÜREDİR KONUŞMAMIŞ DA
Ona buluşmak istediğimi söyledim, bir saat içinde müsaitti.

Sonunda her zamanki yerimizde buluşuyoruz: Manhattan'ın merkezinde, ikimizin de yaşadığı yere yakın olmayan, nispeten sakin bir park. Elijah'ın evine hiç gitmedim ama Brooklyn'de yaşadığını biliyorum. Buluştuğumuzda, şehre giden D trenine biniyor.

Elijah bir parktaki bankta bekliyor, beri kullandığı artık daha iyi günler görmüş gibi görünen, üzerinde penguen olan Linux beyzbol şapkası var. Keçi sakalı onu son gördüğümünden biraz daha iyi kesilmiş, ama bunun dışında her zamanki gibi görünüyor. Liseden beri neredeyse hiç kilo almamış.

Ben geldiğimde ayağa kalkıyor, gözleri uzun zaman sonra birbirimizi gördüğümüzde hep olduğu gibi parlıyor. "Whitney!" diyor.

"Krista," diye düzeltiyorum, her ne kadar bana Whitney demesi içten içe hoşuma gitse de. Artık bunu yapan tek kişi o.

"Elbette, özür dilerim," diyor hemen. "Sadece... seni görmek çok güzel."

Bana sarılmak ister gibi görünüyor ama sarılmıyor ve ben de buna .
Elijah ve benim böyle bir ilişkimiz yok, ancak olsaydı bundan hoşlanacağından şüpheleniyorum. Yine de kandırılmış değil. Bunun sosyal bir çağrı olmadığını biliyor.

Bankta birlikte oturuyoruz ve Elijah Carnegie Mellon tişörtünün yakasını çekiştiriyor. Tel çerçeveli gözlüklerinin ardından merakla bana bakıyor. "Neler oluyor?" diye soruyor bana. "Neye ihtiyacın var?"

"Sence," diyorum olabildiğince kısık bir sesle, "birinin benim adımı kullanmaya başlamış olma ihtimali var mı?"

"İmkânı yok," diyor. "Krista Marshall'kimliğini aldığım da temizdi. Kontrol ettim ve iki kez kontrol ettim. Bunu başka kimse kullanmayacak."

On yedi yaşında evden ilk ayrıldığım da, yeni kimliğimi almama yardım eden kişi Elijah'tı. Lisemizdeki en büyük teknoloji ineğiydi ve okulda bilgisayar korsanlığı becerileri hakkında söylentiler vardı. Üniversiteye gideceğimi ve bu alanda kariyer yapacağımı düşündüğüm ilk yıl bilgisayar bilimleri dersinde tanışmıştık. Bu kadarı da fazla. Ama Elijah'la tanıştım ve bu şimdiye kadar kurduğum en önemli bağlantıydı.

"Hayır," dedim. "Whitney Cross'u kastediyorum. Biri benim eski kimliğimi kullanıyor olabilir mi?"

Bu soru onu duraksatıyor. Endişelerimi görmezden gelmemesini takdir ediyorum. Elijah bu şekilde düşünceli biri.

"Bu mümkün," diye itiraf ediyor. "Whitney Cross kayıp kişiler listesindeydi ve sen bu ismi uzun zamandır kullanmıyordun. Ayrıca internette senin ve Jordan'ın adının geçtiği her yeri temizledim. Eğer bir başkası alternatif bir kimlik arıyorsa, o zaman bu isim açıkta kalabilir."

Duymak istediğim cevap bu değil. "Oh."

Kaşlarını çatı. "Neden sordunuz? Bu ismi kullandığını düşündüğünüz biri var mı?"

Gerekenden fazlasını paylaşmak istemediğim için tereddüt ediyorum. Elijah'ın çok fazla soru sorma eğilimi var. "Belki."

"Sizin için araştırabilirim," diye teklif ediyor. Ben itiraz etmeye başlayınca, "Senden hiçbir ücret almam" diye ekliyor.

Asla yapmaz. Benden Krista Marshall'ın yeni pasaportunun maliyeti gibi malzemelerin kendileri için ücret alıyor. Ve o zaman bile, maliyetin bir kısmını karşıladığından eminim.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Araştır."

"Yapacağım." Parktaki banka yaslanıyor. "Peki Blake nasıl? Hâlâ birlikte misiniz?"

Nedense erkek arkadaşımın bir yıl önceki adını hatırlaması beni şaşırtmadı. Ama sol dördüncü parmağımdaki devasa pırlantayı fark etmemesine şaşıyorum. İçgüdüsel olarak yüzüğe uzanıyorum ve saat yönünün tersine çevirerek büyük taşla oynuyorum.

"Evet," diyorum. "Aslında nişanlıyız."

"Oh," diyor. "Güzel. Aferin sana."

Blake hayatımda olmasaydı bile onunla birlikte bilmeli. Ama bunlar ona söylediğim sözler değil.

"Peki ya sen?" Kibarca soruyorum. "Özel biri var mı?" Yanakları hafifçe renklendi. "Hayır. Pek sayılmaz."

"Şey..." Omzumun üzerinden bakıyorum. Arkamızda bir sokak sanatçısı tezgahını kurmuş, aynı anda hem akustik gitar hem de mızıka çalıyor. Açık gitar çantasına para atan küçük bir kalabalık oluşmuş. "Gitsem iyi olacak. Bunun için gerçekten minnettarım Elijah."

"Sorun değil."

Ben ayağa kalktığımda o da kalkıyor. Her zaman kısa boylu olmuştur - topuklu ayakkabılarımla benimle aynı boyda, yani yaklaşık 1.75 boyunda. Onunla asla birlikte olamayacak olmamızın nedeni bu değil. Ama yardımcı olmuyor.

"Hoşça kal Whit-er, Krista," diyor. "Herhangi bir bilgi aldığımda seni arayacağım."

"Teşekkür ederim Elijah," diyorum.

GECELERİ BLAKEİ BEKLEMeye ÇALIŞIYORUM AMA O EVE GELDİĞİNDE ZOR .
gece yarısına yakın.

Yine de buna değer. Eve geldiğinde ve beni kanepede oturmuş, belki de elinde yeni pişmiş kurabiyelerle dolu bir tabakla onu beklerken gördüğünde çok mutlu görünüyor. Yüzüne yayılan parlak gülümseme, neredeyse iki yıl sonra bile dizlerimin bağını çözüyor. Dediğim gibi, onun karısı olmak için sabırsızlanıyorum.

Jordan'ı gerçekten seviyordum. Onunla bir gün evleneceğimizi düşünüyordum, ancak lise ilişkilerinin uzun sürmeyeceğini şimdi anlıyorum. Beni aldattığını öğrendiğimde, bu *mahvetti*. Beni mahvetti.

Bu yüzden yaptığım şeyi yapmak zorundaydım. Ben cinayete meyilli bir sosyopat değilim. Sadece Jordan hala hayattayken ve bu dünyada var olurken mutlu olamayacağımı biliyordum.

Ben de *tamir* ettim.

Blake, Jordan'dan beri sevdiğim ilk erkek. Takım elbisesinin kuru temizlemesini yaptırmak için ilk kez geldiğinde, onun aradığım kişi olduğunu anlamıştım. Bu yüzden bana çıkma teklif edene kadar ona kuru temizlemede sahte indirimler yapmaya devam ettim. Kesinlikle yeterince uzun sürdü! Çok açık bir şekilde ilgileniyordu, bu yüzden sormadığında, neler olduğunu görmek için araştırdım.

Blake'in kuru temizleme fişinde belirttiği adreste kamp kurduktan sonra, *baca* gibi sigara içen beyaz-sarı saçlı sıska bir kızla çıktığını öğrendim - ne iğrenç bir alışkanlık. Birlikte bir restorana gittiklerinde, bir garsona kız arkadaşını uyarması için para verdim.

sadece birkaç gün önce başka bir kızla ateşli ve ağır davranıyordu. Bunu Blake banyodayken yapmıştı ve kız arkadaşının yüzündeki ifade tam da şeydi. Birkaç gün sonra Blake bana çıkma teklif etti.

Diğer kız uzun vadede onu asla mutlu edemezdi. Ona büyük bir iyilik yaptım.

Bu gece, Blake'in anahtarları birkaç ay önce birlikte taşındığımız kahverengi evin kapısından içeri girdiğinde saat bire yaklaşıyor. Üç yatak odası var ve Blake ortadakinin çocuk odası olarak mükemmel olacağını söylediğinde yakında soruyu soracağını biliyordum. Birlikte ebeveyn olduğumuzda pratik yapmak için bir balık almayı önermesi çok tatlıydı ve ona kendimi kanıtlamak için balık anneliği sorumluluklarımı çok ciddiye alıyorum. İş konusunda anlayışlı olmaya çalışıyorum, çünkü bu terfinin onun için önemli olduğunu biliyorum, ama bu çok zor.

Yine de elimden geleni yapıyorum. Onun istediği gibi bir eş olmaya çalışıyorum.

Blake antrede tökezleyerek yürürken ben de koltuktan kalkıyorum. Kahverengi saçları hafifçe dağılmış ve kravatı boynundan sarkıyor. Ona bakmak için bir saniyemi ayırıyorum. Çok yakışıklı ama bunun pek farkında değil gibi. Belki de bu yüzden çıktığım diğer yakışıklı erkekler kadar kendini beğenmiş değil. Son zamanlarda daha çok babasının ölmeden önce annesine verecek kadar varlıklı olmadığı her şeyi bana vermek istediğinden bahsediyor. Büyük resme odaklanmış durumda.

Oturma odasına gelip beni orada dikilirken gördüğünde, yüzüne yayılan o tanıdık memnun gülümsemeyi bekliyorum. Ama onun yerine, sadece şaşırmış görünüyor.

"Krista," diyor. "Uyanık olacağını bilmiyordum. Saat neredeyse sabahın biri."

"Bekledim," diyorum gururla.

"Oh."

"Ve sana kurabiye yaptım."

Bu onun tepkisini çekecektir. Pişirdiğim kurabiyelere bayılıyor.

-Her zaman yüzüne bir gülümseme kondururlar. Ama onun yerine karnını okşar. "Yapmasam daha iyi. Karnım ağrımaya başladı."

Hiç de değil. İşinin yanı sıra, haftada iki kez spor salonuna gidiyor ve karın kaslarından çok karın kaslarına yakın. Ayrıca, bunu ne zaman önemsedi ki? Kimi etkilemesi gerekiyor ki? Ne de olsa ona zaten aşığım.

Blake bana bir öpücük vermek için yaklaşıyor ve bunun genellikle yatak odasına götüren uzun, kalıcı öpücüklerimizden biri olmasını bekliyorum. Ama onun yerine dudaktan bir öpücük. Kırk yıllık karınıza vereceğiniz türden bir öpücük.

Ve o uzaklaştığında, başka bir şey fark ediyorum:

Gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmiş.

Blake'in on altı saatlik tüm gününü gömleğinin bir düğmesi eksik olarak geçirmiş olmasının mümkün olmadığına bahse girerim. Bir noktada gömleğinin düğmelerini açmıştır. Ve eve gelmeden önce aceleyle tekrar iliklemiştir.

Ayrıca parfüm kokusu alıyorum.

Ama hayır, paranoyaklaşıyorum. Blake beni aldatmaz. O iyi bir adam, Jordan'ın aksine. Hayatını benimle geçirmek istiyor. Üst kattaki yatak odalarını çocuklarla doldurmak istiyor. Beni seviyor.

Ve yine de...

Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum. "Biliyorsun," diyorum şakacı bir şekilde. "Çok yorgun değilim. Biraz eğlenmek ister misin?"

"Krista." Şaşkınlıkla bana baktı. "Saat sabahın biri!"

Bu onu daha önce hiç durdurmamıştı. Gecenin her saatinde seks yaptık. Ben havamdaysam o da *her zaman* havasındadır.

Görünüşe göre şu an hariç.

Dudaklarımı tekrar öpmek için eğiliyor. "Üzgünüm, bu gece çok yorgunum. Henderson kampanyası canıma okuyor. Ama yarın..." Küçük bir gülümsemeyi başarıyor. "Dünyanı sallayacağım, tamam mı? Yağmur kontrolü?"

"Hı-hı," diyorum, düş kırıklığıyla.

Bir an bana bakıyor, sonra beni kucaklamak için sıkıca çekerek şaşırtıyor. "Seni seviyorum Krista. Hem de çok. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum,"

diye karşılık veriyorum. Onu gerçekten seviyorum. Hem de çok.

Ama ona güvenmiyorum.

BLAKE HORLUYOR.

Tahammül edilemeyecek kadar yüksek değil. Yumuşak bir ses, ağır nefes alma ile düpedüz horlama arasında bir yerde. Bazen sinir bozucu oluyor ama çoğunlukla sevimli olduğunu düşünüyorum. Horlamasından hoşlandığınız bir erkekten hoşlandığınızı bilirsiniz.

Ancak önemli olan şu ki, horluyorsa bu uyuduğu anlamına gelir.

Uyanmadığından emin olmak için yüzünü izleyerek yatağın kenarından dolanıyorum. Komodininin yanına geldiğimde, şarjda olan telefonunu elime alıyorum. Blake bir süredir yeni bir telefon almaktan bahsediyordu ama durmadan çalıştığı için bir türlü fırsat bulamamıştı. Şimdi memnunum çünkü eski telefonunda hâlâ parmak izi tanıma özelliği var.

Elimden geldiğince nazik bir şekilde Blake'in başparmağını tutup telefonun pedine bastırıyorum. Hemen bir şeyin onu rahatsız ettiğini fark ediyor. Bir inilti çıkarıyor, sonra yatakta dönüyor ve uykusunda bir şeyler mırıldanıyor. Gözlerini açmasını bekleyerek nefesimi tutuyorum.

Ama yapmazlar. Hâlâ uyuyor. Ve bir saniye sonra, tekrar horlamaya başlıyor.

Blake'in telefonunun kilidi artık açık. Bu da e-postalarına, fotoğraflarına ve mesajlarına erişebileceğim anlamına geliyor. İstedğim her şeye bakabilirim.

Bazı insanlar bunun mahremiyet ihlali olduğunu söyleyebilir. Ama eğer ikimiz evleneceksek, birlikte yepyeni bir hayata başlayacaksak, hiçbir sır olmamalı. Benim olan onundur, onun olan da benimdir.

Ve bu telefon onun olduğuna göre, aslında benim. Ve ona bakmak için her hakka sahibim.

Suçlayıcı e-posta ya da fotoğraf bulunma ihtimalinin son derece düşük olduğunu düşünüyorum, bu yüzden doğrudan mesajlarına bakıyorum. İş arkadaşlarından ve patronundan gelen mesajların beklenen bir karışımı. Çoğunlukla, güven verici bir şekilde ilgi çekici değil. Gözüme çarpan sadece bir isim var.

Stacie.

Stacie, Blake'in patronunun asistanı ve anladığım kadarıyla çoğu zaman tüm ofisin asistanı olarak da görev yapıyor. Onunla geçen yılki Noel partisinde tanışmıştım ve hayal gücüne çok az şey bırakan dekolte bir elbise içinde düpedüz çarpıcıydı. Yine de Blake'in liginin en ufak bir parçası değildi.

Yapmazdı.

Öyle mi?

Mesajlaşmalarını açıyorum. Çoğu iyi huylu ofis işleri, ama Stacie'den gelen son mesaj sabahın bir buçuğunda gönderilmiş, ki bu mesaj göndermek için çok şüpheli bir saat. Ve daha da kötüsü mesajın içeriği:

Bu gece harika vakit geçirdim. Eğer tekrar yapmak konusunda fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağımı biliyorsun.

İşte bu kadar.

Tabii ki, mesajlarının geri kalanına göz atmaktan kendimi alamıyorum, ancak bunu yaptıktan sonra üzülüyorum. Bir kısmı iş, ama çoğu flört. Gerçi kız, adamın karşılık verdiğiinden daha fazla flört ediyor ama adam da oldukça suçlu. Bu geceye kadar olan mesajları gözden geçiriyorum.

Hala burada mısın, Porter?

Evet. Gece geç saatte. Hala burada ne yapıyorsun?

Çantamı unutmuşum. Sadece onu almaya geldim, sonra buradan gidiyorum.

Biraz ara vermelisin. Arkadaş ister misin?

Elbette.

Bu, eğlenmek ve bunu tekrar yapmaları gerektiğine dair mesajından önceki son iletişimleridir. Ve sonra sabahın birinde onun parfümünü sıkmış, gömleğinin düğmelerini yanlış iliklemiş bir halde eve geliyor. Bunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok.

Piç kurusu. Beni *sevdiğini* söyledi. Benimle evlenmek istediğini söyledi. Bana bir yüzük verdi. İyi bir adammış gibi davrandı. Ve başından beri beni aldatıyordu. Bana *yalan* söyledi.

Blake'in telefonunu komodinin üzerine koyuyorum. Hâlâ mışıl mışıl uyuyor, dudaklarının arasından hava üflüyor. Çenesinde sabah tıraş olana kadar hep olan o koyu gölge var. Çok seksi. Onda ne bulduğunu çok iyi biliyorum.

Aşağıya mutfığa inip biraz su kaynattıktan sonra buraya getirip yüzüne fırlatsam neler olacağını hayal ediyorum. Bu onun hayatını sonsuza dek değiştirirdi. Yüzünde oluşacak yanıklar kalıcı olurdu - hayatının geri kalanında yüzü yara bere içinde kalırdı. Görme yetisini kaybedebilirdi.

Beni bir daha asla aldatmazdı, bundan eminim.

Düşünüyorum. *Şiddetle* düşünüyorum. Ama nihayetinde buna karşı karar verdim. Her şeyden önce, birini kasten yakmanın sonuçları çok büyük olur. Hapse girebilirim. Ve eğer tutuklanırsam, polis kesinlikle benim Whitney Cross olduğumu anlayacak ve o zaman başım gerçekten belaya girecek.

Blake'in doğru kişi olduğunu düşünmüştüm. Onu sevmiştim.

Neden o da diğerleri gibi hilekâr bir piç olmak zorundaydı?

I TOSS AND TURN FOR MUCH OF THE NIGHT AFTER DISCOVERING THOSE

Blake'in telefonundaki mesajlar.

Jordan'ın beni aldattığını öğrendiğimde hâlâ lisedeydim ve ailemle yaşıyordum. Ailemle çok iyi bir ilişkim olduğunu söyleyemem, bu yetersiz bir ifade olur. Çocukken başıma gelen aptalca bir kaza için hep beni suçladılar. Kim bir *çocuğa* kin ki? Babam bana sosyopat derdi, daha yedi yaşında olmama ve bunun ne anlama geldiğini bilmememe rağmen. Her neyse, Joey iyiydi. Sadece kolu kırılmıştı. Beyin hasarı gibi bir şey değildi. Bu, altın çocuklarının o havalı yatırım bankacılığı işini almasını engellemedi.

O olaydan sonra babamla ilişkim asla eskisi gibi olmadı ama onun ne düşündüğünü hiç umursamadım. Ve şimdi o zaten öldü.

Size yanlış yapan insanlardan intikam almak istemek o kadar kötü bir şey mi? Ortaokuldayken en iyi arkadaşım Ashley Cerutti artık arkadaş grubumuzda takılacak kadar havalı olmadığımı karar verdiğinde, omuz silkip "sorun değil" mi demeliydim? Bütün arkadaşlarımı benden uzaklaştırmasına seyirci mi kalsaydım? Her neyse, eğer saçlarının alev almasını istemiyorsa, bu kadar çok saç spreyi kullanmamalıydı.

Tüm okul Jordan'ın beni aldattığını öğrendikten sonra olanları anlatmak için eve, anneme koştum. Ben hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak odaya girdiğimde o mutfakta akşam yemeği için patates soyuyordu.

Alnı kırıştı. "Sorun ne Whitney?" "Jordan beni aldattı!" Feryat ettim.

Beni kollarına alıp sarılabilirdi, ki ben de bunu yapmasını umuyordum. O saçlarımı okşayıp Jordan'ın pisliğin teki olduğunu ve milyonlarca kez daha iyi birini bulacağımı söylerken hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Sonra birlikte kurabiye hamuru yedik - en sevdiğim şey.

Ama onun yerine bana baktı ve "Belki de bu kadar çılgınca davranmasaydın, bunu yapmazdı" dedi.

Sonra patates soymaya geri döndü.

O gece yatak odamda tek başıma kurabiye hamuru yerken yastığıma sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladım ve Jordan'a bunu ödetmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

Sonuçta Jordan'dan bahsettiğimde annemin beni başından savması iyi oldu. Çünkü öyle yapmasaydı, Jordan yaptığı hatanın asla farkına varamayacaktı. Bana yaptıklarını asla kabul etmeyecekti, özellikle de hıçkıra hıçkıra ağlarken ve her şeyi düzeltmem için yalvarırken - sanki düzeltebilirmiş gibi! Eminim büyüüp korkunç bir insan olacak ve başka birçok kadının canını yakacaktı. Ben dünyaya bir iyilik yaptım.

Blake'le ilişkimiz ciddileşmeye başladığında ve beni babasıyla tanıştırdığında, ona karşılık vermem gerektiğini biliyordum. İlişkimizin başlarında ona babamın kalp krizi geçirdiğini söylemiş ama annemin hâlâ hayatta olduğunu itiraf etmişim. Ona ikisinin de öldüğünü söylemeliydim, çünkü şimdi sözde annemle tanışmayı bekliyordu.

Blake'in gerçek annemle tanışması elbette söz konusu olamazdı. Ama East Village'da bir performans okulu buldum ve öğretmenlerden birine yaklaşıp, ek iş yapmakla ilgilenebilecek orta yaşlı öğrenciler olup olmadığını sordum.

Wanda ile böyle tanıştım.

Wanda elli iki yaşındaydı ve *mükemmeldi*. Kendi annem bana daha çok benziyordu ama Wanda boyalı sarı saçları ve açık teniyle yeterince yakındı. Washington Square Park'ta küçük açık hava masaları olan küçük bir kafede birlikte kahve içtiğimizde, onun oynamasını istediğim rol hakkında konuştuk.

"Yemek yapmayı çok severim," diye açıkladım Wanda'ya. "Belki ona ben küçükken nasıl sürekli kurabiye pişirdiğimizi anlattırırın."

Gerçek annem çok kurabiye pişirirdi ama Joey'nin kazasından sonra birlikte nadiren yaptık. Ondan sonra benimle fazla vakit geçirmek istemedi.

"Ben pek fırıncı sayılmam," diye itiraf etti Wanda. "Hayatımda hiç kurabiye pişirdiğimi sanmıyorum!"

"Çok kolay," dedim ona. "İşin sırrı tereyağında."

Daha sonra ona her zaman oda sıcaklığında tam olarak on beş dakika beklettiğim yüksek kaliteli tereyağı kullandığımı açıkladım - ne daha fazla, ne daha az. Wanda başıyla onayladı ve bir kâğıt parçasına notlar aldı.

"Blake iyi bir adama benziyor," dedi ben ona mükemmel kurabiyelerin nasıl yapıldığını ve Blake'in onları ne kadar çok sevdiğini ayrıntılı olarak anlattıktan sonra. "Ondan gerçekten hoşlanıyormuşsun gibi görünüyor."

"Oh, biliyorum."

Kapuçinosunun üzerinden kaşlarını çatarak bana baktı. "O zaman neden ona annen hakkındaki gerçeği söylemiyorsun? Eminim anlayacaktır. Yani, kendimi işimden etmek istemiyorum ama gerçek en iyi politika gibi görünüyor."

O anda umutsuzca Blake'i gerçek annemle tanıştırabilmeyi diledim. Keşke normal bir ailem olsaydı da birlikte Jersey'e gidebilseydik, annem ona bir sürü meraklı soru yöneltseydi, o da daha sonra sinirlenmiş gibi davransaydı ama sonra buna gülüp geçseydik.

Ama ona gerçeği söyleyemedim. Ona annemin benden hoşlanmadığını çünkü benim bir sosyopat olduğumu düşündüğünü, artık adımlı bile bilmediğini ve muhtemelen öldüğümü düşündüğünü, hayır, ölmüş olmamı *umduğunu* söyleyemezdim.

"Hayır," dedim. "O anlamaz."

Sonunda Wanda'yı işe aldım ve rolü mükemmel oynadı. Tatlıydı ama *çok da* tatlı değildi ve hatta bana karşı niyetleri konusunda onu iyi huylu bir şekilde sorguya çekti. Sorulara verdiği cevaplara bayıldım. Idaho'daki evine döneceğini üzülererek söylemeden önce birkaç keyifli yemekte bize katıldı. Düşün için tekrar bize katılacağını hayal etmişim ama artık böyle bir şey olmayacak gibi görünüyor.

Hayır, Blake ve benim işimiz bitti.

Sonunda sabahın dördünde uykudan vazgeçtim. Yataktan kalkıp sürünerek yatak odamızdaki dolaba gidiyorum. İçini tamamen doldurduğum bir ayakkabı kutusunu çıkarıp yanımda oturma odasına götürüyorum.

Blake ayakkabılarımla hiç ilgilenmiyor, bu yüzden ayakkabı kutularımı karıştıracağından endişe etmiyorum. Kanepeye oturuyorum ve beyaz yazıcı kâğıdına yazılmış, üçe katlanmış, postalanmamış el yazısı mektuplarla dolu kutunun kapağını . Bir ay önce yazılmış mektuplardan birini çıkarıyorum.

-ve okumaya başlayın:

*Sevgili anne,
Blake bugün bana sürpriz yaptı. Özel bir gün
değildi ama metro istasyonundan eve dönerken
yolunun üzerinde bir vardı ve bana tek bir kırmızı
gül aldı. Düğünümüzde olmanı her şeyden
isterdim, çünkü benim iyi bir insan
olduğumu görmeni istiyorum.
/Sen ve babam benim hakkımda yanılmışsınız.
Hepsi
İhtiyacım olan beni mutlu edecek doğru
adamdı.*

Mektubu katlıyorum, devam edemiyorum. Blake'le birlikte mutlu bir son yaşayacağımıza inandığım zamanlardaki sözlerimi okumak acı verici. Şimdi her şey dağıldı. Belki de haklıydım - belki de ben iyi bir insanım ve tek ihtiyacım olan beni mutlu edecek doğru adam, ama Blake o adam değil. Belki de öyle biri yoktur.

Hep birlikte yemeğe çıktığımızda Wanda'nın annem olarak oynadığı rolü düşünüyorum. Gerçek olmasa da, yıllardır bir anne figüründen gördüğüm en büyük şefkatti. Bittiğinde, kendi annem için acı çektim.

Ama annemi göremiyorum. Onu göremiyorum çünkü Telmont'a dönemem ve muhtemelen benim öldüğümü düşünüyor. Ve onu görebilseydim bile, bana ihtiyacım olan rahatlığı vermezdi. Saçımı okşamaz ve benimle kurabiye hamuru yemezdi. Bana neşelenmemi ve Blake beni aldattıysa bunun benim suçum olduğunu söylerdi.

Blake'in beni sevmemesine şaşmamalı. Kendi annem bile sevemedi.
Ben.

Yine , ona yazmak son on beş yıldır bir alışkanlık haline geldi. Bu yüzden Bir kağıt parçası çıkardım ve asla göndermeyeceğim bir mektup daha yazdım.

Sevgili anne,
Yine oldu. Sevdığım adam bana en
korkunç şekilde ihanet etti.

Sevilebileceğimi düşünmediğini biliyorum ve
belki de haklısın. /Düzgün bir adamla mutlu bir
hayatı hak **etmediğimi**
düşünüyorsun. Yanıldığını kanıtlayacak kişinin
Blake olduğunu sanıyordum ama onun yerine
beni aptal yerine koydu.

Bunu nasıl yapabildi anne? Nasıl yapabildi?
Beni sevdiğini ve benimle evlenmek istediğini
söyledikten sonra bana bu şekilde mi davranıyor?

/Her zaman peşini bırakmamı söyledin.
Aslında demek istediğin, bunu onun yanına
bırakmam gerektiği.

Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim.
Blake'in bana yaptıklarının yanına kalmasına
izin vermeyeceğim.

Bunu ona ödeteceğim. Tıpkı Jordan gibi. Tıpkı
diğerleri gibi.

Sevgile

r,

Whitney

ERTESİ GÜN PARKTA ELIJAH İLE TEKRAR KARŞILAŞTIM.

Telefonda konuşmak daha kolay olurdu ama telefonlar konusunda her zaman paranoyak olmuştur. Ya da en azından öyle olduğunu iddia ediyor. Bir yanım sadece beni görmek istediğini düşünüyor.

Bir kez daha, ilk o geldi. Dünden farklı olarak, ben geldiğimde ayağa kalkıyor ve beni görünce sırıtıyor. "Hey," diyor.

"Hey," dedim düz bir şekilde.

Kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı?"

Dün gece öğrendiğim şeyi kimseye söylemedim. Ama tanıdığım herkes arasında Elijah'ın sır saklayabileceğini hissediyorum. "Blake'in beni aldattığını öğrendim."

"Vay anasını," diye kaçırdı. "Ne aptalım."

"Evet," diye mırıldandım.

"Nasılsın?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum. O kadar incindim ve hayal kırıklığına uğradım ki doğru düzgün düşünemiyorum.

Ama en azından bundan bir şeyler elde edeceğimi garantiledim. Dün gece oturma odasına indiğimde Blake'in çantasında tuttuğu bir flash bellek buldum. Tüm dosyalarının yedeğini tutmayı sever. Her zaman çok güvenilirdir. Tüm müşterilerinin kayıtlarını kendi flash belleğime kopyaladım. Satabildiğim her şeyi rakiplerime satmaya niyetliyim. Bunu yaparak sadece hayatımı yeniden kurmaya yetecek kadar para kazanmakla kalmayacağım, aynı zamanda patronu bunu öğrendiğinde bir daha asla bu sektörde çalışamayacak.

Yani, onu çatıdan itmek kadar iyi değil, ama bu da bir şeydir.

"İyi olacağım," diyorum sonunda. "Peki... o garson kız hakkında ne öğrendin?"

"Bu bilgiyi bulmak kolay olmadı." Elijah'ın yüz ifadesi asıktır. "Ama haklı olduğun ortaya çıktı. Senin adını ve Sosyal Güvenlik numaranı kullanıyor."

Her ne kadar şüphelenmiş olsam da, bu haber beni öfkeyle doldurdu, Blake'in beni aldattığını öğrendiğimden bile daha kötü. Kimliğimi çaldı. Adımı çaldı. Onun değildi ama yine de aldı. *Orospu*.

"Gerçek adı Amanda Lenhart," diye devam ediyor. "Biyoloji alanında doktora adayıydı."

Biyologluk hayatını bıraktı ve şimdi garsonluk yapıyor. Onu adımı çalmaya iten her neyse, gerçekten kötü olmalı.

"Neden yeni bir kimliğe ihtiyaç duyduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. Bilmemesi sinir bozucu, çünkü Elijah her şeyi biliyor gibi görünüyor.

"Amanda Lenhart'a karşı herhangi bir suçlama yok," diyor. "Bu yüzden peşinde birileri olduğunu tahmin ediyorum. Eğer onu bulurlarsa ona zarar verebilecek biri."

Nedense, iyi bir nedeni olması benim için hiç önemli değil. Kimliğimi çalmış olması bana var olan en kötü ihlal türü gibi geliyor. Blake'in yaptığından daha mı kötü?

Bilemiyorum. İkisi de cezalandırılmayı hak ediyor.

Nışan yüzüğümlle oynuyorum ve içimi bir hüznün kaplıyor. Yakın gelecekte, bu güzel yüzüğü Blake'e kalıcı olarak iade edeceğim. İşte o anda aklıma parlak bir fikir geldi. Bugün Blake'e her şeyin bittiğini söylemek niyetindeydim, ama şimdi sanırım bekleyeceğim. Sanırım ikisini de cezalandırmanın ve kendim de paçayı kurtarmanın bir yolu var.

Ayrıca Whitney/Amanda öldüğünde adımı geri alabilirim.

"Elijah," diyorum. "Bir konuda daha yardımına ihtiyacım var."

Hevesle öne doğru eğiliyor. "Herhangi bir şey."

Blake'e bir ders vereceğim. İkisine de bir ders vereceğim.

BLAKE AKLINI KAÇIRIYOR.

Patronuna rakiplerine satılan dosyalar hakkında bilgi verdikten sonra işini kaybetmesinin üzerinden iki aydan fazla zaman geçti. Beklediğimden de iyi oldu. Wayne Vincent, Blake'in anlattıklarını dinleme zahmetine bile katlanmadı ve adının şehirde çamurla anılmasını sağladı. Şimdi başka bir iş bulamıyor. Bütün gün takıntılı bir şekilde egzersiz yapıyor ve egzersiz zamanlarda bilgisayarında oyun oynuyor. Ve bütün gece uyanık.

Ayrıca dizüstü bilgisayarına da girdim ve ne kadar az parası kaldığını tam olarak biliyorum. Bir kiracı alma fikrini ortaya attığımda, kabul etmek zorunda kalacağını biliyordum.

Amanda'ya gelince, kimliğimi çalan sürtük, dairesinden tahliye edildi. Aslında çok kolay oldu. Elijah'ı darmadağınık bir halde apartmanına gönderdim ve "uyuşturucu satan Whitney denen kızı" bulması için birkaç kapıyı çalmasını istedim. Onu dışarı attılar ve şimdi bir arkadaşının kanepesinde uyuyor. Cosmo'da ucuz oda için ilan verdikten bir gün sonra beni aradı.

Ciddi olarak düşündüğümüz tek adayın o olduğundan emin olmak için adımlar atmak zorunda kaldım. Bu nedenle, Blake'in flash belleğinin içindekileri satarak kazandığım paranın bir kısmını, gerçekten korkunç oda arkadaşı adayları olarak poz vermeleri için o performans okulundan birkaç aktör daha kiralamak için kullandım. Hatta Elijah da üzerine düşeni yaptı - Elijah matkabı çıkarıp duvarda bir delik açmaya çalışınca Blake neredeyse ellerini havaya kaldıracaktı.

Amanda yarın odaya bakmaya gelecek ve eminim onun güzel yüzü ve temiz görünüşü Blake'i taşınmasına izin vermeye ikna etmek için yeterli olacaktır. Yine de tam olarak emin değilim. Bir sigorta parçası daha istiyorum.

İşten eve yürürken, *üzerinde Psişik Okumalar* yazan titrek bir neon tabelanın yanından geçiyorum. Kafamda bir ampul yanıyor. Blake'in böyle şeylere burun kıvrması kadar doğal bir şey yok. İlk buluşmalarımızdan birinde ona şakayla karışık fal baktırmamızı önermişim ve o da bana sanki ayın yeşil peynirden yapıldığını söylemiş ve ben de onu sandviçin üzerinde eritiyormuşum gibi bakmıştı.

Bu mükemmel olacak.

Vitrine girmek için küçük cam kapıyı itiyorum. Dükkânın tamamı çok küçük ve tütsü kokuyor. Yetmiş Altıncı Cadde'deki gerçekten iyi tacoların olduğu yerden bile daha küçük. Ana aydınlatma tavandan sarkan mor bir lambadan geliyor ve bu lamba odanın ortasındaki küçük bir masayı aydınlatıyor. Masa, üzerinde yıldız, güneş ve ay çizimleri bulunan gece mavisi bir masa örtüsüyle kaplanmış.

Bir kadın masada oturmuş, büyük bir iskambil destesini karıştırmaktadır. Masanın ortasında kristal küreye benzeyen bir şey dışında başka bir şey yok. Altmışlı yaşlarında görünüyor, odanın ışığında neredeyse parıltılı görünen uzun gümüş saçları var. Bana bakıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Merhaba canım," diyor. "Benim adım Quillizabeth. Senin adın ne?"

Quillizabeth? Vay canına, bu hayal ettiğimden bile daha mükemmel.

"Krista." "Krista." Sesinde bir şüphecilik notası var. "Krista'ya benzemiyorsun.

bir Krista."

O haklı ve Amanda'yla olan durumla ilgilenmemin bir nedeni de bu. Ben Whitney Cross'um ve bir gün yine kendim olacağım. Ama şu anda bu konuya girmeyeceğim. "Ben bir Krista'yım."

Bunu isteksizce kabul ediyor gibi görünüyor. "Peki sana nasıl yardımcı olabilirim... Krista?" "Şey," diyorum, "bu biraz garip gelebilir ama..."

"Lütfen oturun." Quillizabeth karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Daha önce hiç psişik bir okuma yaptırdınız mı?"

Karşısındaki sandalyeye yerleşiyorum. "Hayır, oturmadım."

"Başlangıç için el falı baktırmamızı öneririm" diyor. "Sizi bu deneyime alıştırmak için en iyi şey bu. Ama bir dahaki sefere daha derin bir okuma yapabilirim."

Bunların hiçbirini ilgimi çekmiyor. Gülmek için iyi olsa da Blake'in diğer dünyevi şeyler hakkındaki şüphesini paylaşıyorum.

"Aslında," diyorum, "başka bir konuda yardımına ihtiyacım var. Elbette sana ödeme yapacağım. Ne kadar istersen."

Yaşlı kadın kaşlarını kaldırıyor. Şimdi birden fazla cübbe giydiğini fark ediyorum. Tanrım, Blake bundan nefret edecek.

"Erkek arkadaşımın kiraladığımız bir odayla ilgileniyormuş gibi yapmanı istiyorum," diye açıklıyorum. "Sadece gelip odayı gör, sonra da bir sürü korkunç psişik şey söyle."

Quillizabeth'in dudakları neredeyse ağzının içinde kaybolacak şekilde düz bir çizgi haline geldi. "Eğer hissetmiyorsam bir sürü 'psişik şey' söyleyemem. Bu bir *oyun* değil."

"Hayır, tabii ki değil" diyorum hemen. Bu kadın bambaşka bir şey. "Sadece erkek arkadaşımın bir medyumun odaya bakış açısını duymasının iyi olacağını düşünüyorum, musun? Böylece kiralamadan önce herhangi bir ruhani sorun olmadığını önceden bilebiliriz."

Bunu düşünmek için bir dakikasını ayırır. "Erkek arkadaşına yalan söylememi istiyorsun."

"Tam olarak yalan değil. Ama kesinlikle evin ruhen temiz olmasının önemli olduğunu düşünüyorum ve odayı kiralamak istediğinizi söylemediğimiz sürece buna yanaşmayacaktır."

Yüzünü izliyorum, acaba satın alacak mı diye. Bu kadın hakkında başka ne söyleyebilirim söyleyeyim, işini çok ciddiye alıyor.

"Aldatmacayı onaylamıyorum," diyor. "Ama evinizi ruhen etkisiz hale getirme arzunuzu anlıyorum. Geleceğim. Ve geldiğimde size tavsiyelerimi sunacağım."

"Bu harika olur," diyorum. "Çok teşekkür ederim."

Bu kadının söylemesi için kafamda koca bir senaryo vardı, ama şimdi kendi başına ne bulursa bulsun çok daha iyi olacağını düşünüyorum. .

BLAKE ŞU ANDA QUILLIZABETH İLE DERİN BİR SOHBETE DALMIŞ DURUMDA.

Kurabiyeleri tabağa koyduktan hemen sonra, Blake'in Quillizabeth ile yalnız kalabilmesi için odadan çıkma bahanesi olsun diye gömleğime biraz un serptim. Oturma odasına döndüğümde gözleri fırlamıştı ve sanki onu evimizden çıkarmak için saniyeleri sayıyor gibiydi.

Dün tanıştığım kadınla kendimi tanıstırıyormuş gibi yapmak için odaya giriyorum. Aldatıcı olma konusundaki isteksizliğine rağmen, Quillizabeth yeni tanışmışız gibi davranarak mükemmel bir iş çıkarıyor. Bana elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum.

Ve sonra, ellerimiz temas ettiğinde, sarsılarak uzaklaşıyor. Bir adım geri atarken gözleri kocaman oldu.

"I..." Yaşlı kadının sesi boğuk çıkıyor. "Aslında gitmek zorundayım. Burası... çok küçük. Bundan sonra kiralamayacağım."

Blake o kadar rahatlamış görünüyor ki, neredeyse komik. "Tamam, seninle tanışmak güzeldi," diyor biraz fazla parlak bir şekilde.

Endişeliymiş gibi yapıyorum. "Her şey yolunda mı?"

Quillizabeth bakışlarını Blake'e çeviriyor. Bunun bir oyun olduğunu bilmesem, kesinlikle dehşete kapıldığını söyleyebilirdim. Sonra bana döndü ve acil bir sesle, "Seninle... dışarıda konuşabilir miyiz, Krista canım?" dedi.

Dışarıda mı? Hiç sanmıyorum. Blake'in bu performansın her bölümünü duymasını istiyorum. "Ne oldu?" Ona baskı yapıyorum.

Quillizabeth bir adım daha geri çekilir. "Dışarı. *Lütfen*."

"Bak... Quillizabeth." Blake'in sesi tamamen bıkkın geliyor. "Yakında bir kiracı adayımız daha gelecek, o yüzden..."

"Seni öldürecek," diye ağzından geçiriyor. "Blake seni öldürecek, Krista. Buradan uzaklaşmalısın."

Aman Tanrım. Bu kadın bir Emmy'yi hak ediyor. Gerçekten mesleğini ıskalamış.

"Seni mutfak bıçağıyla bıçaklayacak." Quillizabeth ayaklarımızın altındaki zemini işaret ediyor. "Tam *burada* olacak."

Blake biraz paniklemiş görünüyor. En azından onun buradan gitmesini istiyor. Elini kızın sırtına koyar ve kız sanki az önce onu haşlamış gibi sıçrayarak ondan uzaklaşır.

"Lütfen bana inan, Krista." Quillizabeth şimdi boğumlu bir elle bana doğru uzanıyor. "Dikkatli ol. Öngörülerim... asla yanılmazlar."

Sonunda Quillizabeth'i dışarı çıkarmak zorunda kalan benim, çünkü benimle konuşması gerektiğinde ısrar ediyor. Sorun değil. Yine de ona bahşiş vermek istiyorum. Harikaydı. Amanda yakında ortaya çıkacak ve kontrast çarpıcı olacak. Hafta sonuna kadar taşınmış olacak.

Ama dışarı çıktığımızda Quillizabeth koluma yapışıyor ve ayrılmak istemiyor. "Beni dinlemelisin, Krista. O adam -Blake- tehlikeli."

"Blake?" Gülüyorum, cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıyorum. "Hayır, sanmıyorum. Ve artık seni duyamıyor, bu yüzden gösteriyi durdurabiliriz. Yine de harikaydın."

"Gösteri!" diye patladı. "Bu bir performans değildi. Ben *gördüm*. Onu senin cesedinin üzerine çömelmiş gördüm. Yerdeki kanı gördüm."

Ona ne kadar minnettar olsam da sinirlenmeye başlıyorum. "Blake beni öldürmeyecek. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Onu gördüm!" diye ısrar ediyor. "Ben... yıllardır bu kadar güçlü bir psişik imgelem görmemiştim. Ama gün gibi açıldı." Bileğimi kavramak için uzandı, parmakları tenimi ısıırıyordu. "Seni öldürecek, Krista. Dışarı çıkman gerek. *Hemen*."

Tüylerim diken diken oldu. Bu saçmalıkların hiçbirine inanmıyorum ama yaşlı kadının yüzündeki kesinlik beni ürkütüyor. Gerçekten Blake'in beni öldüreceğini düşünüyor. Beni kendi oturma odamda bıçaklayarak öldüreceğini düşünüyor.

Ki bu çok saçma.

Elimi ondan çekmeyi başardım. "Tamam, *yeter*."

"Krista..."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Ben iyiyim. Bu her neyse... Benim için endişelenmene gerek . Söz veriyorum."

Quillizabeth ayrılmak konusunda çok isteksiz ve bir an için polisi aramak zorunda kalacağımdan endişeleniyorum. Ama sonra bana son bir kez korkuyla bakıyor ve sokağın aşağısına doğru ilerliyor. Orada durup onu izliyorum, bizim blokta oyalanmayacağından emin oluyorum. Ya da, Tanrı korusun, geri gelmeye çalışmasın.

Her zaman psişik şeylerin saçmalık olduğunu düşünürdüm, ama görünüşe göre Quillizabeth gerçekten yetenekli olabilir. Çünkü o evde korkunç bir şey olacak. Ama bu Blake'in cesedimin başında dikilmesi olmayacak.

Onun başında duran ben olacağım.

AMANDA BİR HAFTADIR BIZIMLE YAŞIYOR.

Blake ve Amanda'yı gecenin bir yarısı kanepede birlikte otururken yakaladım bile, biraz fazla yakın, birlikte televizyon izliyorlardı. Eğer yalnız bırakılırlarsa, ikisi arasında bir şey olması an meselesi -bir kez aldatan, her zaman aldatır.

Ama böyle bir şey söz konusu değil. Çünkü yarın Blake ve Amanda birbirlerinden nefret edecekler.

Bu sabah çok erken uyandım, Blake hala yatakta mışıl mışıl uyuyordu. Gece boyunca uyuduğundan emin olmak istedim, bu yüzden dün ona sakinleştirici içeren kurabiyeler yaptım. Bunları geçen hafta doktorumu uyku sorunlarımla ilgili bir hikaye uydurarak reçete yazmaya ikna ettiğimde almıştım. Zor olmadı, zaten bir dolandırıcıyla nişanlı olduğumu anladığımdan beri uykum kaçmıştı. Bir kurabiye denedim ve eğer gerçekten arıyorsanız, biraz acı bir tat var, ama neredeyse hiç fark edilmiyor. Blake dün gece üç tane yediğinde fark etmedi.

Uyuduğundan emin olmak istedim çünkü yapmam gereken çok şey var.

Amanda'ya Frosted Flakes'inden yemesini teklif ettiğini duydum. Tabii ki güzel kıza iyi davranacaktı. Amanda onun bu iyiliğinden faydalanmak üzere. Neredeyse yarısı dolu olan Frosted Flakes kutusunu tezgahtan aldım. Sonra içindikileri çöp öğütücüsüne boşalttım.

Bir sonraki hamlem tezgahın üzerindeki elmalardan ikisini alıp küçük bir kese kağıdına yerleştirmek oluyor. Tezgâha tırmanıyorum ve dolabın üst rafına yapııştırıyorum. Biraz zaman alacak ama o elmalar çürüyecek. Biz

Burada zaten meyve sinekleri olma eğilimi var ve biraz teşvik ve bir besin kaynağı ile her yerde olacaklar. Blake temizliğe çok düşkündür ve bu onu çileden çıkaracaktır.

Bir sonraki durağım, sabununu, şampuanını ve diş macununun çoğunu sistematik olarak boşalttığım banyo. Kendi ürünlerimi yalnız bırakıyorum. İsterse onları kullanabilir, her ne kadar "kız gibi kokmaktan" ne kadar nefret ettiğini söylemiş olsa da.

Son olarak, satın aldığım ve koridordaki dolaba sakladığım bir şişe çamaşır deterjanını geri aldım. Blake'in kokulu deterjanlara, özellikle de limonen adlı bir kimyasal içerenlere karşı alerjisi var. Bunu ilişkimizin başlarında, iyi bir kız arkadaş olmak için onun bazı kıyafetlerini yıkamaya karar verdiğimde öğrendim ve limonenli bir deterjan kullandığım için çıldırdı. *Az miktarda bile olsa çok kötü kızarıklıklarım oluyor.* Anlaşıldığı üzere, bu çok faydalı bir bilgiydi.

Kendi deterjanımdan bir çorba kaşığı kadarını Blake'in hipoalerjenik şişesine dikkatlice döküyorum. Şişeyi kapatıyorum ve limoneni dağıtmak için çalkalıyorum. Tekrar açıyorum ve kokluyorum. Narenciye kokusu almıyorum ama bir dahaki yıkamada tüm kıyafetlerine bulaşacak.

Benden şüphelenmeyecektir. Ne de olsa, o ve ben aylardır birlikte yaşıyoruz. Denklemde yeni olan tek kişi Amanda.

Çok yakında, artık birbirleriyle flört etmeyecekler. Birbirlerinden nefret edecekler.

Ve bu sadece başlangıç.

AMANDA O GECE İŞTEN EVE DÖNDÜĞÜNDE BLAKE ÇOKTAN YATMIŞTIR.

lokantada çalışıyor. Telefonunda geziniyor, bu yüzden kapı çarptığında fark etmemiş gibi görünüyor.

Hala Stacie ile konuşuyor mu merak ediyorum. Kontrol etmedim, çünkü gerçekten önemli değil. Ona ne olacaksa her şekilde olacak.

"Ben aşağı inip biraz su alacağım," diyorum ona. "Bir şey ister misin?"

Kafasını hayır anlamında sallıyor. Belki Stacie ile mesajlaşıyordur. Ya da başka bir kadınla.

Aşağı indiğimde Amanda mutfakta bizim bardaklarımızdan biriyle su içiyordu. Ona bunu yapmasında bir sakınca olmadığını söylemiş olmamıza rağmen, eşyalarımızı kullanmasından dolayı içimde bir öfke dalgası hissediyorum. Benden ödünç aldığı ve yakında geri alacağım bir şey daha.

"Merhaba Whitney!" Neşeyle söylüyorum. Bu isim dilime asit gibi geliyor. Hafifçe kırmızılaşmış gözlerini kaldırıyor. "Selam Krista."

Mutfakta ona katılıyorum, yeterince dostça görüldüğünü umduğum bir pozisyonda tezgâha yaslanıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Sayılır." Orantısız bir gülümsemeyle idare ediyor. "Blake mısır gevreğini yediğim için bana kızgın, her ne kadar bana sorun olmadığını söylemiş olsa da."

"Kızgın olduğunu mu söyledi?"

Çenesi seğiriyor. "Lokantaya geldi ve ben çalışırken bana bağırdı."

Oh, Blake. Neredeyse kahrımı basıyordum. Bu hiç onun yapacağı bir şey değil ama son zamanlarda çok stres altında ve neredeyse hiç uyumuyor. "Bunu yaptığı için çok üzgünüm."

bunu sana yapamam. Bu kabul edilemez."

"kadar mısır gevreği bile yemedim" diyor. "Neredeyse hiç!"

"Blake..." Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "O zor biri. Geçinmesi kolay bir adam değil ve her şeyi olduğu gibi seviyor. Size karşı dürüst olmalıyım. Bir kiracının taşınmasına pek sevinmedi ama işini kaybettiğinden beri para sıkıntısı çektiği için kabul etti."

Amanda anlayışla başını sallıyor. "Kovulduğuna dair bir his var içimde..."

"Oh, öyleydi," diye onaylıyorum. "Bir *olay* oldu... şey, bir *olay* oldu. Ve şimdi, tabii ki, başka bir şey bulmakta zorlanıyor."

Ona tüm kanlı detayları veremem, ama Blake'in yanlış yaptığını ima edebilirim. Bu onun beyninde çarkların dönmesi için yeterli olacaktır.

"Bak," diyorum. "Burada yaşaman hoşuma gidiyor Whitney. Blake'in seni rahatsız etmemesini sağlayacağım ama onun yolundan çekilmen iyi bir fikir olabilir. Ejderhayı dürtmenin bir anlamı yok."

Avuçlarıyla yüzünü ovuşturuyor. Yorgun görünüyor. "Evet. Kesinlikle dersimi aldım. Dürüst olmak gerekirse, arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm. Çok iyi birine benziyor."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun hakkında düşündüğü tek şeyin bu olmadığından eminim. O gece yalnız kaldıklarında koltukta ona ne kadar yakın oturduğunu gördüm. İyi bir adam mı yoksa yatakta iyi biri mi? Onun arkadaşı olmak istemiyordu. *Onu* istiyordu.

Bu tamamen değişmek üzere.

BLAKE VE BEN ARTIK YEMEĞE PEK ÇIKMIYORUZ.

Fazla paramız yok, bu yüzden dışarıda yemek yemek karşılayamayacağımız bir lüks. Neyse ki yemek yapmayı ve pişirmeyi seviyorum, bu yüzden benim için büyük bir fedakarlık değil.

Ama bu gece Cuma gecesi olduğu için dışarı çıkmaya karar verdik. Yemeklerini baharatlı ve lezzetli soslara boğmasıyla tanınan ucuz, duvarın dibindeki bir Meksika restoranına gittik. Teknik olarak daha çok paket servis yapan bir yer, çünkü siparişi tezgahta veriyorsunuz. Ancak koltukları var ve siparişinizi verdikten sonra yemeğinizi size getiriyorlar. Ve eğer bir margarita sipariş ederseniz, içinde küçük bir şemsiye ile birlikte geliyor.

Yemeklerimizi beklerken Blake karşımda oturuyor. O biftekli burrito aldı, ben de karbonhidrattan kaçınmak için burrito kasesi aldım - ne de olsa çok yakında yine bekâr olacağım. Üzerinde bir tişört var ve dalgın dalgın kolunu kaşıyor. Hipoalerjenik deterjanıyla karıştırdığım az miktarda kokulu deterjan yüzünden korkunç bir isilik oluşmuş. Kızarıklığın kendisi cildini kırmızı ve engebeli hale getiriyor ve yoğun kaşıntı nedeniyle kolunda boylu boyunca uzanan kızgın çizik izleri var.

Ayrıca iyi uyuyamadığı için gözlerinin altında koyu renkli çukurlar var. İşini kaybettiğinden beri zaten uykusuzluk çekiyordu, ama gecenin bir yarısı telefonumdan uğursuz gümbürtü sesleri çalmak gibi parlak bir fikrim var. Telefonu dolabımızın üst kısmına saklıyorum, böylece ses üstümüzden geliyormuş gibi oluyor ve Blake Amanda'yla yüzleşmek için odadan çıkar çıkmaz telefonu . Doğru düzgün bir gece geçirdiğinden şüpheliyim.

Geçen ay uyudum. Birini yeterince iyi tanıyorsanız aklını başından almak kolaydır.

Neredeyse onun için
üzüleceğim. Neredeyse.

O ve Amanda artık birbirlerinden nefret ediyorlar. Kapısının içine Blake'ten küçük yapışkan notlar bırakarak işlerin yoluna girmesine önemli ölçüde yardımcı oldum. Notlarda "mutfağın ışığını açık bırakma" ya da "televizyonumuzu kullanmadan önce lütfen yirmi dört saat önceden izin iste" gibi şeyler yazıyor ve hepsi Blake'in adıyla imzalanmış. İkisi birlikteyken, Blake onu çıplak elleriyle boğmak istiyormuş gibi görünüyor. Gidecek başka bir yeri olsaydı, çoktan gitmiş olurdu. Ama son ev sahibi onun uyuşturucu satıcısı olduğunu düşündüğünden, çok fazla seçeneği yok.

"Brownstone'u satmayı düşünüyorum," diye ağzından geçiriyor.

Kalbim parçalanıyor. Brownstone'u satarsa, Amanda taşınmak zorunda kalacak. Her şey bitecek. "Ne? Evimizi seviyorsun."

"İstiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama Krista, artık buna gücüm yetmiyor. İpotek ödemelerini yapamıyorum. Daha ucuz başka bir yer bulacağım, belki Queens'te falan."

"Queens mi? Tanrım, ikimiz de korkunç bir yolculuk yapacağız."

"Biliyorum." Elini saçlarında gezdiriyor, bu da saçlarının biraz dikleşmesine neden oluyor. Eskiden tanıdığım en derli toplu adamdı, şimdi ise darmadağın. "Ama benden ne yapmamı istiyorsun? İpoteği ödeyemiyorum."

"Peki ya Whitney?"

Ondan bahsettiğimde her zaman yaptığı gibi yüzünü buruşturuyor. "Ne olmuş ona?"

"Bize verdiği iki aylık kira artı depozitoyu çoktan harcadık.

Ona geri ödemek zorunda
kalacağız." "Evet..."

Yemek sepetlerimizle gelen bir garson tarafından bölünüyoruz. Blake sanki yemekle daha az ilgilenemezmiş gibi burritosuna bakıyor. Yine kolunu kaşıyor.

"Bilmiyorum," diyor sonunda. "Başka bir yol göremiyorum."

En azından bir süre daha satış yapmamasını sağlamanın bir yolunu bulmalıyım. Ama tanıdık bir yüz restorana girip ön tarafa doğru yürüdüğünde ve dört kişilik bir ailenin arkasında sıraya girdiğinde dikkatim dağılıyor.

Bu Elijah.

Onun burada ne işi var?

Blake omzunun üzerinden bir bakış fırlatır. "Hey, şu adam bir odaya bakanlardan biri değil mi?"

Ona göz kırpıyorum. "Ne adamı?"

"Sakallı ve penguen şapkalı kısa boylu sincap adam mı?" Bir kez daha bakar. "O aptal şapkayı hatırlıyorum. Sen hatırlamıyor musun?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Bilmiyorum. Çok fazla insan vardı. Belki tanıdık geliyordur..."

Lanet olsun, Elijah. Blake dikkatini tekrar bana verdiğine göre, Elijah bu tarafa bakıyor. Burada olması tesadüf değil. Brooklyn'de yaşıyor. Cuma akşamı bizimle aynı Meksika restoranında rastgele bulunmaz.

Beni *takip* mi ediyor?

"Affedersiniz," diyorum Blake'e. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Çantamı kapıp aceleyle tek kişilik banyoya gidiyorum, kapısında bozuk işareti var. Ama kapı kolu dönüyor ve kapıyı arkamdan kapatarak içeri giriyorum. Klozet kâğıt havlularla dolup taşıyor -kullanılamaz halde- ama buraya gelme sebebim bu değil. Kendimi içeri kilitliyorum ve telefonumda Elijah'ın numarasını buluyorum. İkinci çalışta açtı.

"Burada ne yapıyorsun?" O daha merhaba demeye fırsat bulamadan ben telefona tıslıyorum. "Beni mi takip ediyorsun?"

"Hayır," diyor

çabucak. "Elijah..."

"İyi, tamam. Birazcık." Boğazını temizliyor. "Senin için endişeleniyorum, Whitney."

"*Krista*."

"Blake iyi görünmüyor," diye devam ediyor. "Aklını kaçırmış gibi görünüyor."

Banyodaki ışıklar titriyor. "Evet, bütün mesele de bu zaten."

"Evet, ama... Onunla güvende misin? Ya gerçekten sinir krizi geçirirse?"

"Blake bana zarar vermeyecek."

"Ama ya yaparsa? Peki ya o medyumun söyledikleri?"

Gözlerimi deviriyorum. Bu konuyu açtığına *inanamıyorum*. Bunu ona sadece çok komik olduğunu düşündüğüm ve birileriyle paylaşmak istediğim için anlattım. Becky ve Malcolm'la paylaştım ama onlara anlatırken gerçekten inanmış gibi davranmak zorunda kaldım.

"Blake saldırgan değildir," diye onu temin ederim. "Sana söz veriyorum, bana zarar vermeyecek. Hayatı boyunca bir yumruk bile attığını sanmıyorum."

"Sadece senin için endişeleniyorum..."

Bütün mesele buyken Elijah'a bağırarak bir pislik gibi hissediyorum. O benim için endişeleniyor.

"Beni takip etmeyi bırakmalısın," diyorum ona. "Blake az önce seni tanıdı. Bunu yapmaya devam edersen fark edecek ve ."

"Tamam." Bu sonunda ona ulaşmış gibi görünüyor. "Duracağım. Özür dilerim."

Elijah'ın evden ayrıldığımdan beri en büyük varlığım olmasına rağmen, aynı zamanda büyük bir sorumluluk haline geldiğini fark etmeye başladım. Çok fazla şey biliyor ve çok fazla endişeleniyor. Bu bir sorun.

Ama bu şimdilik çözmem gereken bir sorun. Endişelenmem gereken başka şeyler var.

OTURMA ODASINDAYIM, BECKY İLE TELEFONDA KONUŞUYORUM.

favori konu haline gelen şeyi tartışıyoruz: Blake ve aklını kaybedip kaybetmediği.

Becky, "Sadece senin için endişeleniyorum Krista," diyor.

Ama o benim için Elijah'ın endişelendiği gibi endişelenmiyor. Tam da benim için endişelenmesini istediğim şekilde benim için endişeleniyor.

"Endişelenmemelisin." Aslında endişelendiğim halde ona güven veriyormuşum gibi bir tavırla söyledim. "Blake...şey, kesinlikle bir şeyler yaşıyor ama iyi olacak. O... Yani, beni tehdit etmiyor. Bana hiç vurmadı."

"Bunun gerçekten beklemek istiyor musun?" Becky bastırıyor

Ben.

Amanda ön kapıdan içeri girer. Yorgun görünüyor.

İş. Bana gönülsüzce el sallıyor, sonra tökezleyerek ikinci katın merdivenlerini çıkıyor.

"Eğer istersen," diyor Becky, "Malcolm ve benimle istediğin kadar kalabilirsin. Fazladan bir yatak odamız var..."

"Çok tatlısın," diyorum ona, "ama bunu yapmana gerek yok. Ben iyi olacağım."

"O medyumun ne dediğini hatırlamıyor musun? Ya seni gerçekten bıçaklayarak öldürürse?"

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. "Böyle bir şey Becky."

Ama bunu sesimde gergin bir tonla söylüyorum. Sanki Blake'in bana zarar verme ihtimali varmış gibi.

Becky başka bir şey söylüyor ama duymuyorum çünkü kulakları yırtan bir çığlık aniden havayı yırtıyor. Telefonu daha sıkı kavrayıp tavana bakıyorum.

"Becky," diyorum. "Gitmem gerek."

"Tamam," diye kabul ediyor. "Ama Blake şiddet içeren bir şey yaparsa hemen oradan çık. Malcolm'un arabası var ve beş dakika içinde seni almak için orada olabiliriz."

"Teşekkür ederim," diyorum gözyaşları içinde. "Sen iyi bir arkadaşsın Becky."

Telefonu kapattım ve üçüncü kata çıkan merdivenleri çıkmaya başladım. Amanda yine çığlık atmadı ama odasına yaklaştığımda hıçkırıklarını duyabiliyorum. Ne oldu şimdi?

Kapıyı yavaşça çaldım. "Aman-er, Whitney?" Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu, "Ne?" "Ben Krista. Her şey yolunda mı?"

Kapıyı çekip açıyor. Güzel yüzü gözyaşlarıyla dolmuş, gözleri kızarmış ve şişmiş.

"Whitney, sorun ne?" Ben soruyorum.

"Blake yatağımın her tarafına kurtçuklarla kaplı çürümüş meyveler attı," diye sızlanmayı başarıyor. "Erkek arkadaşın böyle yaptı."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Bunu *Blake* mi yaptı? Vay canına, gerçekten kendini kaybediyor.

Belki de düşündüğüm kadar zararsız değildir.

Bir elimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım, ne kadar korkunç! Bunu neden yaptığına dair bir fikriniz var mı?"

"Çünkü o aklını kaçırmış!" diye hıçkırıyor. "*Korkunç* biri. Bana hep o iğrenç notları bırakıyor ve ölmemi istemiş gibi bakıyor." Omzunun üzerinden yatağa bakıyor, gerçekten de battaniyesinin her yerinde çürüyen elmalar ve kıvranan kurtçuklar var, muhtemelen artık atılması gerekecek. Meyve poşetini bulduğunda *bir şey yapacağını* hiç düşünmemiştim. "Buna daha dayanabileceğimi sanmıyorum. Taşınmam gerekebilir."

Bu hiç iyi değil. Amanda ayrılmak istiyor ve Blake de evi satmaktan bahsediyor. Zaman çizelgesini hızlandırmak zorunda kalacağım.

"Nereye gideceksin?" Ona sordum.

"Bilmiyorum," diyor çaresizce. "Buraya taşınmadan önce kanepelerinde kaldığım tüm arkadaşlarımı yaktım. Bir daha isteyemeyecekmişim gibi hissediyorum. Ve... Fazla param yok."

Amanda bana güveniyor. Bildiklerimi ona itiraf etmek için iyi bir zaman olabilir. Bana güvenmesini istiyorum ve bu önemli bir adım. Ama en önemlisi, ne yaptığını itiraf etmesine ihtiyacım var. Çünkü yüzde yüz emin olmalıyım.

"Dinle." Odasına giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, böylece yalnız kalıyoruz. "Bunu bilmeni istedim... Biliyorum."

Gözlerinde korku titreşiyor ama soğukkanlılığını korumaya çalışıyor. "Ne biliyorsun? Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun... Amanda."

Nefes nefese kalır ve bir adım geri çekilir. "Ben... Ben..."

"Bilgi işlemde çalışan bir arkadaşım ehliyetinin sahte olduğunu söyledi, o da biraz araştırma yaptı," diyorum. "Ama endişelenme. Blake'in haberi yok. Kimseye söylemedim."

Kaşları birbirine çarpıyor. "*Kimseye* söylemedin mi?"

Bingo.

"Hiç kimse."

Amanda elmadan ve kurtçuklardan kaçarak yatağın kenarına çöküyor. Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Bu nasıl oldu bilmiyorum. Hayatım nasıl *bu* hale geldi?"

"Eğer bu konuda konuşmak istersen..."

Avuçlarından yüzünü kaldırıyor. "Kimseye söylemeyeceğine yemin eder misin?" "Hayatım üzerine yemin ederim."

Ve bu kısım tamamen doğru.

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve bir çift ikiz gözyaşı her iki yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Annem kanserdi. Mide kanseri. Prognozu korkunçtu, özellikle de tedavi edilmezse. Ama tedavi... Ucuz değildi ve sigortası da karşılamıyordu."

"Oh," diye mırıldandım.

"Kemoterapi için bankaya gidip kredi alabileceğin türden bir şey değil," diye mırıldanıyor, gözlerime bakmadan. "Bu yüzden başka birinden ödünç aldım. Çok fazla soru sormayan birinden."

"Anlıyorum."

Amanda'nın hain sebeplerden dolayı kaçtığını düşünmüştüm. Onun yerine, annesinin kanser masraflarını karşılamak için para toplamaya çalışıyormuş.

Tedavi. Nedense bu beni daha da sinirlendiriyor. Onu hayatta tutmak için her şeyi yapabilecek kadar seven bir annesi vardı. Bu benim sahip olduğumdan çok daha fazla.

"Ve sonra, tabii ki, yine de öldü." Amanda neşesiz bir şekilde gülüyor. "Onca para, kemoterapi portu, kusma ve dökülen saçlar ve tedavi olmadan öngörüldüğü kadar bile yaşamadı. Ve sonra tüm o para için kancaya takıldım." Yüzünü buruşturuyor. "Bu iflas ilan edebileceğiniz türden bir şey değil, biliyor musunuz? Eğer parayı bulamazsam beni öldüreceklerdi."

"Demek adını değiştirdin..."

"Elimdeki azıcık parayı yeni bir kimlik satın almak için kullandım," diye açıklıyor. "Whitney Cross bir süre önce ortadan kaybolan bir gençti, muhtemelen öldürülmüştü. Kimliğini kullanmıyordu ve benim de buna ihtiyacım vardı."

Dişlerimi sıkıyorum. Tanrı aşkına, ben *öldürülmedim*. Sanki! Sadece bir süreliğine kimliğimi kullanmıyordum. Ama bu ona kimliğimi *alma* hakkını vermiyordu. Whitney Cross olduğundan beri başına hiçbir şey gelmemiş olması, eski kimliğime geri dönmemin güvenli olacağı anlamına geliyor.

Tabii *çalmasaydı*.

"İşte bütün acıklı hikâyem bu," diyor. "Eğer birine anlattırsan, kesinlikle ölürüm. O yüzden umarım söylemezsin."

Yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum. "Sırrın güvende," diye onu rahatlatıyorum. "Aslında, annene yardım etmeye çalışman bence harika bir şey."

"Hiçbir şey için," diyor. "Tedavisi için parayı nasıl bulduğum konusunda çok öfkeliydi. Bunu benim için istemedi. Benim eğitim almam çok çalıştı ve şimdi..."

Oh, ağla bana. Bir tefeciden borç para aldı ve geri tepti. Ne bekliyordu ki?

"Dinle," dedim, "madem bunu benimle paylaştın, ben de sana küçük bir sırrımı söylemek istiyorum."

Bana ilgiyle bakıyor. "Ne?" "Blake'i terk etmeyi düşünüyorum." Ağzı açık kaldı.

"Ciddi misin?"

"Bu seni çok mu şaşırttı? Onun bir psikopat olduğunu düşünüyorsun." "Tabii ki biliyorum. Ama..."

"Eskiden değildi. Son zamanlarda beni giderek daha çok korkutuyor." Ürperiyorum. "Korkunç bir şey olmadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyor. Bana zarar verebileceğinden endişeleniyorum."

Amanda elimi tutmak için uzandı. Ona tokat atmak istesem de buna izin veriyorum.

"Yine de daha fazla zamana ihtiyacım var," diyorum. "Fazla birikimim yok, bu yüzden yeterli param olduğundan ve gidecek bir yerim olduğundan emin olmak istiyorum."

"Bunu kesinlikle anlıyorum," diyor Amanda.

"Belki," diyorum, "ikimiz birlikte bir daire tutar ve kirayı paylaşıyoruz."

Eve gelip Blake'in ne yaptığını gördüğünden beri ilk kez yüzü aydınlanıyor. "Bu harika olurdu Krista. Bunu gerçekten çok isterim."

Yüzümde plastik gibi dursa da gülümsemesine karşılık vermek için kendimi zorluyorum. "Dairelere bir göz at. Bir şey bulursan bana haber ver."

Hevesle başını sallıyor. "Beş dolarına bahse girerim ki Staten Island'da bunun dörtte biri fiyatına bu kadar büyük bir yer bulabiliriz."

Staten Island mı? *Şaka* mı yapıyor? "Hadi ama. Şu pisliği temizleyelim."

Amanda'nın çarşaflarını temizlemesine yardım ediyorum. Bilgin olsun, bunu yaptığı için Blake'e çok kızgınım. Onun nesi var böyle? Neden kurtlu elmaları normal bir insan gibi çöpe atmadı? Görünüşe göre her şeyin stresi davranışlarını beklediğimden biraz daha öngörülemez hale getiriyor. Şimdi onun pisliklerinden birini daha temizlemek zorundayım.

Birkaç kez gidip gelmemiz ve bolca çamaşır deterjanı kullanmamız gerekiyor ama sonunda her şeyi temizliyoruz. Amanda odasına oda spreyi sıkarken ben de mutfak lavabosunda ellerimdeki son iğrenç elmayı duruluyorum.

Ellerimi kuruladıktan sonra, Goldy'nin küçük akvaryumunda yüzdüğü oturma odasına geçiyorum. Blake ve ben Goldy'yi ilk taşındığımızda almıştık. O bizim başlangıç evcil hayvanımızdı. Bir gün kedi gibi daha fazla sorumluluk ve sevgi gerektiren bir hayvana terfi edeceğimizi hayal etmiştik. Ve sonra belki bir köpek. Ve bir gün, bir çocuk.

Ama bunların hiçbiri . Artık olmayacak. Blake sağ olsun.

Goldy'nin kasesine yaklaşıyorum. Hafifçe vuruyorum ve bana bakıyor. O iyi bir balık. Zamanında bize çok eğlence sağladı.

Ama bu süre hızla sona eriyor. Düşündüğümde daha hızlı.

"Hoşça kal Goldy," diyorum üzüntüyle. "Bunun için üzgünüm ama bunun Blake'in hatası olduğunu bilmelisin."

Goldy birlikte kurduğumuz hayatın bir sembolüydü. Şimdi geleceğimiz tuvalete gittiğine göre, ilk gidenin o olması mantıklı.

YATAK ODASINDAYIZ VE BLAKE İÇKİ ŞİŞESİNE BAKIYOR.

Elimde çamaşır suyu var. Goldy battıktan sonra oraya sakladığım şişenin aynısı.

"Bunun dolabımızda ne işi var?" Bilmek istiyorum.

Blake'in yüzünde şaşkın bir ifade var. Ondan ne kadar nefret etsem de, bir yanım neredeyse uzanıp ona onuncu seviye bir sarılma vermek istiyor, çünkü gerçekten buna ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Telefonunun nasıl Amanda'nın yatağına düştüğünü ya da Amanda'nın rujunun yakasına nasıl bulaştığını anlayamıyor. Her şey için onu suçlamaktan başka çaresi yok. Kaybolmuş durumda.

"Hiçbir fikrim yok," diye yutkunuyor.

"Goldy'yi Whitney'i suçlamak için mi öldürdün?"

Hasta olmak üzereymiş gibi görünüyor. "Hayır. , tabii ki . Bunu düşünemezsin..."

Bu bana onun günahlarını saymaya başlama şansı veriyor. Son zamanlarda yaptığı tüm garip şeyler, her ne kadar çoğu gerçekten yaptığı şeyler olmasa da. Beni dinliyor, itiraz etmek istiyor ama içten içe ona inanmayacağımı biliyor. Bu sırada ben de kıyafetlerimi topluyorum.

"O medyum kadın haklıydı," diye sonuca varıyorum. "Eğer yeterince uzun kalırsam, ne yapacağını Tanrı bilir."

"Hayır. *Hayır.*" Neredeyse gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor. "Seni asla aldatmam ve sana asla zarar vermem."

Bu tam bir saçmalık. Bavulumun fermuarını çektim. "Sanırım gitsem iyi olacak." Sonra durup odadan çıkışımı engelledi.

"Blake, yolumdan çekil," diyorum.

Kımıldamıyor. Gerilim artıyor. Ve bir an için onu çok fazla zorladığımdan korkuyorum. Yumuşak huylu nişanlım gerçekten patlamış olabilir. Ve belki de birileri gerçekten cesedimi birinci katta bir kan gölü içinde bulacak.

Ama sonra yoldan çekiliyor.

Yine de işi bitmedi. Merdivenlerden birinci kata kadar beni takip ediyor ve tüm bu süre boyunca bana yalvarıyor. Akşam yemeğinde kalan Çin yemeğini yerse gecesinin daha da kötüleşeceğini farkında değil. Amanda'nın banyoda bıraktığı fırçadan bir avuç saç aldım ve ekstra bir şey olsun diye eriştesine karıştırdım. Yemeden önce *asla* kaptan çıkarmıyor ya da ısıtmıyor.

Ön kapıya geldiğimde Blake hâlâ yalvarıp yakarıyor ve ceketimi ve spor ayakkabılarımı giyerken de durmuyor. Hatta beni dışarı kadar takip ediyor.

"Seni seviyorum, Krista,"
diyor. Evet. Doğru.

Blake kapımızın önünde beliren taksiye şaşırmış görünüyor çünkü bizim sokakta nispeten nadir bulunuyorlar. Birini çağırdığımı fark etmedi ve zamanlama kusursuzdu. Daha fazla yalanını dinlemek zorunda kalmadığım için rahatlamış bir şekilde içeri giriyorum.

Taksi uzaklaşırken, arka camdan bakmak için dönüyorum. Blake hala orada duruyor, sokaktan izliyordu. Bay Zimmerly'nin evinden çıktığını fark ediyorum ve yine zamanlama inanılmaz. Olabilecek en kötü anda Blake'e bağırmaya başlıyor, muhtemelen çöp tenekelerini içeri alması için - onları duyamıyorum ama konuştuğu tek şey bu gibi görünüyor. Sırf eğlence olsun diye, Blake çöp kutularını kaldırdıktan sonra onları geri çekerek ateşe biraz körükle gidiyorum. Blake'i kaldırdığından emin olduğu çöp kutularına bakarken ve kafasını kaşırken yakaladım. Gerçekten küçük şeyler. Köşeyi döndüğümüzde, Blake Bay Zimmerly'ye bağırmaya başladı.

Blake, Bay Zimmerly'den nefret ediyor. Bunu biliyorum, mahalledeki herkes de biliyor. Eğer ona bir şey olursa, ilk şüpheli Blake olur.

Ve bu bana bir fikir verdi.

STACIE PARKER HER CUMARTESİ GECESİ AYNİ PROGRAMI IZLIYOR.

İzliyordum, o yüzden biliyorum.

Saat 8:00 ile 8:30 arasında, bir çift ince topuklu ayakkabı ve utanç verici derecede kısa bir elbise içinde sallanarak apartmanından çıkıyor. Bir ya da iki dakika bekledikten sonra bir Uber'e biniyor. Uber daha sonra onu bir bara ya da kulübe götürüyor ve gecenin geri kalanını içki içerek ve erkeklerle flört ederek geçiriyor.

Blake'in ondan hoşlandığına inanamıyorum. O kadın için sahip olduğumuz her şeyi bir kenara attığına inanamıyorum.

Onun için gereken bir şey var, kolay pes etmiyor. Taşındığımdan beri beni durmadan arıyor ve mesaj atıyor. Becky onu engellemem için beni ikna etmeye çalışıyor ama onun acı çekmesini izlemek hoşuma gidiyor. Özellikle Bay Zimmerly'nin öldüğünü öğrendiğinde bana gönderdiği mesajlar çok hoşuma gitti.

Bu onun için büyük bir şok olmuş olmalı. Bay Zimmerly de kafasına vurduğumda şok oldu. Ne kullanacağımdan emin değildim ama bit pazarından aldığımız antika saatte karar kıldım. Blake'in parmak izleri kesinlikle üzerinde olacaktı ve birlikte geçirdiğimiz hayata veda etmek için iyi bir yol olduğunu düşündüm. Polisin bunu anlaması an meselesi.

Şu anda Malcolm'un arabasında, Stacie'nin binasının karşısındaki caddede oturuyorum. Ödünç almak için ondan izin istemedim ama evde kaldıklarını ve arabayı kaçırmayacağını . Yapmam şeyi yapmak için bir arabaya ihtiyacım var.

Saat sekizi biraz geç, Stacie hafif sarhoş bir halde binadan dışarı çıkar.

Bu iyi oldu. Bir sonraki bölümü

çok daha kolay.

Üzerinde ceketi bile yok ve Kasım gecesi havasında titriyor. Eminim çoktan bir Uber çağırmıştır, o yüzden hızlı olmalıyım. Binasının önünde durdum. Plakamı kontrol edemeden camı açıyorum, gerçi bunu yapacak kadar temkinli birine benzemiyor.

"Stacie? Uber mi çağırdın?" Bana gülümsüyor. "Evet, teşekkür."

Sonra arabaya tırmanıp kapıyı kapatıyor. Aynı caddeye dönen başka bir araba daha var ve o gelemenden ben uzaklaşıyorum.

Stacie'ye "İstersen arkada su şişelerim var," diyorum.

"Oh, teşekkürler!" diyor. "Kadın Uber sürücüleri çok daha düşünceli! Size kesinlikle beş yıldız vereceğim."

Arkadaki su iki amaca hizmet eder. Birincisi, dikkatini telefonundan , böylece çağırdığı Uber'in onu alan araçla aynı araç olmadığını fark etmeyecek. İkincisi, içeceğine bir şey enjekte etmek için çok ince bir iğne kullandım.

"Ee," diyorum kayıtsızca, "bu gece eğlenceli bir şeyler yapıyor musun?"

"Her zaman," diye kıkırdıyor Stacie. "Bu gece kızlarla takılıyorum."

"Erkek arkadaşın yok mu?"

"Hayır, ne yazık ki şu anda değil."

Dikiz aynasından kontrol ettim, su şişesinden içiyordu. Güzel. Uykusunun gelmesi uzun sürmez. Onun üzerinde, Blake'i bayıltan kurabiyelerde kullandığımdan fazla sakinleştirici kullandım ve telefonunu araklayıp Amanda'nın odasına sakladım.

Blake iş yerindeki masasında bir fotoğrafımı tutuyordu, bu yüzden aklımın bir köşesinde Stacie'nin beni tanıyabileceği endişesi vardı. Bu yüzden ucuz bir peruk aldım ve makyaj konusunda biraz yaratıcı oldum. Ama endişelenmemeliydim. Stacie benimle en ufak bir şekilde ilgileniyor gibi görünmüyor ve zaten çoğunlukla kafamın arkasına bakıyor. Ayrıca sesimi tanıma ihtimaline karşı yüksek sesle çalan bir pop müzik kanalı var. "Bekâr olduğuna inanmak zor," diye yorum yapıyorum. "Demek istediğim, eğer bir erkek arkadaşı varsa, geri kalanımızın ne umudu var?"

Stacie güler. "Şaşıracaksın. Düşündüğünden daha zor, benim için bile. İyi olanların hepsi kapılmış."

Çenem gerildi. "Öyle mi?"

"Evet. Güven bana."

"Peki ya iş yeriniz? Orasının insanlarla tanışmak için iyi bir yer olduğunu duymuştum. Ben bildiğimden değil." İyi huylu bir şekilde gülüyorum.

"Olamaz." Dikiz aynasından başını sertçe salladığını görebiliyorum. "Bunu bir kez denedim ve işe yaramadı."

"Kulağa ilginç bir hikâye gibi geliyor."

Stacie'nin kendinden bahsetmekten hoşlanan biri olduğunu umuyorum. Kesinlikle öyle görünüyor.

"O kadar da ilginç değil" diyor. "Bir adam vardı... tam olarak patronum sayılmazdı ama patronumun altında çalışıyordu. Her neyse, *çok* ateşliydi. Ondan gerçekten hoşlanıyordum."

"Onun da senden hoşlanmadığını hayal etmek zor."

"Oh, yaptı," diye beni temin ediyor ve şu anda onu boğmak istiyorum. Ama hayır, çok erken. Sakinleştiricilerin etkisini göstermesini bekle. "Ama başka bir kızla nişanlıydı, gerçek bir Mary Jane tipi. Onu uzaklaştırabileceğimi düşündüm. Ve oldukça yaklaştım."

"Oh? Takıldınız mı?"

"Bir kez. Ofisinde." Yine kıkırdıyor. "Çok ateşliydi."

Ve işte orada. Blake'in beni Stacie ile aldattığının teyidi. Doğru olduğundan yüzde 99 emindim, ama şimdi yüzde 100 onayım var.

O piç beni gerçekten aldattı. Onu tüm kalbimle sevdim ve onun da beni aynı şekilde sevdiğine inandım. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmemiz gerekiyordu. O *her şeyi* mahvetti.

Ve şimdi olacaklar için kendimi kötü hissetmeme gerek yok. "Peki ne yanlış gitti?" diye sordum. "Neden nişanlısını terk etmedi?"

Gözlerini devirdiğini yakalamak için aynaya tam zamanında bakıyorum. "İlişkiye girdikten sonra saçmalamaya başladı. Bunun ne kadar büyük bir hata olduğundan, bir daha asla olamayacağından, nişanlısını ne kadar çok sevdiğinden falan filan bahsedip durdu. Oldukça acınasıydı. Bu olaydan sonra ona olan saygımı kaybettim."

Ben de öyle.

Stacie yüksek sesle esneyerek başını pencereye yaslıyor. "Tanrım, neden bu kadar *yorgunum*? Saat daha sekiz. Yaşlı bir insana dönüşüyorum."

"Gözlerini kapatmak istersen, oraya vardığımızda seni uyandırırım."

Uykulu bir şekilde gülümsüyor. "Teşekkürler. Sen bir bebeğsin."

Birkaç dakika sonra, arka koltukta tamamen kendinden geçmişti. Bu iyi bir şey, çünkü şimdiye kadar bizim

Arkadaşlarıyla içki içmek için buluştuğu yere yakın bir yerde değil.

Ama sakinleştiriciler sonsuza kadar sürmez. Bu yüzden yanımda bir şişe kloroform da var. Bu onu, son durağımıza vardığımızda bileklerini ve ayak bileklerini koli bandıyla bağlamama yetecek kadar bayıltacak - Telmont, New Jersey'de yaşadığım yerden çok uzak olmayan bir orman parçası.

Ve sonra Stacie Parker ve ben biraz eğleneceğiz. En azından ben . Ve eğlence bittiğinde, Blake'e mutfak için küçük bir hatıra getireceğim. Bence çok hoşuna gidecek.

AMANDA TELEFONDA BANA "TAŞINMAM GEREKİYOR," DEDI. "BLAKE'İN tahammül edilemez hale geldi. Artık onunla başa çıkamıyorum."

Brooklyn'deki D tren istasyonundan çıktıktan hemen sonra Amanda'dan bir telefon aldım. Görünüşe göre Blake ben taşındığımdan beri onu korkutuyormuş. Onun gitmesini istiyor, o da gitmek istiyor. Buna neyin sebep olduğundan emin değilim. Çin yemeğindeki saçın onu çileden çıkarmış olabileceğini tahmin edebiliyorum. Midesi bulanıyor.

Mutfığa bıraktığım küçük hediye henüz kimsenin bulduğunu sanmıyorum, parmaklar su yüzüne çıksaydı bilirdim. Blake'in oturma odasının döşemesinde Stacie'nin kanını bulmuş olmasından daha da şüpheliyim. Onu öldürdükten sonra kanı sakladım ve polisin bulmasını kolaylaştırmak için odanın tam ortasına döktüm, tamamen beceriksiz olmaları ihtimaline karşı. Yine de Blake'in Stacie'yi öldürdüğüne inanmalarının zor olacağını sanmıyorum, özellikle de kendini savunmak için hayatta olmayacağı için.

"Onunla yaşayamıyorsan anlarım," diyorum. "Yani, ben de bu yüzden ayrıldım. Ben de daha fazla dayanamadım."

"Daha önce hiç böyle düşünmemiştim" -Amanda'nın sesi titriyor- "ama tehlikeli olabileceğinden endişelenmeye başlıyorum."

Hâlâ Blake'in birini incitebileceğine inanmıyorum. İçinde böyle bir şey yok. Bilen bir kadın olarak söylüyorum.

"Yarın konuşsak nasıl olur?" Ben öneririm. "Blake işten gelmeden önce uğrayabilirim ve birlikte yeni bir ev bulma konusunu konuşabiliriz." Tereddüt edince ekliyorum, "Yani, şu anda taşınacak değilsin, değil mi?"

"Sanırım," diyor Amanda, sesi kuşkulu çıksa da.

"Dinle," dedim. "Sen bazı daire ilanlarını incele. Biz de onları kontrol etmek için plan yaparız."

Plan Amanda'yı yatıştırmış görünüyor. Yarın akşam erken saatlerde Brownstone'da buluşmayı kabul eder.

Bu da demek oluyor ki fazla zamanım yok. Her ne olacaksa yarın olmalı.

İyi ki burada, Brooklyn'de, Elijah'ın dairesinden bir blok ötedeyim. Benim için birkaç şeyi var ve onları taşımak istemedi. Özellikle biri.

Elijah dört katlı bir apartmanda yaşıyor ve tabii ki dördüncü katta. Sokak, kaldırımında yatan ve kahverengi bir kâğıt torbada içki tutan bir adam dışında nispeten ıssızdır. Birkaç mağaza vitrini kapatılmış ve tahtalarla kapatılmış, ahşap tahtalar müstehcen grafitilerle kaplanmış. Burası Yukarı Batı Yakası'ndaki evimiz gibi birinci sınıf bir gayrimenkul değil ve kendimi çantamı göğsüme daha sıkı tutarken buluyorum. Elijah'ın zekâsıyla inanılmaz derecede başarılı olabilir ama Blake'in hırısından yoksun ve boş saatlerini şirket basamaklarını tırmanmak yerine video oyunları oynayarak geçirmeyi tercih edeceğini hissediyorum. Ayrıca, sosyal becerileri de son derece eksik.

Dahili telefona doğru yürüdüm ve 4A dairesinin düğmesine bastım. Neredeyse anında zil sesi duyuldu ve içeri girebildim.

Dördüncü kata çıkan merdivenleri oflaya puflaya çıkıyorum. Burada yaşamayı nasıl başarıyor bilmiyorum ama Elijah'ın her gün o kadar merdiveni koşarak çıktığını hayal edebiliyorum. Muhtemelen bundan hoşlanıyordur.

Daire 4A'ya geldiğimde, zili çalmadan önce nefesimi tutmak için bir saniye durmam gerekiyor. Elijah yine kapının arkasında bekliyormuş gibi hemen cevap veriyor ve beni kıpkırmızı bir suratla görünce yüzü aydınlanıyor.

"Whitney." Sırıttıyor. "İçeri gel."

Bu sefer onu düzeltmeye zahmet etmedim. Bu cehennem çukurunda önemli biri duyacak değil .

Elijah'ın küçük dairesine girip ceketimi çıkarıyorum. Buraya ilk kez geliyorum ve bu kadar temiz olması beni şaşırtıyor. Tam olarak ne bekliyordum bilmiyorum. Kirli pizza kutuları ve bir sürü Mountain Dew şişesi hayal etmiştim. Belki de geleceğimi bildiği için temizlik yapmıştır. Mobilyalar seyrek; bir kanep, geniş ekran bir televizyon, bir kitaplık.

kül bloklarından inşa edilmiş ve üzerine oyun kumandası bırakılmış bir sehpa.

Elijah'a gelince, her zamanki gibi görünüyor. Üzerinde yine eski bir tişört ve kot pantolon var ve içeride olmamıza rağmen üzerinde penguen olan beyaz Linux beyzbol şapkasını takıyor. Onu sadece birkaç kez şapkasız görmüştüm ve seyrelmiş kum rengi saçları her zaman kafatasına yapışmıştı, kronik bir şapka kılı vakası gibi.

"Güzel yer," diye yorum

yapıyorum. Bana

gülümsüyor. "Teşekkürler."

Tamam, bu kadar havadan sudan konuşma yeter. "Her şeyi aldın mı?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Genelde ondan istediğim her konuda bana yardım etmekten gurur duyardı ama bu sefer öyle değil. "Ediyorum."

"Alalım o zaman."

"Whitney." Kirli spor ayakkabılarına bakıyor. "Bundan değilim..."

"Sorun buysa size daha fazla para verebilirim."

Başını yukarı kaldırır. " bu değil. Hem de *hiç*."

Kaşlarımı çattım. "Bana yardım edebileceğini söylemiştin. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Uzun bir iç çekiş yapar. "Bir dakika."

Elijah başka bir odada kaybolurken ben oturma odasında bekliyorum. Birkaç dakika bekliyorum, telefonuma bile bakamayacak kadar heyecanlıyım ve sonunda elinde bir kese kağıdıyla geri geliyor. Birkaç elma ya da birkaç parmak koymak için mükemmel boyutta olduğunu fark ediyorum. Çok yönlülükten bahsediyorum.

Elijah kağıt torbayı bana doğru itti. "Al bakalım."

İçini kontrol ettim. Elbette istediğim her şey vardı. Yeni bir kimlik için bir Sosyal Güvenlik kartı ve pasaport - ihtiyaç duymamayı umduğum bir şey, ama yarın her şey kötüye gittikten sonra ne olacağını asla bilemezsiniz. Jordan'la işlerin nasıl kötüye gideceğini tahmin edememiştim.

Ve çantada bir şey daha var. Berrak bir sıvıyla dolu çok küçük bir şişe.

"Bu kadar mı?" Ben soruyorum. "Tetrodotoksin mi?"

Toksinler hakkında bir şeyler okuyordum ve tetrodotoksinin -balon balığındaki zehir- en iyi seçeneğim olduğuna karar verdim. Anında etki etmeyecek ölümcül bir şey istiyordum.

"Evet," diyor. "İşte bu "

"Mükemmel. Teşekkür ederim."

Elijah'ın gözleri gözlüklerinin arkasından kocaman görünüyor. "Bu onu öldürecek, biliyorsun."

"Evet, mesele de bu zaten."

Elijah Jordan'ı öldürdüğümü zaten biliyor. Jordan'ı benden çalan kaltağı da biliyor. Dediğim gibi, biraz fazla şey biliyor.

"Pekala," diyorum son söz olarak. "Her şey için teşekkür ederim."

Yüzü panikle doluyor. "Dinle Whitney, bunu yapmak zorunda değilsin."

Tetrodotoksin şişesini yeni pasaportum ve Sosyal Güvenlik kartımla birlikte kâğıt torbaya geri bırakıyorum. "Evet, biliyorum."

"Bilmiyorsun," diye ısrar ediyor. "Yani, evet, Blake seni aldatan bir pislik. Ama kimin umurunda? O bir aptal. Seni hak etmiyor bile. Bundan kurtulabilirsin."

Elijah, Bay Zimmerly ve Stacie Parker'a ne yaptığımı bilmiyor. Eğer bunu bilseydi, bana çekip gitmemi söylemezdi. Çok geç olduğunu bilirdi.

"Bunun peşini bırakamam," diyorum sıkıca. "Sevdiğin kişi başka biriyle seks yapıyor olsaydı nasıl hissederdin?"

Bana üzgün bir bakış attı. "İnan bana, bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum."

Elijah'ın beni sevdiği bir vahiy değil. Bu çok uzun zamandır bildiğim bir gerçek. Yıllarca bunu kendi avantajıma kullandım ama artık çok ileri gitti. Bana olan tutkusu can sıkıcı bir hal aldı ve planlarıma engel olmaya başladı.

"Elijah," diye başlıyorum daha önce ona karşı kullandığım sabırlı bir ses tonuyla.

"Biliyorum, biliyorum," diye burnunu çekiyor. "Benim için böyle hissetmediğinin farkındayım. Ama Whitney, sana karşı çok iyi olurdum. Sana her gün tapardım ve seni asla ama *asla* onun yaptığı gibi aldatmazdım."

Keşke Elijah'ı sevebilseydim. Sevebilseydim her şey çok daha kolay olurdu.

"Sana bir kraliçe gibi davranırdım," diye devam ediyor. "Her sabah seninle birlikte olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünerek uyanırdım."

"Elijah..."

Özlemi yüzünden okunuyor. Bir an için hâlâ bakire olup olmadığını merak ediyorum. Bu olasılık dışı görünmüyor. Eğer öyleyse, bu kısmen benim hatam. Gençliğimizden beri benim için yanıp tutuşuyor. Yeterince iyi bir adam ama bana olan karşılıksız aşkı hayatını mahvetti. Benimle hiç tanışmasaydı çok daha iyi olurdu.

"Blake'i unut," diyor. "Seni seviyorum Whitney. Lütfen sana ne kadar çok sevdiğimi göstermeme izin ver."

Ve sonra beni öpmek için eğildi.

İyi bir öpücüktü. Blake'le paylaştığımız, tüm vücudumda havai fişekler patlatan ilk öpücük gibi değil - saatler sonra yatakta tek başıma uyurken hala dudaklarımda kalan türden bir öpücük çünkü o ilk gece beni yatağa götüremeyecek kadar centilmendi. Ama ayrıldığımızda, bunun Elijah için o tür bir havai fişek öpücüğü olduğunu söyleyebilirim.

"Vay canına," diye nefes alıyor. Harika bir öpücük olmasa da yüzündeki ifade bunu telafi ediyor.

"Hadi yatak odasına gidelim," diyorum.

TEKNIK OLARAK, BLAKE'I ALDATMAK DEĞİLDİ.

Blake ve ben ara verdik ve yarın sabah Malcolm yüzüğümü ona geri verecek. Ayrıca, önce o aldattı, bu yüzden en azından bir bedavaya hakkım var. Artı, bu temelde acıma seksiydi, bu yüzden sayıldığından bile emin değilim.

Son derece ortalamaydı ya da dürüst olmak gerekirse ortalamadan biraz daha kötüydü. Elijah ne yapacağını tam olarak bilmiyordu ve ön sevişme hiç yoktu, ama coşkuluydu ve beklediğim gibiydi. Hoşuna gitti, o da var.

Şimdi bir saat geçti ve benim gitme vaktim geldi. Blake'in eskiden bana iltifat ettiği kısa, vücudu saran yeşil elbiseyi tekrar giyiyorum - parmaklarını sırtımın alt kısmında gezdirdiğini ve bana bunun içinde ne kadar seksi göründüğümü söylediğini hatırlıyorum. Giyinip süslenmemi her zaman sevmiştir.

Tamamen giyindikten sonra banyo aynasında görünüşümü kontrol ediyorum. Yorgun görünüyorum ama hala iyiyim. Yaşlı görünmeye başlamadan önce önümde çok güzel yıllar var. Çenemde koyu kırmızı bir leke var ve geçene kadar sabunla ovalıyorum. Saçımı topuzdan çıkarıp başımın üstünde düzeltiyorum, böylece özensiz olmak yerine Blake'in sevdiği gibi şık bir şekilde dağınık görünüyor.

Tatmin olduğumda banyodan çıkıyorum ve Elijah'a veda etmek için yatak odasına dönüyorum.

Yatakta yatıyor, dudaklarında memnun bir gülümseme var. Benim için sıradan bir şeydi ama onun için çılgın bir yolculuktu. Bittiğinde bana teşekkür etti, ki bu gerçekten çok tatlıydı. Kolları iki yanında, hareketsiz yatıyor.

Ayrıca boğazı kanlı bir yarıkla yarılmış.

Bu konuda kötü hissettim. Gerçekten hissettim. Ama Elijah benim hakkımda çok fazla şey biliyordu ve bana olan aşkı sağlıksızlığın sınırındaydı. Böylesi daha iyi.

Her neyse, ben kötü bir insan değilim. Boğazını kesip açmadan önce Elijah'a iyi vakit geçirttim. Tam anlamıyla bir patlamayla gitti. Ve bunu yapmak için çok uykulu ve tatmin olana kadar bekledim. Her şey bir saniyede olup bitmişti. Öldüğünün farkında bile değildi.

Yarın çok yoğun bir gün olacak ve Elijah'ın bir anaç tavuk gibi üzerime titremesi konusunda endişelenmek istemiyorum. Ondan ihtiyacım olanı aldım.

"Hoşça kal Elijah," diyorum

ona. Cevap vermiyor.

Hemen gitmiyorum. Dairede dokunduğum her şeyi sileceğim. Gitmek için ortalık sakinleşene kadar beklemeliyim, buradaki kimse beni tanımayacak. Elijah'ın pek arkadaşı olmadığını hissediyorum. İkimizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yok.

Kutuları işaretlemek tatmin edici bir his. Önce Bay Zimmerly, sonra Stacie, şimdi de Elijah. Sadece iki tane kaldı. Yarına kadar her şeyi yoluna koymuş olacağım.

AMANDA VARDIYASINDAN ERKEN AYRILIYOR VE BANA

Yedide evde olacağım, bu yüzden kendime zaman tanımak için bir saat önce brownstone'a varıyorum.

Bu sabah Blake'e tetrodotoksinli bir paket kurabiye verdim. Toksinin ne kadar çabuk etki edeceği belli değil ama onu hemen öldürmeyecek. Ona verdiğim kurabiyeleri yedikten sonra en az dört ila altı saat boyunca ölmeyeceğini hesapladığım kadar düşük dozda verdim. Ama onları hemen yememiş de olabilir.

Zamanlama çok önemli. Amanda eve geldiğinde hayatta olmalı ya da yeni ölmüş olmalı. Çünkü ölürse, polisin onu bıçaklayarak öldürdüğünü düşünmesine imkan yok. Onu öldürüp sonra da intihar ettiğini düşünmeleri gerek. Zehir şişesinin kalanını yatak odasındaki çekmeceye saklayacağım.

Tetrodotoksinden kaynaklanan ölüm genellikle solunum yetmezliğinden meydana gelir. Birkaç saat içinde Blake yutkunma ve konuşma gücünü çekecek, ciddi kafa karışıklığı, nöbetler ve düzensiz kalp atışları yaşayacaktır. Tabii ki hastaneye gitme ihtimali var ama sağlık sigortası olmadığı için bunu son çare olarak düşünecektir. Bunu grip benzeri bir hastalık olarak değerlendireceğini ve uyumaya çalışacağını umuyorum. Onu kanepede ya da yatağında ölü ya da ciddi solunum sıkıntısı içinde yatarken bulmayı bekliyorum.

Tüm bunlar beklenen sonuçlardı, ancak eski evimin kapısını açtığımda içimi beklenmedik bir hüznün dalgasının kapladığını hissediyorum.

Blake ölmüş olabilir.

Elijah'ı öldürdüğüm için kendimi kötü hissetmedim. O kadar acınası bir hayatı vardı ki, sanki onun acısına son veriyormuşum gibi hissettim. Bir de Stacie vardı, aldatan bir kaltaktı. Ve yaşlı ve mutsuz olan Bay Zimmerly. Jordan bile farklı hissettiriyordu. Jordan'ı seviyordum, ama o olgunlaşmamış, genç haliyle.

Blake için durum farklı. Onu tüm kalbimle sevdim. Onunla bir hayatı çok somut bir şekilde hayal etmişim. Onun yüzüğünü taktım. Onunla bir aile kurmayı hayal ettim. Ve onun da aynı şekilde hissettiğine inanmışım.

Ve şimdi.

Ortak yatağımızda ölü ya da bilinçsiz yatarken ona bakmak ve hayalini kurduğumuz geleceğin sonsuza dek yok olduğundan emin olmak zor olacak.

Neden aldattın, Blake? Neden düşündüğüm gibi iyi bir adam olamadın? Beni ve sadece beni sevdiğini söylerken neden ciddi değildin?

Eve girerken kalbim güm güm atıyor. Kanepeye doğru ilerliyorum, orada ne bulabileceğimi düşünerek kendimi hazırlıyorum. Ama hayır. Orada değildi. Yukarıda, yatakta olmalı.

Merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum, buraya kadar olduğunu bilerek. Yatağında yatıyor olacak, büyük olasılıkla Elijah kadar ölü. Onu görmek istemediğim için olabildiğince yavaş yürüyorum. Ama sonra yatak odasına geldiğimde.

O da burada değil.

Lanet olsun. Nerede o?

Belki de gerçekten acil servise gitmiştir. Bunu yapmayacağına güveniyordum ama belki de onu yanlış değerlendirmişimdir. Ve eğer durum buysa, iş işten geçti demektir. Acil servisteki doktorlar onun zehirlendiğini kesinlikle bilecek ve ikiyle ikiyi bir araya getirmek onlar için zor olmayacak. Özellikle de cebine koyduğum notu bulduklarında.

Telefonumu çantamdan çıkarıp bir sonraki hamlemi düşünmeye çalışıyorum. Sonra ondan bir cevapsız arama ve bir kısa mesaj aldığımı fark ediyorum. Mesajı okudum ve sonra mesajı dinledim.

Tamam. *İlginç.*

Her şeye rağmen işe yarayabilir.

BÖLÜM III

BLAKE

KABURGALARIM AĞRIYANA KADAR KALDIRIMA FIRLADIM.

Sonunda kuru kusuyorum ama durmak istemiyorum. O kurabiyelerin her izinin içimden çıktığından emin olana kadar.

Midemin boş olduğundan emin olduğumda, dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyorum. Kurabiyeleri tam olarak ne zaman yediğimi hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Bir saat bile olmamıştı. Yediğiniz bir şeyin kan dolaşımınıza karışması ne kadar sürer? Bunun cevabını bilmiyorum. Midemi boşalttım ama çok geç olabilir.

Kendimi çok kötü hissediyorum, ama çoğunlukla kustuğum için. Parmaklarım karıncalanıyor mu, yoksa hayal mi görüyorum? Bilemiyorum.

Çoğunlukla, düşüncelerimin hızlanmasını engelleyemiyorum. Krista - sevdiğim kadın- sandığım gibi biri değil. O... Eğer annesinin söylediği şeyler doğruysa, o bir psikopat. Erkek arkadaşını öldürmüş. Erkek arkadaşının aldattığı kızı öldürdü. Muhtemelen Bay Zimmerly ve Stacie'yi de o öldürdü.

Tanrım, Stacie... Hepsi benim hatam.

Vücudumu gözden geçiriyorum. İyi hissediyorum. Başım ağrıyor ve hafif mide bulantım var ama bunu birkaç dakikadır kusuyor olmama bağlayabilirim. Sanırım işe yaramaya başlamadan önce tüm zehri sistemimden attım, her neyse.

Krista beni zehirledi. Beni öldürmeye çalıştı.

Ne olduğunu ya da Whitney'in gerçekte kim olduğunu tam olarak anlamıyorum ama Krista'nın az önce tanıştığım kadının kızı olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. Benzerlik bir yana, her şey tanıdık geliyordu. Telmont

Tanıdık geldi çünkü Krista daha önce bahsetmişti. Ve şimdi düşünüyorum da, bir keresinde Braga'da zaman geçirdiğinden de bahsetmişti, ayrıca Porto şarabını çok seviyor. Bu yüzden bana tanıdık geldi. Oraya hiç gitmediğime eminim.

Krista bana tüm hayatı hakkında yalan söyledi. Idaho'lu olduğunu ve liseden sonra bir arkadaşıyla şehre taşındığını iddia etti - yalan. Akşam yemeğinde Krista'nın çocukluğu hakkında nostalji yapan orta yaşlı kadının kim olduğunu bilmiyorum. Belli ki annesi değildi, o da bir başka yalan. Babasının kalp krizi geçirdiği konusunda doğruyu söyledi, ancak bunun nedeninin yaptığı tüm kötü şeylerin stresi olduğunu söylemedi.

Şimdi ne olacak?

Krista'nın benim adıma yazdığı intihar notunu düşünüyorum. Her şey dehşet verici ama özellikle bir cümle beni çok etkiliyor:

Aldığım onca hayattan sonra, edemem.

Belli ki Bay Zimmerly ve Stacie'nin cinayetlerini benim üstlenmemi istiyor, ama hepsi bu mu? Not çok belirsizdi. Polisin ne yaptığım konusunda şüphe duymasını istemeyecektir.

Aldığım onca hayattan sonra.

Whitney'i öldürecek.

Ani bir kesinlik geliyor aklıma, bu onun planı. Whitney'i evimde öldürecekti, böylece yaptığım şey hakkında hiçbir şüphe kalmayacaktı. Ama şimdi New Jersey'e bir yolculuk yaptım ve onun planlarını bozdum.

Yoksa ben mi?

Krista her halükarda kurabiyeleri yiyeceğimi varsayarsa -ki onun kurabiyelerine olan zaafımı düşünürsek bu oldukça iyi bir bahis- Whitney'i yine de öldürmeye karar verebilir. Ne de olsa intihar notu cebimde.

Polisi aramalıyım.

Cebimden telefonumu çıkardım. 911'i aramaya başlıyorum ama daha üçüncü haneye ulaşmadan hikâyeyi kafamda duyuyorum ve kulağa ne kadar saçma ve dolambaçlı geldiğini fark ediyorum. Onlara tüm hikayeyi kimse beni ciddiye almayacak. Ben bile kafamı toparlamakta zorlanıyorum. Daha inanmadan beni hapse atarlar. Ya da daha kötüsü, Zimmerly'nin cinayetiyle ilgili şüpheleri üzerimden atmak için uydurduğumu düşünecekler.

Krista'yla konuşmalıyım. Hayatta olduğumu ve kurabiyeleri attığımı bilirse, belki aptalca bir şey yapmaz.

Olabilir.

Krista'nın numarasını seçiyorum - kişiler listemdeki ilk numara, çünkü onu tanıdığım herkesten daha çok arıyorum. Telefon diğer hatta tekrar tekrar çalıyor. Açmıyor.

Ben Krista... Mesaj bırakın!

Boğazımı temizliyorum. "Hey, Krista? Ben Blake. Bak, ben... Telmont'tayım çünkü... Nedenini biliyorsun. Ve ben... Whitney'nin annesiyle konuştum -yani *senin* annenle- ve ben... Ben sadece... Lütfen beni geri arayabilir misin? Lütfen, Krista? Seninle konuşmam lazım. Hala... Sadece seni görmek istiyorum. Her şey için çok üzgünüm ve... Bak, şimdi şehre geri dönüyorum ve... sadece beni bekle. Lütfen."

Uzun, abuk sabuk bir mesaj ve konuşmamı bitirdiğimde keşke hiç mesaj bırakmasaydım diyorum. Krista sevdiğim kadın olabilir ama beni öldürmeye çalıştığını unutmamalıyım. Ölmemi istiyor.

Biraz daha kısa ve öz bir mesaj yazıyorum:

Ara beni.

Saatimi kontrol ediyorum. Eğer şimdi yola , trafiğe bağlı olarak saat yedi gibi şehre dönmüş olacağım. Trafiğin ters yönünde gideceğim, umarım otoyol park yeri olmaz. Belki kötü bir şey olmasını engelleyebilirim.

İçimden bir ses hemen polisi aramam gerektiğini söylüyor. Bunun çılgınca bir hikaye olduğunu düşünseler bile, yine de bir devriye arabası gönderebilirler.

Ama Whitney nadiren on ya da on birden önce eve gelir ve ben de iki saat içinde şehre dönmüş olacağım. Kötü bir şey olmasını engellemek için zamanında dönebilirim.

KRISTA

SÖZ VERDİĞİM GIBI, AMANDA SAAT YEDİDE EVDE OLACAK.

Çok hızlı. Aynı zamanda temiz ve kirayı zamanında veriyor ve nispeten sessiz. Birçok açıdan mükemmel bir kiracı.

Ve varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyorum.

Amanda her zamanki mavi kot pantolonunu ve lokantadan aldığı tişörtünü giymiş, ızgara bifteğin belli belirsiz kokusu hâlâ üzerine sinmiş. Ona verdiğim koyu kırmızı ruj dışında, ki onu da bir kez denedi ve tarzının olmadığını söyledi, hiç makyaj yapmıyor. Eğer süslenseydi Stacie kadar güzel olurdu ama bunu yapmamayı tercih ediyor.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, Stacie sonunda pek de güzel değildi. Her şeyi bitirmeden önce yüzünü güzelce doğradım. Yaklaşık kırk dakika sonra, onu öldürmem için bana yalvarıyordu. Yani gerçekten, bu bir merhamet eylemiydi.

Amanda beni oturma odasında görünce şaşırdı. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

"Şey, anahtar hala bende."

"Doğru." Kanepeye oturup başını minderlere yasladı. "Blake olmadığı için mutluyum. Son zamanlarda çok çekilmez biri oldu. Tam bir pislik."

Sinirlendiğimi hissediyorum. Blake bir pislik değil. Düzgün bir adam. Tanıdığım birkaç kişiden biri. Tamam, beni aldattı ve ben de onu öldürmeye çalıştım. Onu hala öldüreceğim. Ama yine de. Onun hakkında böyle konuşmaya hakkı yok. Onu tanımıyor bile.

Kanepede onun yanına oturdum. "O kadar da kötü değil."

Amanda bana bakmak için başını yana çeviriyor. "Sen neden bahsediyorsun? Ondan daha yeni ayrıldın."

"Biliyorum, ama..." Ne söylemek istediğimi nasıl ifade edeceğimden emin değilim ve bunu ona söylemek istediğimden de emin değilim. Zaten bunların hiçbiri onu ilgilendirmez. "Peki hiç daire baktın mı?"

Kanepede daha dik oturuyor. "Evet, bizim fiyat aralığımızda birkaç tane var ve Manhattan'ın dışında yaşamayı sorun etmezseniz daha fazlası da var."

"Benim sorun yok," diye yalan söyledim. Manhattan'ın dışında yaşamak istemiyorum ama Blake dönene kadar biraz zaman öldürmemiz gerekiyor.

"Harika!"

Amanda çantasından telefonunu çıkarıyor ve kiralama sitelerinden birini açıyor. O bunu yaparken benim bakışlarım önümüzde duran sehpaye takılıyor. Blake genellikle sehpayı dağınıklıktan uzak tutmaya özen gösterir ama şu anda sehpanın üzerinde birkaç posta parçasının yanı sıra birkaç dergi ve katalog var ki bu da yola çıktığında içinde bulunduğu ruh halini gösteriyor. Masanın üzerindeki dağınıklık Amanda'nın dikkatini çekmedi ve buna sevindim.

Çünkü o dergilerden birinin altında son derece keskin bir bıçak var.

BLAKE

RIVERSIDE DRIVE'A GIRDIKTEN HEMEN SONRA GÖRÜŞÜM İKİ KATINA ÇIKTI.

İlk başta, dört saattir araba kullandığım için olduğunu düşünüyorum. Birkaç kez göz kırpyorum ve normale dönüyor, bu da teorimi doğruluyor. İlk başta. Ama birkaç dakika sonra tekrar oluyor. Kırmızı ışıklara bakıyorum ve sadece bir tane olması gerektiğini bilmeme rağmen, her nasılsa iki tane var. Gözümü kırpyorum ve kırmızı ışıklar dönüyor.

Kahretsin.

Midemdeki her şeyi kustuğumu ummuştum. Ama görünüşe göre bir kısmı emilmiş. Bu muhtemelen baş ağrımın neden birkaç kademe arttığını ve Telmont'tan beri benimle birlikte olan mide bulantısını da açıklıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Brownstone'a yaklaşık on dakika uzaklıktayım. Kesinlikle bu şekilde araba kullanmamalıyım ama zamanım yok. Çift görme gidip gibi görünüyor, yüzden ideal olmasa da daha kötüsü de olabilirdi. Yani, *kör* olabilirdim.

En azından dışarısi karanlık değil. Hâlâ görebiliyorum. Hâlâ yolumu bulabiliyorum ama itiraf etmeliyim ki önüme bir yaya çıksa zamanında duramazdım. Direksiyonu iki elimle kavıyor, son birkaç dakikayı eve dönerek geçirmeye çalışıyorum. Titrek bir nefes alıyorum.

Kenara çekebilirdim. 911'i arayıp durumu açıklayabilirim. İçimden bir ses Krista bana ne verdiyse hastaneye gitmem gerektiğini söylüyor. Sağlık sigortam olmadığı için hastaneyi karşılayabileceğimden değil, ama ölüyorsam biraz borç (tamam, çok fazla borç) nedir ki?

Ölüyor ? Hayır, ölüyor olamam. O kurabiyelerin çoğunu .

GPS işe yaramaz hale geldi çünkü artık onu göremiyorum bile. Görebiliyorum ama iki tane var, bu da takip etmeyi çok zorlaştırıyor. Tek yönlü bir caddede yanlışlıkla yanlış yöne gitmemek için dua ederek hafızama dayanarak ilerliyorum. Columbus Bulvarı'na dönüyorum ve şimdi neredeyse geri döndüm. Sadece biraz daha.

Yanlış anladığımı umuyordum. Belki de Krista kurabiyeleri zehirlememiştir diye umuyordum. Belki de her şey bir şekilde büyük bir yanlış anlaşılmaydı ve aslında ölmemi istemiyordu.

Ama yanılmıyorum. Bana ne verdi bilmiyorum ama bu beni öldürüyor.

Brownstone'a doğru son dönüşü yapıyorum ve park etmeye çalıştığım da araba kaldırıma atlıyor, ama düzeltmeye çalışacak enerjim bile yok. Kaldırıma park etmek zorunda kaldım. Kimseyi ezmedim, önemli olan da bu. Bay Zimmerly şikayet edecek değil ya.

Zavallı Bay Zimmerly. Ölmesi benim suçum. Bütün bu lanet şey benim hatam. Daha doğrudan bir ifadeyle Krista'nın suçu ama Stacie'yle o zayıf anımı yaşamasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı. Bittiği anda -hatta ondan önce- pişman oldum. Haftalarca kendimi berbat hissettim ve neredeyse yıkılıp ona yüzlerce kez söyledim. Ben aldatmam, öyle bir adam değilim. Krista'yı seviyordum ve aramızdaki ilişkiyi tehlikeye atacak kadar aptalca bir şey yaptığıma inanamıyordum.

Ama bir ay kadar geçtikten sonra suçluluk duygusu azalmaya başladı. Bu şimdiye kadar yaptığım en kötü şeydi ve bunu geride bırakmak istiyordum. Krista bunu hiç öğrenmemiştir -ya da ben öyle sanıyordum- ve aptalca bir gece yüzünden aramızdaki ilişkiyi mahvetmek için hiçbir neden yoktu.

Bunu öğrendiğini ve her şeyi yakıp kül etmek için planlar *yaptığını* bilmiyordum.

Görüşüm değişiyor ve başımın zonklaması durmuyor. Gösterge panelindeki yuvasından telefonumu almak için el yordamıyla ilerliyorum, neredeyse düşürüyordum. 911'i aramak zorundayım. Artık başka seçeneğim bile yok. Krista'yı Whitney'nin boğazını kesmekten vazgeçirecek zaman yok. Bu gerçekleşmeden önce ölmüş olacağım.

Ancak telefonumun ekranına baktığımda, ona odaklanamıyorum bile. İki telefon oluyor, sonra üç, sonra tekrar bir.

Tamam, gerçekten kötü .

Sürücü tarafındaki kapıyı iterek açmayı başarıyorum ve büyük bir çabayla ayağa kalkıyorum. Çift görme en kötü kısmı, çünkü mide bulandırıcı bir şekilde başımı döndürüyor, ama yürüyebiliyorum. Eğer bir şeye tutunursam.

İçeri girmem gerek. Işıklar yanıyor, yani Whitney evde ve ambulans çağırmama yardım edebilir.

Tabii ben her şeyi yanlış anladıysam ve Whitney de bu işin içindeyse başka. Ama ben buna inanmıyorum. Ya da en azından doğru olmadığını ummak zorundayım.

Brownstone'un merdivenlerine ulaşana kadar çok zorlandım. Sonra tutunacak bir parmaklık buluyorum ve ön kapıya ulaşıyorum. Bu bir mucize gibi geliyor, ama anahtarlarımı cebimden çıkardığımda, kilidin hareket etmeyi bırakmadığı bir kapıyı açmanın son derece zor olduğunu fark ediyorum. Kilidin bu kadar küçük olduğunu hiç fark etmemiştim.

Neden kilitleri bu kadar küçük yapıyorlar? Bu imkansız...

Sonunda pes ediyorum ve parmağımı kapı ziline bastırıyorum. Zil sesi evin içinde yankılanıyor ve kapıda durup birinin cevap vermesini beklerken sallanıyorum. Eğer yakında biri gelmezse, başarabileceğimden emin değilim. Yardıma ihtiyacım var.

Kimse yok mu?

KRISTA

"BU DAIRE MÜKEMMEL OLABİLİR," DİYOR AMANDA.

Çok sıkıldım. Amanda ile daire bakmaktan ve hiçbirinde asla yaşayamayacağımı bildiğim halde heyecanlanmış gibi yapmaktan bıktım. Onun bunu bilmediğinin farkındayım ama umurumda değil.

Blake nerede? Neden hala eve gelmedi? Dönüş yolunda mı öldü?

"Yürüme mesafesinde ama sadece ikinci katta," diyor. "Ve oldukça metro hattına yakın."

"Belki yığınınına koyalım."

"Park Slope'taki daireden daha mı çok seviyorsun?"

Diğer daireyi hatırlamıyorum ama bana umutla bakıyor, ben de "Evet, bu kesinlikle daha iyi" diyorum.

"Tamam." Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Bu arada, bunu birlikte yaptığımız için çok mutluyum Krista. Tek başıma yaşayacak bir yer bulabileceğimden bile emin değilim."

Saatime bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Senin için orada olmaktan mutluyum Amanda."

Bana rahatsız edici bir gülümseme fırlattı. "Bana böyle hitap etmemelisin." "Neden?" Kızgınlığımı gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Bu senin isim, değil mi?"

"Evet, ama..." Kıvranıyor. "Eğer biri gerçek adımı öğrenirse, bu çok kötü olur. Gerçekten kötü."

Bunu biliyorum elbette, çünkü aptal değilim. "Seni suçlamıyorum. Whitney güzel bir isim."

"Sence?" Yüzünü buruşturuyor. "Aslında nefret ediyorum. Lisede kendisi kadar güzel olmayan kızlara eziyet eden şirret popüler bir kızın adı gibi. O tipleri bilirsin, değil mi?"

Bu ne anlama geliyor? "Sanırım öyle..." "Her neyse, kesinlikle benmişim gibi hissettirmiyor."

Adımı çaldığı yetmiyormuş *gibi* de *sevmiyor* mu? Bu kızın yüzüzlüğü! Ona yapmak istediğim şeyi Stacie'ye yaptığım gibi acele etmeden yapmak isterdim ama yapamam. Blake eve döndüğünde hemen yapmalıyım.

O nerede ki?

"Eski kimliğimi geri almak için her şeyi yaparım," diye iç geçiriyor ve minderlere yaslanıyor.

"Ya seçme şansın olsaydı?"

Telefonunu bıraktı ve merakla bana baktı. "Bir seçim mi?" "Doğru. Ya birisi sana eski sevgilini alabileceğini kimliğini geri almak mı yoksa anneni canlı ve iyi bir şekilde geri almak mı?"

Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Annemi isterdim. Belli ki."

Bu benim vereceğim bir karar değil. Eğer tekrar Whitney olmak ile annemi bir daha asla görememek arasında bir seçim yapmam gerekseydi, bu kolay bir seçim olurdu. Bir seçenek olduğunda, her zaman kendimi seçerim. Zaten annemi tekrar görmek umurumda değil. Hiç anlaşılamadık, özellikle Joey kolunu kırdıktan sonra. Ondan sonra benden nefret etti.

"Tüm bunlar kulağa biraz nankörce geliyor," diyorum. Kaşlarını çatı.

"Nankörlük mü?"

"Evet. İşte buradasın, başkasının adını kullanıyorsun ve bunu *istemiyorsun* bile. Bu senin için bir rahatsızlık." Ona sert bir bakış attım. "Birçok insan sana verilen şeyle *heyecanlanırdı*, biliyorsun."

Amanda koltukta kıvranıyor. "Biliyor musun," diyor, "düşünüyorum da... bir yer konusunda anlaşmakta o kadar zorlanıyoruz ki... belki de ikimizin birlikte yaşaması o kadar da iyi bir fikir değildir."

"Hayır mı?"

"Yani, senden hoşlanıyorum," diyor çabucak.

Evet, doğru.

"Ama Blake'le olanları düşününce, belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildir."

Blake'le olan şeyler mi? O neden bahsediyor? Kalbim bir çentik daha atıyor. "Onunla *yattın* mı?" Ağzımdan kaçırıldım. Eğer onunla yattıysa, yüzüne saldıracağım. Zaman darlığı umurumda değil.

"Ne? Hayır!" Gözleri fal taşı gibi açıldı ama onu yakaladığım için mi yoksa şaşırdığı için mi böyle oldu emin değilim. "Ben sadece onunla anlaşılamadığımızı kastetmiştim. Ben asla..." Yerden çantasını aldı ve telefonunu tekrar içine bıraktı. "Bak, belki de gitsem iyi olacak."

Kanepeden kalkıyor ve ben de ayağa kalkıyorum. Gitmek istiyor ama ona izin veremem. Ya şimdi ya da asla. Sehpanın üzerindeki dergilere uzanıyorum ve parmaklarımı bıçağın sapına doluyorum.

İşte o zaman kapı çalıyor.

Amanda'nın dikkati çan sesiyle dağılıyor. Bu da bıçağı karnının derinliklerine saplamayı çok daha kolay hale getiriyor.

BLAKE

LÜTFEN KAPIYI AÇ, WHITNEY. LÜTFEN...

Hızla soluyorum. Artık kapının pervazına tutunmadan ayakta bile zor duruyorum. Ağzımda çok fazla tükürük var ama yutamıyor gibiyim. Bunların hiçbiri iyi değil.

Umarım hastanede Krista'nın bana verdiği her neyse ona karşı bir panzehir vardır. Ne olduğunu bile bilmiyorum.

Tam zili tekrar çalmak üzereyken kapı açıldı. Whitney'nin orada dikildiğini görmeyi bekliyordum ama onun yerine Krista'ydı. Oh hayır, çok geç. Ama iyi tarafından bakarsak, sadece bir Krista görüyorum. En azından Krista olduğunu düşünüyorum. Belki de halüsinasyon görmeye başlıyorum.

"Blake." Kolumu tutmak için uzandı. "İçeri gel. Nerelerdeydin?"

Aktif olarak ölmekte olduğum gerçeğini gizlemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak onu takip ediyorum. "Ben... araba kullanıyordum."

Kahretsin, kelimelerim bulanıklaşmaya mı

başladı? Hiç iyi değil. "Araba kullanmak mı?

Nereye gittin?"

"Sana söyledim. Telmont'a gittim." Ağzımın kenarındaki salyaları siliyorum çünkü artık doğru dürüst yutkunamıyorum. "Whitney'nin annesiyle konuşmaya gittim. O da bana..."

Krista bir kaşını kaldırıyor. Bir an için ondan iki tane varmış gibi görünüyor ama sonra tekrar tek kişi oluyor. "Sana Whitney olduğumu söyledi."

"Hayır, fotoğrafı gördüm ve..." Elimin tersiyle dudaklarımı tekrar siliyorum. "Anlamıyorum. Eğer sen Whitney isen, o zaman kim..."

Krista'nın yüzünün üzerinden karanlık bir gölge geçer. "Bir sahtekâr. Ben kullanmadığım halde adımı çalan bir kız. Neden bedel ödemesi gerektiğini anlayabilirsiniz."

"Öde..."

İşte o zaman oturma odasındaki kanepeyi görüyorum. Whitney Cross olarak tanıdığım kız, kanepenin kumaşına sızan kanla sıırılsıklam olmuş bir şekilde yere yığılmış yatıyordu.

Çok geç kaldım. Onu durduramadım.

Oturma odasına doğru adım atıyorum, daha yakından bakmaya çalışıyorum ama artık doğru yürüyemiyorum. Neredeyse düşüyordum ama Krista düşmeden önce son saniyede yakaladı. Bir an için bana destek oluyor; sonra dik durmama yardım etmesi için duvara tutunuyorum.

"Oh Tanrım." Diğer elimle şakağımı ovuyorum. "Krista..."

"Bu kadar yumuşak olma," diye tersledi beni. "O bunu *hak etti*. Tıpkı senin yaptığın şey için hak ettiğin gibi. Sen ve Stacie."

"Bu *bir şey* değildi." Kelimeleri net bir şekilde söylemek için elimden geleni yapıyorum. Bunu bilmesi gerekiyor. "Bir kerelik bir şeydi ve hemen pişman oldum. Kendimi çok kötü hissettim. Stacie umurumda değildi. Ben *seni* önemsiyordum. *Seni* seviyordum."

Dudakları yüzünü buruşturuyor. "Hâlâ mı?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Yaptığı onca şeyden sonra ona onu sevdiğimi nasıl söyleyebilirim? Onun kim olduğunu bile bilmiyorum. Ve bunun üzerine.

"Beni öldürmeye çalıştın," diye belirttim.

"Denedin mi?" Sırıtıyor. "Aslında oldukça iyi bir iş gibi görünüyor."

Bakışları üzerimde geziniyor. "Şu anda nasıl hissediyorsun, Blake?"

Kurabiyeleri yediğimi biliyor. Tabii ki biliyor-iki saniye önce neredeyse yüzüstü düşecektim. Bunu herkesten saklayabileceğimi düşünerek kendimi kandırıyordum. Konuşmam kesik kesik, düz bir çizgide yürüyemiyorum ve ondan iki tane görmeye geri döndüm.

"Tetrodotoksinmiş," diye bilgi verdi. "Hani şu balon balığının içinde bulunan ve çok zehirli olduğu söylenen şey. Genellikle dört ila altı saat içinde solunum yetmezliğinden ölür." Bana merakla bakıyor. "Kurabiyeleri yiyeli ne kadar oldu Blake?"

Ben bile bilmiyorum. Sanırım üç ya da dört saat oldu. Ve şimdi o bahsettiğine göre, birdenbire nefes almak biraz zorlaştı. Yığılmamak için duvara yaslanıyorum ve bu bile birkaç dakika içinde yeterli olmayacak.

"İntihar notu yok," diye idare ediyorum.

"Ne dedin sen?" Gözlerini bana dikti. "Kelimeleri oldukça fazla ."

Tekrar deniyorum, her kelimeyi heceleyerek: "Ben. Yırtıldım. Yukarı.

İntihar. İntihar.

Not."

"Oh." Bir el sallıyor. "Orada sorun yok. Başka bir tane yazarım. Bu konuda çok iyiyimdir."

Tekrar ayağa kalkamayacağımı bilerek dizlerimin üzerine çöküyorum. Buraya kadarmış. Bundan sağ çıkamayacağım. Burada, şu anda bitmesini istemiyorum ama ne yapabilirim? 911'i arayamam. Artık parmaklarımı bile kullanamıyorum.

Krista'nın bana bunu yaptığına inanamıyorum. Onu *seviyordum*. Karım olmasını istedim.

Ve şimdi başımda durmuş, ölmemi izliyor.

Ama bir saniye sonra, artık tepemde durmuyordu. Yanımda yerde yatıyor. Gözlerimiz buluştu ve aniden beyaz atletinin önü parlak kırmızıya döndü. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ve dudaklarından kan damlıyor.

"Krista?" Nefes nefese kaldım.

Başımı kaldırıyorum, Whitney tepemizde dikiliyor, ayaklarının üzerinde sallanıyor, elindeki bıçağı o kadar sıkı tutuyor ki kan lekeli parmak eklemleri bembeyaz.

"Krista!" Ona doğru sürünmek için elimden geleni yapıyorum. Ben de pek iyi değilim ama o benden daha kötü görünüyor. Kelimenin tam anlamıyla kendi kanında boğuluyor, şimdi ağzından ve sırtından çıkan kan altımızdaki zemini ıslatıyor. "Krista..."

"911'i arıyorum," diyor Whitney titrek bir sesle, kanla ıslanmış karnını tutarak.

Krista'nın üzerine çömelmiş, hayatının tükenişini izliyorum. Birkaç dakika önce benim ölümümü izleyip de nasıl hiçbir şey hissetmediğini anlamıyorum. Çünkü bu şimdiye kadar izlemek zorunda kaldığım en zor şey. Annemin ölümünden bile daha zor. Çünkü anneme sonsuza kadar sahip olacağımı hiç düşünmemiştim ama Krista'yla birlikte yaşanacağımı düşünmüştüm.

"Lütfen ölme, Krista." Bana yaptığı her şeye rağmen, gözlerim yaşlarla doluyor. "Seni seviyorum."

Dudakları aralanıyor ve dudaklarında bir kan kabarcığı oluşuyor. "Sen... beni... tanıyorsun bile..."

"Tanıyorum," diye ısrar ediyorum. "Seni tanıyorum. Hadi, Krista. Dayan."

Whitney 911 görevlisiyle telefonda konuşurken Krista'nın elini tutuyorum. Soğuk ve nemli. Gözleri hâlâ açık, hâlâ hayatta ve bilinci yerinde ama zar zor.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar. "Kim olduğunu biliyorum ve seni seviyorum.

Lütfen..."

Bir anlığına dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. Ama sonra gözleri kapanıyor ve aniden vücudu hareketsizleşiyor. Bakışlarım göğsüne doğru kayıyor. Hâlâ yükselip alçalıyor mu? Nefes almayı bıraktı mı?

Whitney'e "Kalp masajı yapmalıyız" dedim.

911'i arayıp telefonu kapatıyor ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "KALP MASAJI MI? Blake, zar zor nefes alabiliyorsun. Ve bir bıçak yaram var."

"Biliyorum, ama..."

O haklı. Doğru nefes oranını hatırlayabilsem bile, içimde yok. Kendim için zar zor nefes alabiliyorken başka biri için nefes alamam.

Krista ölecek. Gözlerimin önünde hayatı tükeniyor.

Ve gerçek şu ki, bu tam olarak onun hak ettiği şey.

KRISTA

EMİN OLMAK İÇİN AMANDA'YI BİR KEZ DAHA BIÇAKLAMAM GEREKTİĞİNİ BİLİYORDUM.
o ölmüştü.

O kurabiyelere daha fazla tetrodotoksin eklemem gerektiğini
biliyordum. Blake'e asla güvenmemem gerektiğini biliyordum.
Sonsuza mutlu yaşayamayacağımı biliyordum. Annem haklıydı.
Bunu biliyordum.
I...

BLAKE

BEN HALA HAYATTAYIM.

Her şeyden bu yana bir hafta geçti. Krista beni öldürmeye çalışalı bir hafta oldu. Oturma odamızın zemininde gözyaşları içinde kanlı bedeninin üzerine çömelmiş bir şekilde öleli bir hafta oldu. Acil servise götürülüp sakinleştirilmem ve entübe edilmem gerekeli bir hafta oldu. (Son kısmı pek hatırlamıyorum.) Görünüşe göre tetrodotoksinin panzehiri yok ama ilk yirmi dört saati atlatırsanız ölmeme şansınız yüksek.

Ve şimdi (çoğunlukla) iyileştiğim ilan edildi, bu da hastaneden eve gidebileceğim anlamına geliyor.

Babam hırdavat dükkanını kapattı ve benimle birlikte olmak için şehre uçtu, ancak dün ormandan çıktığım belli olunca eve geri döndü. Ona gitmesini söyledim, dükkanda yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum ve benim yüzümden işini kaybetmesini istemedim. Ama bu, bugün taburcu olurken beni alacak kimsem olmadığı anlamına geliyordu.

Ben de Amanda'ya sordum.

Ona böyle hitap etmek hala garip geliyor. Bizimle yaşadığı süre boyunca hep Whitney'di. Ama aslında, o daha çok Amanda gibi görünüyor.

Bana kimliğini neden değiştirdiğini, annesinin kemoterapi masraflarını karşılamak için paraya ihtiyacı olduğunu ve bu parayı yanlış kişilerden aldığını anlattı. Bu hikaye biraz kalbimi kırdı, özellikle de kendi annem kanserden öldüğü için ve çaresiz kalmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için

Nakit. Ama beni en çok şaşırtan şey Krista'nın bu hikayeyi duymasına rağmen Amanda'nın ölmesini istemesiydi. Krista haklıydı. Onu gerçekten tanı mıyordum.

Eve gitme beklentisiyle kendi başıma giyiniyorum. Tüm giyinme hareketlerini kendim yapabilirsem de vücudum sanki bir savaştan çıkmış gibi hissediyor ve giyinmem bittiğinde kendime gelmek için biraz kestirmem gerektiğini hissediyorum. Yorgunluğun ötesindeyim.

Ölüm cül bir toksin yutmak mı? Tavsiye edilmez.

Bugün benimle birlikte taburcu evraklarımı inceleyen hemşire elinde bir tekerlekli sandalye ile geldi. Ona "Buna ihtiyacım yok," diyorum, ki bu tam olarak doğru değil, çünkü hala ayaklarımın üzerinde oldukça titriyorum. Yine de binadan çıkmayı başarabilirim.

"Hastane kuralları," diyor. "Size bir şey olmasını istemiyoruz - en azından siz ayrılana kadar!"

Sorun çıkarmak istemediğim için itaatkâr bir şekilde sandalyeye tırmandım. Beni koridordan asansöre doğru itiyor. Bitmek bilmeyen uzun bir asansör yolculuğundan sonra lobiye varıyoruz. Söz verdiğim gibi, Amanda lobide oturmuş beni bekliyor. Beni görünce ayağa kalktı.

Hemşire bana "Bu senin kız arkadaşın mı?" diye sordu.

Soru dudaklarından çıktıktan bir saniye sonra yüzü pembeleşiyor. Çünkü biliyor, tabii ki biliyor. Kız arkadaşım beni öldürmeye çalıştığı için hastanede olduğumu herkes biliyor. Bu da yetmezmiş gibi, tüm haberlere çıktı. Bütün şehir biliyor.

Krista artık ünlü. *New York Times* onun ardından bıraktığı cesetler hakkında büyük bir makale yayınladı. Benim bile bildiğimden daha fazla.

-Stacie ve Bay Zimmerly'den daha fazlası. Eski nişanlının sorunlarını cinayetle çözme gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

"Merhaba Blake," diyor Amanda bana yaklaşırken. "Bok gibi görünüyorsun." "Hey, teşekkürler."

Kendi yarasının ciddi olmadığı anlaşıldıktan ve ertesi sabah hastaneden taburcu edildikten sonra Amanda birkaç kez beni ziyarete geldi. Şu anda da tekerlekli sandalyeden kalkmama ve ayaklarımın üzerinde durmama yardım ediyor.

"Düşersen seni tutamam, biliyorsun," diyor. "Ben iyi olacağım."

Hastanenin dışında bekleyen taksiler var ve onlardan birine kendi başıma atlamam gayet iyi olurdu, ama Amanda'nın

Ayrıca hastane kurallarına göre birinin beni alması gerekiyordu. Benim için taksinin kapısını açtı ve arkamdan içeri girdi.

"Ama yolculuk benden," diyorum ona. "Hayır deme."

"Neden hayır diyeyim ki?" diye karşılık verir. "Ne de olsa hayatını kurtardım. En azından yolculuk için ödeme yapabilirsin."

Bu çok doğru. Doktor bana hastaneye gelmeseydim ve entübe edilmeseydim bir saat içinde öleceğimi söyledi. Krista ambulans çağırmayacaktı. Eğer Amanda onu arkadan bıçaklamasaydı, gözlerinin önünde ölmeme izin verecekti.

"Bu arada tüm eşyalarımı topladım," diyor Amanda taksi Birinci Cadde'ye çıkarken. "Lokantadaki arkadaşım bir süre onun kanepesinde kalabileceğimi söyledi."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden taşınasın ki?"

"Çünkü sen söyledin. Sen ."

Ben de yaptım. Kapısını çaldım ve evimden defolup gitmesi için otuz günü olduğunu söyledim. Ama o zamandan beri çok şey değişti. Neredeyse bomboş olan koca bir evim varken Amanda'yı kapı dışarı etmek ve bir arkadaşının kanepesinde yaşamaya zorlamak istemiyorum.

"Kalmanı istiyorum," diyorum. "Yani, eğer istiyorsan." Kaşları havaya kalktı. "Bundan emin misin?"

"Çok eminim." Tereddütlü görünüyor ve ben de ekliyorum: "Ve istediğin kadar mısır gevreği yiyebilirsin."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Topaklı bir kanepa yerine iyi bir yatağı geri çevirmem."

Amanda ile yaptığım kısa konuşma bile beni çok yordu, bu yüzden dinlenebilmek için başımı koltuk başlığına yaslıyorum. Ama gözlerimi her kapattığımda Krista'nın başımda durup ölmemi izlediğini görüyorum. Bana yaptıklarını ya da hayatı boyunca o kadar çok insanı öldürdüğü gerçeğini hâlâ aklım almıyor... ta ki Amanda sonunda buna bir son verene kadar. Krista'nın bir psikopat olduğunu söylemek abartı olmaz. Hatta ona canavar bile diyebilirsiniz.

Onu özlediğimi söylemem korkunç mu?

EPILOG

DÖRT AY SONRA

BLAKE

ARABAM SAHIP OLDUĞUM HER ŞEYLE DOLU.

Şey, her şeyi değil. Mobilya getiremedim ve birkaç kutu çoktan babamın Ohio'daki evine gönderildi. Ancak geçen hafta satın aldığım ikinci el Kia'nın bagajındaki ve arka koltuğundaki her yeri doldurdum. Gitmeye hazır.

Ben de öyleyim.

New York'ta yaşadığım en mutlu ve en kötü anılarımdan bazılarını bana yaşatan kahverengi taşa son bir kez bakarken Amanda oturma odasında bana katılıyor. Özellikle karlı kış sona erdiğine göre, burayı satmaya çalışma sürecini başlatmaya karar verdim ki bu şimdiye kadar vermek zorunda kaldığım en kolay kararlardan biriydi. Eğer burayı bir daha göremezsem, çok erken olacak.

Neyse ki satması zor olmayacak. Zehirlendikten sonra iyileşirken, küçükken babamın bana öğrettiği tüm ev tamir becerilerini kullanarak kahverengi taşı onarmak için biraz zaman harcadım, çünkü burada olanlardan sonra kimsenin ilgilenmeyeceğinden endişeliydim. Ama ister inanın ister , kötü şöhretli bir katilin eski evine sahip olmak isteyen pek çok insan var. Görünüşe göre bir açık artırma savaşı olacak.

"Demek buraya kadarmış," diyorum Amanda'ya.

Bana hüzünlü bir gülümseme attı. Eşyalarımı toplamama ve arabamı yüklememe yardım ediyor. Ve ben gittikten sonra, evimin satışını kolaylaştıracak.

karşılığında burada bir süre daha kirasız yaşayacaktım. Krista hakkında birkaç ücretli röportaj yaptıktan sonra ipotek ödemelerimi yapmayı başardım, ancak tüm bunlar ağızımda kötü bir tat bıraktı. Bir yayıncı bana son derece kazançlı bir kitap anlaşması teklif etti ve ben de onları geri çevirdim.

"Seni özleyeceğim Blake," diyor.

Ben de onu özleyeceğim. Ondan uzun süre nefret ettikten sonra, Amanda ve ben son birkaç aydır birbirimize çok bağlandık. Olan biten her şey hakkında onunla konuşmasaydım ne yapardım bilmiyorum.

"Beş dolarına bahse girerim ki altı ay içinde çok sıkılacaksın ve New York'a geri dönmek isteyeceksin" diyor.

"Asla geri dönmeyeceğim," diyorum ve bunda ciddiym. "Yine de her zaman Cleveland'a beni ziyarete gelebilirsin. Açık davetiye."

"Bunu kabul edebilirim." Sırıttıyor. "Mağazanızı ziyaret etmek istiyorum."

Evet, babamın nalbur dükkanını devralıyorum. Dosyalarım giren ve pazarlama kampanyamızı satan kişinin Krista olduğu ortaya çıktıktan sonra Wayne Vincent beni bizzat arayarak tekrar başkan yardımcılığı teklif etti. Görünüşe göre Malcolm iş yükünü kaldıramıyordu ve onu işten çıkarmayı planlıyorlardı. *Bu işi senden daha iyi kimse yapamazdı Blake.* Ama onca yıldan sonra bana hiç şans tanımadan beni kapı dışarı etmesinden sonra... oraya geri dönmeyi hayal bile . Selefim kendini pencereden dışarı atmaya çalıştığında bile Coble & Roy'un ne kadar zehirli olduğunu fark etmemiştim. (Doğrusu, bir yanım hala bunun arkasında Krista'nın olup olmadığını merak ediyor ama artık o gittiğine göre bunu asla bilemeyeceğim).

Her neyse, babam dükkânı devralacağım için çok heyecanlı ve bu doğru bir şeymiş gibi geliyor. Bu şehrin bana sunabileceği hiçbir şey kalmadı ve aile işini devam ettirmek iyi olacak. Ayrıca, babamı özlüyorum ve sonsuza kadar yanımda olmayacak. Cleveland'a dönmek için sabırsızlanıyorum.

Şimdi geriye kalan tek şey yola çıkmak.

Amanda ve ben birbirimize bakıyoruz ve bir an için tam olarak nasıl veda edeceğimizi bulmaya çalışırken biraz garip hissediyorum. Bir hafta önce, o ve ben bir kez takıldık. İkimizin de planladığı bir şey değildi, ama birlikte o kadar çok zaman geçiriyorduk ve o kadar samimi sohbetler yapıyorduk ki, bir anda oluverdi.

Bittiğinde kendimden iğrenmişim. Krista daha yeni ölmüştü ve olan biten her şey hala zihnimde tazeydi. Ama aynı zamanda, uyumak

Hayatınızı kurtaran bir kadınla birlikte olmak, kız arkadaşınızın sizi öldürmeye çalışmasına karşı iyi bir panzehir gibi görünüyordu.

Amanda ve ben sonunda birbirimize sarıldık, ki bu doğru bir his. Amanda Krista'dan çok farklı, her zaman birlikte olmayı hayal ettiğim türden bir kadın. Keşke onunla daha önce tanışsaydım, çünkü Krista beni uzun bir süre boyunca mahvetti.

"İyi olacak mısın?" Ona sordum.

Bir an tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Evet."

"Çünkü benden borç para almanız gerekirse..." "Sorun yok. Bir şeyler ayarladım."

Çok endişelendiğim bir şey de Krista'nın etrafındaki tüm tanıtımla birlikte Amanda'nın kimliğinin ortaya çıkmasıydı. Ama bana kazandığı paranın bir kısmıyla bir ödeme planı üzerinde çalıştığını söyledi. Yani her şey yoluna girecek, ya da o öyle diyor. Yine de biraz endişeliyim. Kızgın bir tefeciyle uğraşmak istemezsin. Başlı belaya girerse bana haber vereceğine söz verdirdim. Eğer bu taş düşündüğüm fiyata satılırsa, ona borç verecek çok param olacak.

"," dedim. "Sanırım buraya kadarmış."

Amanda beni arabama kadar geçiriyor ve son bir kez sarılıyoruz. On yılı aşkın bir süredir bu şehirde yaşıyorum. Geride bıraktığım için üzgün olacağım ama yeni bir başlangıç için de mutluyum. Her şeyin bir sebebi var ve bu benim kaderimmiş gibi geliyor.

Yeni hayatıma başlamak için sabırsızlanıyorum.

AMANDA

Blake'in yeni kullanılmış arabasıyla uzaklaşmasını izlerken biraz üzgün hissediyorum. Son birkaç aydır onunla vakit geçirmek güzeldi ama Ohio'ya döndüğünde daha mutlu olacak. Bir süreliğine idare ediyordu ama o tam bir Ortabatı çocuğu. Krista hayatını mahvetmemiş olsa bile her zaman oraya geri dönecekti.

Yine de onu özleyeceğim. İyi bir adam, gözleri çok güzel ve harika öpüşüyor. Krista'nın onu neden bu kadar sahiplendiğini anlayabiliyorum.

Ona söylediğim her kelimeye inanmasını da seviyorum.

Benim için endişeleniyor. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Tefecilerin peşime düşeceğinden . Gerçeği bilseydi, endişelenmezdi. Ayrıca evinde kalmama izin vermez ya da bana para teklif etmezdi. Ve geçen hafta kesinlikle benimle yatağa girmezdi. Ama bilmediği şey ona zarar vermez.

Her şey Krista öldürülmeden bir ay önce oldu. Lokantada geç vardiyada çalışıyordum, eve gitmekten korkuyordum ve masalardan birinde beni çok tedirgin eden huysuz görünümlü bir adam fark ettim. Diğer müşteriler boşalırken, o geride kalıp aynı fincan kahveyi içmeye devam etti. Mekân neredeyse boşalana kadar masasının yanından geçerken kolumu tuttu.

"Biraz ara ver Amanda," dedi bana. "Seninle arkada konuşmak istiyorum."

Bana gerçek adımla seslendi. Kaçmayı düşündüm ama bunun intihar olacağını biliyordum.

Onunla lokantanın arkasındaki çöp bidonunun yanında tanıştım. Kendisini Frank Gallo olarak tanıttı. Bana iş arkadaşlarından birine çok borcum olduğunu bildiğini ve borcumu ödememe yardım etmek istediğini söyledi.

Benden yapmamı isteyeceği şeyin korkunç bir şey olacağından emindim ama kaçmaktan çok yorulmuştum. Beni çok fazla mısır gevreği yemekle ve yanlış türde çamaşır deterjanı kullanmakla suçlayan pislik ev sahipleriyle boktan dairelerde yaşamaktan bıkmıştım. Tüm bunlara bir son vermek için her şeyi yapmaya hazırdım. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Krista Marshall adında bir kadınla yaşıyorsun," dedi Frank Gallo. "Yeğenim Jordan'ı öldürdü ve yanına kâr kaldı. O da senin gibi saklanabileceğini sandı ama saklanamadı. Her zaman er ya da geç yakalınız. İronik bir şekilde, onun yerini bulmama yardım eden sendin."

Bununla neyi kastettiğini bilmiyordum ama sözleri arka sokakta ürpermeme yetti. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Sen Krista Marshall'ı öldür," dedi, "biz de senin kumar borçlarını unutalım."

Evet, tabii ki kumar borçlarıydı. İnsan *annesinin kemoterapi* masraflarını karşılamak için tefeciden borç para alır mı? Beni rahat bırak. Ben Pollyanna değilim. Her neyse, annem tüm çocukluğum boyunca yüzüme bile bakmayan bir alkolikti ve eğer kanser olsaydı, ölene kadar onu yiyip bitirmesini seve seve izlerdim.

Hayatımda pek çok kötü şey yaptım, kötü yetiştirildim diyelim. Ama daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim. Yine de hayatımı geri istiyordum. Ve başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum.

"Peki," dedim ona. "Ben yaparım."

İronik olarak, Krista'nın beni bıçakladığı gece, onu öldürmeyi planlamıştım. Krista gibi ben de Blake'in bunu yapacağını düşünüyordum. O zamanlar ondan pek hoşlanmıyordum ve herkes onun dağılmakta olduğunu görebiliyordu. Yandaki Bay Zimmerly'yi öldüren kişi olarak onu çoktan belirlemiştim. Hiçbir beklediğim gibi olmadı ama sonunda Krista'yı öldüren bendim. Frank Gallo'nun benden yapmamı istediği şeyi yaptım ve bana borcumun ödendiğine dair güvence verdi.

Gördüğünüz gibi, o gece Krista'yı bıçakladığımda Blake'in hayatını kurtarmıyordum.

Kendiminkini kurtarıyordum.

Beş dolarına bahse girerim Krista bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

SON

TEŞEKKÜRLER

Kiracı, bir erkeğin bakış açısını içeren yazdığım tek kitaplardan biri. Bunu göz önünde bulundurarak, ilk birkaç bölümü okuyan ve kendinden emin bir şekilde "Hayır, bir erkek asla bunu söylemez" diyen kocama teşekkür etmeliyim. Çok yardımcı oldu!

Her zaman olduğu gibi, bu kitabı başından beri sevdiği için anneme teşekkür etmek istiyorum. Tüm teşekkür yazılarımı okuduğunuzda bozuk plak gibi ses çıkardığımdan eminim, ancak menajerim Christina Hogrebe'ye ve tüm JRA ekibine desteğiniz ve geri bildiriminiz için çok minnettarım. Jenna Jankowski'ye son derece detaylı ve anlayışlı yorumları için ve Sourcebooks'un perde arkasındaki diğer herkese teşekkür ederim. Mandy Chahal'a insanüstü pazarlama çabaları için teşekkür ederim.

Birçok beta okuyucuma teşekkür ederim: Jenna, Maura, Pam, Kate ve

Emily harika geri bildirimlerde bulundular. Red Adept Editing'e geri bildirimleri için teşekkür ederim. Redaksiyon konusundaki yardımları için

Val'e teşekkür ederim.

Hem çevrimiçi hem de bilgisayar bile olmayan okuyucularıma her zaman büyük teşekkür borçluyum. Desteğiniz için çok minnettarım!

SON SÖZ

Kiracı'yı okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün! Ayrıca, bültenime kaydolabileceğiniz ve kitaplarımla ilgili güncellemeleri alabileceğiniz web siteme de göz atın:

<http://www.freidamcfadden.com/>

Ayrıca [doğrudan bültenime kaydolabilirsiniz](#) . Yeni çıkan kitaplardan lütfen [beni Amazon'da takip edin!](#) [Beni Bookbub'da](#) da takip edebilirsiniz! Ya da süper havalı ve eğlenceli okur grubum 'a katılabilirsinizhaberdar olmak için [Freida McFans!](#)

Ve şimdi lütfen kitabım *Erkek Arkadaş*'tan kısa bir alıntının tadını çıkarın...

ÇOCUK ARKADAŞ

Kim bu adam ve sevgilime ne yaptı?

Bu akşam saat sekizde akşam yemeği için Kevin adında bir adamla buluşmam gerekiyordu. Aslında saat altıda bir şeyler içmemiz gerekiyordu - içkiden kaçmak daha kolay- ama Kevin bana Cynch arkadaşlık uygulamasından mesaj atarak işe geç kalacağını ve akşam yemeğini erteleyebileceğimizi söyledi.

En iyi kararıma rağmen, evet dedim.

Ama mesajlaşırken Kevin gerçekten iyi görünüyordu. Ve fotoğraflarında çok tatlıydı. *Gerçekten* sevimliydi. Gözlerinde pırıltı olan çocuksu bir gülümsemesi vardı ve açık kahverengi saçları alnına düşerken sevimli bir şekilde dağınıktı. Genç Matt Damon'a benziyordu. Cynch sayesinde pek çok kötü randevuya çıkmıştım ama bu seferki için ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydim. Hatta restorana erken geldim ve son on dakikayı barda hevesle onun gelmesini bekleyerek geçirdim.

"Sydney?" diye sordu karşımda duran adam.

"Evet...?"

Adama bakıyorum, bana Kevin'in randevumuza giderken trajik bir taksi kazasında öldüğünü söylemesini bekliyorum, çünkü bu adam kesinlikle Kevin *değil*. Ama onun yerine elini uzatıyor.

"Ben Kevin," diyor.

Bar taburemden kımıldamıyorum. "Öyle misin?"

Tamam, burada gerçekçi olalım - kimse gerçek hayatta flört uygulaması fotoğrafları kadar iyi görünmüyor. Demek istediğim, eğer bir randevu arıyorsanız, yataktan çıktığınızda bir fotoğrafınızı çekmeyeceksiniz.

Akşamdan kalma. Kendinizi süsleyecek, akla gelebilecek her açıdan ve bir düzine ışık seçeneğiyle yaklaşık elli farklı fotoğraf çekecek ve en iyisini seçeceksiniz. Bu sadece sağduyu.

Ve hey, belki de o mükemmel fotoğraf on yıl önce çekilmiştir. Bu mantığa katılmıyorum ama insanların bunu neden yaptığını anlıyorum.

Ama bu adam.

Cynch profilindeki adamla aynı kişi olmasına imkan yok. On yıl önce değil, *hiç değil*. Buna inanmıyorum.

bir hareket olsa da, çantamdan telefonumu alıp tam önünde uygulamayı açıyorum. Fotoğraftaki çocuksu yakışıklı adamla önümde duran adamı karşılaştırıyorum. Evet, hayır.

Akşamki randevum fotoğraftaki adamdan en az on yaş daha büyük ve zayıf, çelimsizin sınırında. Sanırım göz rengi de farklı. Sarı saçları fena halde dökülmüş, ama geriye kalanlar uzun ve dağınık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış.

Bu fotoğraftaki adam değil. Bundan, Central Park'ta uzun yürüyüşler yapmaktan ve Netflix izlemekten hoşlandığım gerçeğinden daha da eminim.

"Evet, o benim," diye beni temin ediyor Sahte Kevin. (Aslında fotoğraftaki adam Sahte Kevin. Belki de fotoğraftaki gerçekten Matt Damon'dır. Öyle olabileceğini düşünmeye başladım.)

Fotoğraftakine hiç benzemediğini söyleyerek itiraz etmeye başlıyorum ama bu sözler kulağıma çok yüzeysel geliyor. Tamam, evet, Kevin profil fotoğrafından çok farklı görünüyor. Ama bu gerçekten önemli mi? Cynch aracılığıyla mesajlaşıyoruz ve yeterince iyi birine benziyor. Ona bir şans vermeliyim.

Ve eğer işler iyi gitmezse, arkadaşım Gretchen yirmi dakika içinde beni buradan çıkarmak için uydurma bir bahaneyle arayacak. Planlanmış bir kurtarma çağrısı olmadan asla ve *asla* bir randevuya çıkmam.

"Seninle gerçek hayatta tanışmak gerçekten harika," diyor gerçek Kevin. "Tıpkı fotoğraftaki gibi görünüyorsun."

Benim de söylememi mi bekliyor? Bu bir çeşit test mi? "Um," diyorum.

," diyor. "Oturalım."

Barın köşesinde bir yer kaptık. Oraya doğru yürürken, Kevin'in üzerimde nasıl yükseldiğini fark etmeden edemiyorum. Uzun boylu erkeklerden hoşlanırım,

ama kemiklerinin biraz ete ihtiyacı var. Bir süpürge'nin yanında yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Kevin karşıdaki koltuğa kayarak otururken, "Sonunda bunu yaptığımız için çok mutluyum," diyor. At kuyruğu neden bu kadar dağınık? En azından buluşmamızdan önce tarayamaz mıydı?

"Ben de," diyorum, ki bu sadece biraz yalan.

Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, zayıf yüzünde onaylayan bir ifade var. "Sana söylemeliyim Sydney, şimdi gerçekten yüz yüze görüştüğümüze göre, gerçekten mükemmel kadın olduğunu hissediyorum."

"Oh?"

"Kesinlikle." Bana gülümsüyor. "Gözlerimi kapatsam ve mükemmel kızı hayal etsem, bu sen olurdun."

Vay canına. Bu çok tatlı. Muhtemelen bir randevuda aldığım en güzel iltifatlardan biri. Teşekkürler, Gerçek Kevin. Kaldığım için memnun hissetmeye başladım. Ve dediğim gibi, uzun boylu erkeklerden hoşlanıyorum, bu yüzden profilinden çok farklı görünmesine rağmen, küçük bir çekim hissediyorum. "Teşekkür ederim."

"Şey," diye ekliyor, "kolların hariç."

"*Kollarım mı?*"

"Biraz gevşek gibiler." Burnunu kırıstırıyor. "Ama bunun dışında, vay canına. Dediğim gibi, sen mükemmel bir kadınsın."

Bekle. Kollarım *çok mu* gevşek? Bunu bana gerçekten söyledi mi?

Daha da kötüsü, şimdi çıplak kollarımı gizlice incelemek için zorlanıyorum. Ve neden bu gece kolsuz bir elbise giydim? Dolabımda sadece iki tane kolsuz elbise var. Görünüşe göre çirkin kollarımı gizleyecek kollu bir şey giyebilirdim, ama hayır, *bunu* seçtim.

"İkinize içecek bir şeyler getireyim mi?"

Bir garson kız başımızda dikiliyor, kaşlarını kaldırmış. Bakışlarımı devasa kollarımdan ayırıp ona bakıyorum. "Ben... Ben bir diyet kola alacağım."

"Diyet kola mı?" Kevin bozulmuş görünüyor. "Bu çok sıkıcı. Gerçek bir içki al."

Cynch'te tanıştığım bir erkekle ilk buluşmamda asla alkol almam. Hiçbir şekilde muhakeme yeteneğimi bozmak istemem. "Diyet kola gerçek bir içkidir."

"Hayır, değil."

"Bu bir *sıvı*." Yapış yapış tahta masanın üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Yani ben buna içki derdim."

Kevin garsona gözlerini devirir. "Peki, ben bir Corona alacağım, o da bir *Diyet Kola*." Sonra garsona göz kırpmıyor ve ağzından *özür dilerim* kelimesi çıkıyor.

Yanımdaki çantama bakıyorum. Gretchen ne zaman arayacak? Bir kaçış yoluna ihtiyacım var.

Ama belki de adil davranmıyorum. Gerçek Kevin'ı sadece beş dakikadır tanıyorum. Ona daha fazla şans vermeliyim. Bu yüzden Gretchen'a randevudan yirmi dakika sonra aramasını söyledim. Beş dakika anlık bir karar. Eğer bir erkeğe beş dakikadan fazla zaman ayıramazsam, önümüzdeki yirmi yıl boyunca ilk randevularım olacak. Ve şimdi otuz dört yaşımdayım, böyle bir lüksüm yok.

"Vay canına," diyor Kevin, içkilerimizi getirmeye giden garsonun yolunu gözleriyle takip ederek. "*Gerçekten* güzel kolları var."

Gretchen, neredesin?

[The Boyfriend'i bugün Amazon'dan alın!](#)

FREIDA MCFADDEN TARAFINDAN DA

Kaza Erkek

Arkadaş

Öğretmen

İş Arkadaşı

Koğuş D Asla

Yalan

Söylemez

Mahkum

Hizmetçi

Hizmetçinin Sırrı Hizmetçi

İzliyor

Hatırlıyor musun?

Kilitli Kapıyı

Rahatsız Etmeyin

Bir Sır Bilmek İster misiniz?

Teker Teker

Üst Kattaki Eş

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı

Bebek Şehri

Ölü Med

Şeytan Önlük Giyer

Bildiğin Şeytan

YAZAR HAKKINDA

#1 *New York Times*, *USA Today*, *Washington Post*, *Publishers Weekly* ve *Sunday Times*'ın uluslararası çok satan yazarı Freida McFadden, beyin hasarı konusunda uzmanlaşmış bir hekimdir. Freida, En İyi Ciltsiz Orijinal için Uluslararası Gerilim Yazarı Ödülü ve En İyi için Goodreads Choice Ödülü sahibidir. Romanları kırktan fazla dile çevrilmiştir. Freida ailesi ve kedisiyle birlikte okyanusa bakan üç katlı asırlık bir evde yaşamaktadır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

